



# Trosgrunnlag

---

Brunstad Christian Church

- sammenfattet av  
BCC-forbundets forstanderskap

Juni 2022

## Forord

### Bakgrunn

Brunstad Christian Church (BCC) hadde sin begynnelse i det små på begynnelsen av 1900 tallet. Det hele begynte med en mann, Johan Oscar Smith (1871-1943). Han hadde kjent Guds dragelse på seg helt fra barndommen, og han hadde en usedvanlig sterk trang etter sannhet og gudsfrykt. Femten og et halvt år gammel reiste han til sjøs, og kom 2 år senere inn i marinen hvor han tjenestegjorde da han omvendte seg til Gud 17. mai 1898, 26 år gammel.

Smith leste i Guds ord hvordan en kristen skal leve. Det ble en veldig nød for ham at han ikke fikk dette til å lykkes i sitt eget liv. Han kom sammen med noen andre ungdommer som ba og leste i Bibelen sammen, og Guds Ånd arbeidet kraftig på han at han skulle rense seg. To år etter sin omvendelse fikk han Den Hellige Ånd, og Guds ord ble mer og mer levende for han.

Vi vet at Smith i første rekke var opptatt av å leve et trofast liv i samfunn med Jesus Kristus, og at han selv aldri hadde tanke eller ønske om å danne et eget trossamfunn. Av den litteratur han har etterlatt seg er det tydelig å merke at han også var interessert i det som rørte seg i samfunnet han var en del av. Åndelige vekkelser som hadde påvirket mennesker både i Norge og andre land opptok han. Han refererer til bøker av ulike forfattere, og lot seg oppbygge av mange troende i sin egen samtid, ikke minst av fremtredende personer innen det som har fått navnet «Hellighetsbevegelsen» som oppstod tidlig på 1800-tallet og særlig fikk en sterk innflytelse i Nord-Amerika og Storbritannia.

Johan O. Smith begynte i 1912 å utgi bladet *Skjulte Skatte* sammen med sin bror, Aksel Smith (1880 - 1919). I bladets mer enn 110 år gamle historie finnes det en mengde artikler som er skrevet som oppbyggelsesskrifter til mennesker som har trang etter vekst og utvikling i sitt kristenliv. De aller fleste artiklene bærer preg av fellesskap i denne lengsel.

Smith tjenestegjorde i marinen i 39 ¾ år, og reiste ofte langs hele kysten, ikke minst som nøytralitetsvakt under den første verdenskrig (1914-1918). Når han hadde landlov, oppsøkte han kristne forsamlinger og mennesker, fra Vadsø i nord til Halden i sør. På den måten oppstod det små vennegrupper som flere steder utviklet seg til menigheter. I dag er det trossamfunn som begynte i det små, spredt seg fra Norge til mer enn 50 land på alle verdens kontinenter.

Johan O. Smith hadde en omfattende brevveksling, spesielt med sin ni år yngre bror Aksel, og etter hvert også med sin nære medarbeider Elias Aslaksen (1888-1976). Mange av disse brev har blitt bevart i sin originale form. Disse personlige brev, skrevet i fortrolighet til sine venner, sier svært mye om Smiths sannhetskjærlighet og den visdom Gud gav han på grunn av hans gudsfrykt. Brevene gir et unikt innblikk i vårt trossamfunns begynnelse og utvikling, og hvorfor de sammen med artiklene i *Skulde Skatter* er blitt så betydningsfulle og berikende for BCC som trossamfunn. Johan O. Smith døde 1. mai 1943.

### Om trosgrunnlaget

BCCs trosgrunnlag er nedfelt i BCC-forbundets konstitusjon artikkel 1.2.A hvor det heter:

BCC-forbundets trosgrunnlag bygger på Bibelen som Den Hellige Skrift, gitt ved inspirasjon fra Gud, inneholdende alt mennesket trenger for sin frelse, og har Bibelen som autoritet og basis.

Vi tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Vi tror på Jesus Kristus, Guds enbårne sønn, født av Faderen før alle tider, unnfanget av Den Hellige Ånd og født inn i verden av jomfru Maria.

Vi tror at talsmannen, Den Hellige Ånd, vil undervise og minne oss om alt det Jesus har befalt oss. Vi slutter oss til den apostoliske og nikenske trosbekjennelse.

BCC-forbundets trosgrunnlag baseres videre på den lære, de verdier og det kristelige innhold som Johan O. Smith stod for, i første rekke slik det framkommer i hans artikler i bladet Skjulte Skatter, hans etterlatte brev og hans bøker utgitt på Stiftelsen Skjulte Skatters Forlag.

BCC-forbundets trosgrunnlag er beskrevet i "Trosgrunnlag - Brunstad Christian Church" som utgis av Forstanderskapet i BCC-forbundet.<sup>1</sup>

BCCs trosgrunnlag er i dette dokumentet beskrevet så utfyllende som vi har sett det hensiktsmessig og naturlig å gjøre for å redegjøre for vesentlige sider av vårt tros- og læregrunnlag. BCC er en lekmannsbevegelse, og vi har ønsket å beskrive og forklare vårt trosgrunnlag med tanke på at leserne kan forstå både språk og innhold.

Enkelte sentrale tema vil naturlig være beskrevet flere steder i denne publikasjonen. Dette er noe vi er oss bevisst, og noen tema vil være nevnt i et kapittel, og mer utdypende beskrevet i et annet kapittel. Ikke minst vil dette være tilfelle innen vesentlige deler av vår forståelse av kristologien. Derfor vil ikke denne publikasjonen gi en fyllestgjørende forståelse for vårt trosgrunnlag uten å lese alt i sammenheng.

I BCCs læretradisjon er det ikke nedfelt bestemte læreskrifter, og vi har ingen autoritative skrifter utover Guds ord, Bibelen.<sup>2</sup> Johan O. Smiths litteratur er imidlertid gitt en særlig betydning gjennom BCC-forbundets konstitusjon artikkel 1.2.A, hvor det heter at «BCC-forbundets trosgrunnlag baseres videre på den lære, de verdier og det kristelige innhold som Johan O. Smith stod for, i første rekke slik det framkommer i hans artikler i bladet Skjulte Skatter, hans etterlatte brev og hans bøker utgitt på Stiftelsen Skjulte Skatters Forlag.».

Vi har rikelig med litteratur som sier mye om hva vi tror på, men vi har ikke tidligere hatt en samlet beskrivelse av trosgrunnlaget i vanlig forstand med et mer teologisk og kodifisert språk. I trosgrunnlaget beskrives vårt syn på mennesket, syndefallet og Jesus som frelser og forsoner. Vår kristologiske forståelse,

---

<sup>1</sup> Forstanderskapet er BCC-forbundets øverste myndighet i tros- og lærespørsmål.

<sup>2</sup> Hvis ikke annet er angitt, er siterte bibelvers hentet fra «Bibelen – Den Hellige Skrift i revidert utgave, 2007» (NB 88/07), utgitt av Norsk Bibel.

både av Jesus i sin preeksistens, som den inkarnerte Guds Sønn og sin gjerning i sin posteksistens, er mer inngående beskrevet i et eget kapittel.

Paulus skriver til Timoteus at han som apostel forkynte løftet om livet i Kristus Jesus. Jesus sier også at han var kommet for at vi skulle ha liv, og ha det i overflod. Vi legger stor vekt på at læren må føre til et liv som er omvendelsen verdig. Vi har derfor gått dypere inn i noen utvalgte tema som hører med til det nye livet vi er kalt til å leve i Jesus Kristus. Det gjelder blant annet begreper som å leve korsfestet med Kristus, hva vi forstår med å leve et seirende liv, og om de betingelser og løfter som gjelder for Jesu disipler.

Vi tror at Menigheten, Kristi legeme, er en sammenføyert levende organisme og består av mennesker som har mottatt Kristus som Herre og vandrer med han som Herre. Det er av avgjørende betydning at det enkelte lem på legemet har personlig forbindelse med hodet, Jesus Kristus. Derfor har vi rettet fokus på dette. Vi tror det er både betingelser og løfter ved å være et virksomt lem på dette legemet, og vi ønsker å beskrive hva som ligger i dette opphøyede og himmelske kall.

Vi håper at denne beskrivelsen av vårt trosgrunnlag er både opplysende og forståelig for alle som vil sette seg inn i de lærdommer som har vært så avgjørende for oss, både som enkeltmennesker og som trossamfunn.

## Innholdsfortegnelse

1	Troen på den treenige Gud – Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.....	8
1.1	Tillit til Bibelen som kilde og autoritet .....	8
1.2	Oldkirkens bekjennelsesskrifter .....	9
1.3	Gud – tre i én.....	10
1.4	Læremessig oppsummering .....	12
2	Mennesket .....	13
2.1	Mennesket – skapt i Guds bilde .....	13
2.2	Adam og Eva – syndefallet .....	13
2.3	Synd og samvittighet .....	14
2.4	Guds kjærlighet til menneskene.....	15
2.5	Læremessig oppsummering .....	15
3	Jesus Kristus – Guds Sønn .....	17
3.1	Kristi preeksistens .....	18
3.2	Inkarnasjonen – Guds rike bryter frem .....	18
3.3	Jesu død og oppstandelse .....	26
3.4	Jesu posteksistens .....	27
3.5	Læremessig oppsummering .....	28
4	Den Hellige Ånd.....	30
4.1	Pinsefestens dag i Jerusalem.....	30
4.2	Den Hellige Ånds kraft.....	31
4.3	Læremessig oppsummering .....	36
5	Rettferdiggjørelsen og nåden i Jesus Kristus.....	37
5.1	Jesu soningsverk.....	37
5.2	Den nye fødsel.....	39
5.3	Nåden i Jesus Kristus .....	39
5.4	Læremessig oppsummering .....	42
6	Korset – disippelskapet – et seirende liv.....	44
6.1	Korset .....	44
6.2	Jesu disippelskap .....	47
6.3	Et seirende liv .....	50

6.4	Jesu blod.....	55
6.5	Ånden, vannet og blodet.....	57
6.6	Løfte om livet .....	57
6.7	Fra en ny fødsel til et liv i seier.....	63
6.8	Læremessig oppsummering.....	65
7	Helligjørelse.....	68
7.1	Et liv i Åndens ledelse.....	68
7.2	Gudsfryktens hemmelighet åpenbart i oss .....	69
7.3	Rense sin sjel .....	70
7.4	Likedannelsen med Kristus.....	70
7.5	Bergprekenen – og det nye liv.....	71
7.6	Guds guddommelighet.....	73
7.7	De største og mest dyrebare løfter .....	74
7.8	Læremessig oppsummering .....	75
8	Menigheten – Kristi legeme .....	77
8.1	Menigheten.....	77
8.2	Tjenesten i menigheten.....	80
8.3	Menighetslivet.....	84
8.4	Barnevelsignelse, dåp og nattverd .....	88
8.5	Forholdet til andre trossamfunn – økumenikk.....	92
8.6	Læremessig oppsummering .....	92
9	Kristi gjenkomst.....	95
9.1	Opprykkelsen og Jesu gjenkomst .....	95
9.2	Den endelige dom .....	96
9.3	Det evige liv .....	96
9.4	Læremessig oppsummering .....	96
	Kildeliste .....	98

# Kapittel 1 – Troen på den treenige Gud – Faderen, Sønnen, Den Hellige Ånd

## 1 Troen på den treenige Gud – Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd

### 1.1 Tillit til Bibelen som kilde og autoritet

Vi tror på Bibelen, Den Hellige Skrift, som er gitt ved inspirasjon fra Gud og inneholder alt mennesket trenger for sin frelse og vekst i sitt liv med Gud. Vi legger Bibelen som vår eneste absolutte autoritet og basis for all vår lære. Vi tror at Guds ord er Guds vilje for menneskene, og åpenbarer hele Guds frelsesplan for alle mennesker: «Hele Skriften er innåndet av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning.» (2. Tim 3, 16-17). Selv om 'Skriften' i dette verset omfatter de hellige skrifter som var tilgjengelige for Paulus den gang, tror vi at det har gyldighet for alle bøkene i Bibelen. Vi tror at både Det gamle og Det nye testamentet er innåndet av Gud. Det gamle testamentet med sine 39 bøker omhandler i første rekke den pakt som Gud gjorde med Abraham og sitt utvalgte folk, Israel. Den gamle pakts profetier og tempeltjeneste peker frem mot løftene som ble oppfylt ved Jesus Kristus. Det nye testamentets 27 bøker og brev hvor selve evangeliet om frelsen i Jesus Kristus kommer frem i sin kraft og fylde, er nedskrevet av mennesker som var drevet av Guds Ånd.

Mange profetier pekte frem mot, og gikk i oppfyllelse ved, Jesu fødsel og liv, og det er flere profetier i Guds ord som i det siste århundre har gått i oppfyllelse.<sup>3</sup> Andre profetier som gjelder endetiden venter, ved Guds langmodighet, på sin oppfyllelse. Vi tror at alt Guds ord er sannhet og er et vitnesbyrd om Guds sannhet. (Salme 119, 160. Joh 17, 17). Jesus sier også: «Og nå har jeg sagt dere dette før det skjer, for at dere skal tro når det skjer.» (Joh 14, 29).

Vi tror at Guds ord må tas imot ved tro, og ved troens lydighet vil det bli en virksom kraft i den troendes liv. Paulus hadde fått sitt apostelembete for å virke troens lydighet blant hedningene. (Rom 1, 5). Den samme apostel skriver til menigheten i Tessaloniki: «Derfor takker vi også alltid Gud for dette: Da dere fikk det ordet som vi forkynte, tok dere imot det, ikke som et menneske-ord, men som det i sannhet er, som Guds ord som virker med kraft i dere som tror.» (1. Tess 2, 13).

Jakob formaner oss til å være Ordets gjørere, ikke bare dets hørere, ellers vil vi bedra oss selv. (Jak 1, 22). Vi tror at dette betyr at vi skal være gjørere av de ord som Jesus forkynte i evangeliene, og likeså det Guds ord som apostlene forkynte. Vi tror at åpenhet, mottakelighet og lydighet i møtet med Guds ord slik det kommer frem i Det nye testamentet, er grunnlaget for all sann vekst og utvikling både i det personlige liv og i menighetene. (Rom 15, 18). «Og Guds ord hadde fremgang, og tallet på disiplene i Jerusalem øket sterkt, og en stor mengde av prestene ble lydige mot troen.» (Apg 6, 7). Guds ord er gitt som hjelp for å bli bevart fra villfarelse og selvbedrag.

---

<sup>3</sup> Blant annet ble profetien om Israel i Jes 66,8-10 oppfylt da landet ble «født på en dag» den 14. mai 1948.

## 1.2 Oldkirkens bekjennesskrifter

Vi slutter oss til den apostoliske og nikenske trosbekjennelse. Selv om vi ikke har noen liturgisk tradisjon for felles fremsigelse av disse bekjennelsene fra oldkirken, vil innholdet i dem gjenspeile seg i forkynnelsen og trosopplæringen i trossamfunnet vårt. Nedenfor er de to trosbekjennelsene nedskrevet i den ordlyd som benyttes på norsk.

### Den apostoliske trosbekjennelse

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige,  
himmelens og jordens skaper.

Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre,  
som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd,  
født av jomfru Maria,  
pint under Pontius Pilatus,  
korsfestet, død og begravet,  
fór ned til dødsriket,  
stod opp fra de døde tredje dag,  
fór opp til himmelen,  
sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd,  
skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.

Jeg tror på Den Hellige Ånd,  
en hellig, allmenn kirke,  
de helliges samfunn,  
syndenes forlatelse,  
legemets oppstandelse  
og det evige liv.

Amen.

### Den nikenske trosbekjennelse

«Vi tror på én Gud, den allmektige Fader,  
skaperen av himmel og jord, av alt synlig og usynlig.

Vi tror på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn,  
født av Faderen før alle tider,  
Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud,  
født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen.  
Ved ham er alt blitt skapt.  
For oss mennesker og til vår frelse  
steg han ned fra himmelen,  
og ved Den Hellige Ånd og av jomfru Maria



ble han menneske av kjøtt og blod.  
Han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus,  
led og ble begravet,  
oppsto den tredje dag etter Skriftene  
og fór opp til himmelen,  
sitter ved Faderens høyre hånd,  
skal komme igjen i herlighet  
for å dømme levende og døde,  
og hans rike skal være uten ende.

Vi tror på Den Hellige Ånd,  
som er Herre og gjør levende,  
som utgår fra Faderen,  
tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen,  
og som har talt gjennom profetene.  
Vi tror på en hellig, allmenn og apostolisk kirke.  
Vi bekjenner en dåp til syndenes forlatelse  
og venter de dødes oppstandelse  
og et liv i den kommende verden.

Amen.

### 1.3 Gud – tre i én

Treenighetslæren fikk sin form i oldkirken, først og fremst i den apostoliske trosbekjennelsen og i den nikensk-konstantinopolitanske trosbekjennelsen. I vårt trossamfunn har vi holdt fast ved troen på den treenige Gud, uten at vi har hatt skriftlig utforming av denne side ved gudstroen. Vi tror på Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd og deres innbyrdes arbeid for å føre menneskene til frelse og disiplene frem til vekst i Jesus Kristus og likedannelse med Sønnens bilde.

#### Hvem er Faderen?

Faderen er det navn på Gud som Jesus ofte brukte, og betegner også Guds forhold til Sønnen og Den Hellige Ånd. (Matt 28, 19). Paulus skriver til menigheten i Rom, at de som drives av Guds Ånd, de er Guds barn, og at vi har fått barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far! (Rom 8, 14-15). Jesus sier at ingen kjenner Faderen, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for. (Matt 11, 27). Derfor har Gud sendt sin Sønnns Ånd i våre hjerter, og Gud vil være vår Far og vi skal være sønner og døtre av Herren, Den Allmektige. (Gal 4, 6. 2. Kor 6, 18).<sup>4</sup>

Gud skapte menneskene i sitt eget bilde. Han la evigheten ned i deres hjerter (Fork 3, 11), og gav dem en fri vilje til å velge, enten å være lydige mot Guds bud eller å gjøre sin egen vilje. (1. Mos 2, 16 ff). Vi tror at Gud helt fra skapelsen av på ulike måter har åpenbart seg for mennesker og ønsker et fortrolig samfunn

---

<sup>4</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1916/01. Faderen og Sønnen.

med dem. (Salme 25, 14). Paulus bøyde i ærbødighet og takknemlighet sine knær for Faderen, han som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden. (Ef 3, 14-15).

Vi tror at Guds vesen og navn er åpenbart i Guds ord, og han åpenbarer sitt navn som «Jeg er». (2. Mos 3, 13-15). Gud er Den Allmektige, himmelens og jordens skaper. (Sal 121, 2. 2. Kor 6, 18. Sal 115, 3). Gud er en allvitende Gud, og ingen ting er umulig for ham. (1. Sam 2, 3. Mat 19, 26). Guds ord beskriver Gud som en barmhjertig og nådig Gud, og en Gud som tilgir, (2. Mos 34, 5-6, 2. Mos 33, 18-19), og som er langmodig og rik på miskunn. (Ef 2, 4). Han er en rettferdig Gud. (Sal 116, 5). Gud er også nidkjær, for Herren heter Nidkjær. (2. Mos 34, 14). Gud er også kjærlighet. (1. Joh 4, 8 og 16) og sannhet (Sal 119, 160), og han sendte sin Sønn til verden «for å vitne om sannheten». (Joh 18, 37).

### Hvem er Sønnen?

Vi tror at Jesus er Guds enbårne sønn, født av Gud. (1. Joh 4, 9). Han er Gud av Gud, og er hele skapningens opphav.<sup>5</sup> (Åp 3, 14 og Kol 1, 18). Vi tror at mennesket Jesus Kristus er unnfanget av Den Hellige Ånd og født inn i verden av jomfru Maria, slik som Guds ord omtaler det. (Luk 1, 35-37. Luk 2, 6-7), og ble et menneske av Davids ætt. (Rom 1, 3. Joh 1, 14). Forfatteren av Hebreerbrevet skriver at Jesus fikk del i blod og kjød som barna, for å kunne komme oss til hjelp når vi blir fristet. (Hebr 2, 14-15). Han uttømte seg selv og gav avkall på det å være Gud lik, og tok del i menneskenes kår (Fil 2, 6-8), men etter hellighets Ånd er han godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde. Han led døden i sitt kjød og ble levendegjort i sin ånd.<sup>6</sup> (1. Pet 3, 18). Ved oppstandelsen kunne Gud stadfeste: Du er min Sønn; jeg har født deg i dag, som den førstefødte av mange brødre. (Hebr 1, 5. Apg 13, 32-33).

Et av Jesu navn er: Guds ord. (Joh 1, 1-3. Åp 19, 13). «Men Jesus svarte og sa til dem: Dere farer vill, fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft.» (Matt 22, 29). Hele Jesu liv gikk ut på at Guds vilje, slik den kommer til uttrykk i Skriften, skulle oppfylles. (Kol 1, 19). At Guds ord skulle etterleves og virkeliggjøres, var hans gjerning helt fra han trådte inn i verden til han gikk hjem til sin Far. (Hebr 10, 5-7).

Vi tror at han i dag sitter som yppersteprest ved høyre side av Majestetens trone i himmelen. Der gjør han prestatjeneste for oss ved helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist, og ikke et menneske.<sup>7</sup> (Hebr 8, 1-2). Vi tror at han som mennesket Kristus Jesus er mellommann mellom Gud og oss mennesker. Han midler og hjelper oss til Gud som menneske, da han også har vært i kjød og kjenner alle våre svakheter.

### Hvem er Den Hellige Ånd?

Den Hellige Ånd nevnes både i det gamle testamentet, i evangeliene, Apostlenes gjerninger og i de nytestamentlige brevene. Vi tror at Den Hellige Ånd virker sammen med Faderen og Sønnen for å fullføre Faderens frelsesplan.<sup>8</sup> (Joh 17, 4). Den er gitt som en Guds gave til oss mennesker, til kraft og veiledning til livet, for å være Jesu vitner på jorden. (Apg 1, 8). Gud ønsker å sende sin Sønns Ånd inn i menneskenes hjerter. I denne Ånd kan vi påkalle Gud av et rent hjerte. (Gal. 4, 4-7).

---

<sup>5</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brever 12. des 1905.

<sup>6</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1918/08. Et lite glimt av gudsfryktens hemmelighet.

<sup>7</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter 1938/12. «Hebreerbrevet» kap. 8.

<sup>8</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brever 10 des 1909.

Den Hellige Ånd er talsmannen som Jesus lovte sine disipler. «Sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke. Dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere.» (Joh 14, 17-18). «Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far!» (Gal 4, 6).

Dersom Den Hellige Ånd bor i oss, skal også han som oppvakte Jesus fra de døde, levendegjøre våre dødelige legemer ved sin Ånd. (Rom 8, 11). Paulus skriver også at Den Hellige Ånd «er pantet på vår arv til eiendomsfolkets forløsning, hans herlighet til pris». (Ef 1, 3-14). «Og vi er hans vitner om disse ting, og det er også Den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder ham.» (Apg 5, 32). Den Hellige Ånd går også i forbønn for den troende. (Rom 8, 26). Når vi er lydige mot dens minnelser, vil Den Hellige Ånd skrive Guds lover og bud i vårt hjerte og sinn. Kun ved lydighet mot Jesu bud kommer den troende til vekst og utvikling. Den Hellige Ånd gir oss glede og fred i troen på Jesus Kristus. Den gir oss overflod av håp ved Den Hellige Ånds kraft. (Rom. 15, 13-15).

#### 1.4 Læremessig oppsummering

Vi tror på Bibelen som Den Hellige Skrift, gitt ved inspirasjon fra Gud, inneholdende alt mennesket trenger for sin frelse. Den åpenbarer hele Guds frelsesplan for alle mennesker. Vi tror at Guds Ånd har gjennomtrengt både Det gamle og Det nye testamentet. Vi tror at Guds ord må tas imot ved tro og at det må gjøres, ikke bare høres. (Hebr 4, 2-3 og Jak 1, 22-25). Kjennskap til og lydighet mot Guds ord slik det i første rekke kommer frem i Det nye testamentet, er grunnlaget for all sann vekst og utvikling både i det personlige liv og i menighetene. (Matt 22, 29. 2. Tim 3, 15-17).

Vi slutter oss til den apostoliske og nikenske trosbekjennelse. Vi tror at Guds vesen og navn er åpenbart i Guds ord, og han åpenbarer sitt navn som «Jeg er». Vi tror at Gud helt fra skapelsen av på ulike måter har åpenbart seg for mennesker og ønsker et fortrolig samfunn med dem.

Vi tror at Jesus Kristus er Guds enbårne Sønn, unnfanget av Den Hellige Ånd og født inn i verden av jomfru Maria. Vi tror at Jesus etter kjødet ble et menneske, og fikk del i blod og kjød som barna. Derved ble han som mennesket Kristus Jesus en mellommann mellom Gud og oss mennesker. (1. Tim 2, 5-6). Han led døden i sitt kjød og ble levendegjort i sin ånd. Han stod opp fra de døde den tredje dag, og ble godtgjort å være Guds veldige Sønn, Jesus Kristus, vår Herre.

Vi tror at Den Hellige Ånd virker sammen med Faderen og Sønnen for å fullføre Faderens frelsesplan. Den er gitt som en Guds gave til oss mennesker, til kraft og veiledning for å være Jesu vitner på jorden. Den Hellige Ånd gir oss glede og fred i troen på Jesus Kristus, og den går i forbønn for den troende.

Faderen er det navn på Gud som Jesus ofte brukte, og betegner også Guds forhold til Sønnen og Den Hellige Ånd. Vi tror på Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd og deres innbyrdes arbeid for å føre menneskene til frelse og disiplene frem til vekst i Jesus Kristus og likedannelse med Sønnens bilde.

## Kapittel 2 – Mennesket

### 2 Mennesket

#### 2.1 Mennesket – skapt i Guds bilde

Vi tror at Gud skapte mennesket av jordens støv og i sitt bilde, og blåste livets ånd inn i det. (1. Mos 2, 7). Han satte det inn på jorden som det ypperste av sitt skaperverk (1. Mos 1, 27. Sal 8, 5-7.), og la evigheten ned i dets hjerte. (Fork 3, 11). Han gjorde derved mennesket til et evighetsvesen, for den ånd som er i et menneske, er av Gud og varer evig. (Fork 12, 7). Gud gav fra skapelsen av mennesket en fri vilje til å gjøre sine egne valg.

Mennesket består både av ånd, sjel og legeme. Ånden (gresk: pneuma) er den delen av mennesket som i første rekke setter oss i forbindelse med Gud. Sjelen (gresk: psyche) er den delen av mennesket som inneholder følelser, reaksjoner, meninger og er sete for personligheten. Legemet (gresk: soma) er den delen av mennesket som er i kontakt med materien, hele den fysiske verden. Vårt håp er at fredens Gud skal hellige oss helt igjennom og bevare vår ånd, sjel og legeme fullkomne, ulastelige ved vår Herre Jesu komme. (1 Tess 5, 23-24).

Bibelen bruker også betegnelsen hjerte og sinn som en sentral del av vårt menneske, og som en fellesbetegnelse for vår bevissthet. Det første bud lyder slik: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft (hu) og av all din makt. Dette er det første budet.» (Mark 12, 30). Det er i vårt hjerte og sinn at Herren i den nye pakt vil skrive sine lover og bud. (Hebr 10, 16). Vi formaner til å bevare vårt hjerte fremfor alt det som bevares, for livet utgår fra det. (Ordspr 4, 23). Vi tror at synden bor i menneskets kjød. Ved syndefallet trengte synden gjennom til alle mennesker.

Vi tror at mennesket er skapt for å leve i samfunn med Gud. (Sal 25, 14). Gjennom Kristus har vi alle fått adgang til Faderen i en Ånd (Ef 2, 18), og Gud har bestemt oss til å få barnekår hos ham, at vi skulle være sønner og døtre av Gud Den Allmektige. (2. Kor 6, 18).

#### 2.2 Adam og Eva – syndefallet

I begynnelsen var jorden øde og tom, og det var mørke over det store dyp. Guds Ånd svedde over vannene, og Gud sa: «Bli lys», og det ble lys. Gud så at lyset var godt og han skilte lyset fra mørket. Her begynte en ny tidshusholdning; – tiden – som kan måles i dager og år. (1. Mos 1, 2-4. Ef 1, 8-10).

Gud hadde skapt Edens hage hvor han satte Adam og Eva og gav dem i oppgave å dyrke og vokte den herligheten som var der. Adam og Eva kjente ikke til synd, og alt var i fred og harmoni i samfunn med Gud. Midt i hagen hadde Gud plantet to spesielle trær, livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt. (1. Mos 2, 9). Gud hadde gitt mennesket en fri vilje, og de kunne fritt ete av alle trær i hagen, bortsett fra treet til kunnskap om godt og ondt. Å ete av dette treet, ville bety adskillelse fra Gud. Om livets tre hadde Gud på det tidspunkt ikke gitt noe forbud. (1 Mos 2, 16-17).

Vi tror at Esekiel 28. kapittel og Jesaja 14. kapittel beskriver Satan, han som opphøyet seg og ville bli Gud lik, var også i Edens hagen med sitt hovmod og onde makt representert ved slangen. (1. Mos 3, 1). Vi tror

at slangen ved sin list og sin løgn lyktes i å så tvil om hva Gud hadde sagt.<sup>9</sup> Han forførte Eva til vantro og synden ble født i hennes hjerte.<sup>10</sup> Ut fra sin frie vilje tok Eva av treet og gav av frukten også til Adam, og de åt begge av den. (1. Mos 3, 6). Ved ulydighet fikk disse to mennesker en kunnskap som de på dette tidspunkt ikke skulle hatt. På denne måte kom synden inn i verden.

Resultatet av denne ulydighet ble at begge ble drevet ut av Edens hage, og Gud satte kjerubene med flammende sverd som svingte hit og dit for å vokte veien til livets tre. (1. Mos 3, 24). Guds vrede kom over synden, men samtidig stilte han seg på menneskets side mot forføreren, og gav løfte om at kvinnens ætt skulle knuse slangens hode. (1. Mos 3, 14-17).

Ved syndefallet ble det et skille mellom Gud og mennesket: «Men deres misgjerninger skiller mellom dere og deres Gud, og deres synder har skjult hans åsyn for dere, så han ikke hører.» (Jes 59, 2). Slangen fikk makt over menneskene, og synden trengte igjennom til alle mennesker. (Rom 5, 12). Menneskene tenkte ondt og gjorde ondt den hele dag, og Gud ble full av sorg i sitt hjerte og angret på at han hadde skapt dem. (1. Mos 6, 5-7).

### 2.3 Synd og samvittighet

Vi tror at synd er løsrivelse fra samfunnet med Gud. Det betyr at en bryter med Guds vilje, og dette fører til skilsmisse mellom Gud og mennesket. Synden er alltid i opposisjon mot Gud, og er alltid imot Guds vilje. Hver den som gjør synd, bryter loven, og synd er lovbrudd. (1. Joh 3, 4). Synden får blant annet mennesket til å åpne seg for denne verdens visdom, som er dårskap for Gud. (1. Kor 1, 18 ff).

Bibelen tar synden alvorlig, og Skriftens budskap er både en lære om hva synd er, og en klar forkynnelse til frelse fra synd. (1. Tim 1, 15. Matt 1, 21). Synd er mer enn en menneskelig svakhet, det er tanker, ord og handlinger som bryter med Guds vilje.

Samvittigheten er en moralsk dommer som alle mennesker er utstyrt med. Dens dommer vil imidlertid farges av tradisjon og kultur. Paulus skriver til romerne om hedningene som ikke hadde fått loven, men det gav dem ingen unnskyldning for å leve et moralsk forkastelig liv. «For når hedninger, som ikke har loven, av naturen gjør det loven byr, da er disse, som ikke har loven, seg selv en lov. De viser at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem - på den dagen når Gud skal dømme det skjulte hos menneskene, etter mitt evangelium, ved Jesus Kristus.» (Rom. 2, 14-16).

Menneskets natur er fullt av begjær, som er krav fra kjødet som har sin rot i syndefallet. Når sinnet forener seg med dette krav, skjer det unnfangelse i ens sinn og det fødes synd, og når synden er fullmoden, føder den død. (Jak. 1, 14-15). Over denne synd hviler Guds dom i samvittigheten. Det samme sinn som gav etter for lyst, føler nå dommen. Vi tror at dersom denne dom ikke blir tatt til følge, og mennesket ikke lar seg tukte og fortsetter å leve i synd, vil man etter hvert kunne synde uten å kjenne Guds dom i sin samvittighet.<sup>11</sup>

---

<sup>9</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev – 12.12.1905.

<sup>10</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. Svar til Korsets Seier – Har de hellige synd. 24 april 1927.

<sup>11</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter 1915/12. «Fremkomsten av syndens menneske og det Guds menneske».

Søker mennesket å komme bort fra tukten i samvittigheten, da fødes død. I denne død inntreer en slags fred, en fred fra samvittighetskvaler, men likevel ikke fred med Gud. Vi tror derfor at det er avgjørende at samvittigheten formes og utvikles av Guds ord og Guds Ånd. Et menneske er helt avhengig av å bevare en god samvittighet for å komme til åndelig vekst. Paulus la alltid vinn på å ha en uskadd samvittighet for Gud og mennesker. (Apg 24, 14-16).

## 2.4 Guds kjærlighet til menneskene

«Den Allmektige, Gud Herren, taler og kaller på jorden fra solens oppgang til dens nedgang. Fra Sion, skjønnhetens krone, stråler Gud fram.» (Sal 50, 1-2). Vi tror at Gud har et kall til menneskene, og ønsker at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. (1. Tim 2, 4). Fra himmelen har det gjennom tusener av år lydd et budskap til menneskene om omvendelse. Helt fra syndefallet har Gud ved sin uendelige kjærlighet kalt på dem. Gud elsker hele sitt skaperverk. Her står mennesket i en særstilling, fordi det er skapt i Guds bilde.

Gjennom hele Det gamle testamentet leser vi om hvordan Gud sendte profeter, og påvirket Israel til å vende seg bort fra avgudene til å elske Herren sin Gud av hele sitt hjerte. Hebreerbrevet kapittel 11 forteller om disse som med fullvisshet og overbevisning tok imot troen på den Allmektige, og ble en sky av vitner for dem som velger å følge Jesus Kristus.

Vi tror at når Gud sendte sin Sønn til jorden, var det ikke for å dømme eller fordømme den, men for at de som tror på ham, ikke skulle fortales, men ha evig liv. (Joh 3, 16-17). Tiden var ifølge hans tidshusholdning moden for å sende sin egen sønn til jorden for å fri menneskene ut av det fangenskap under synden de levde i. Jesus sier at den som gjør synd, er en syndens trell, og at han hadde kommet for at mennesket kunne bli virkelig fri fra syndens trelldom. (Joh 8, 34-36).

Satan anklaget menneskene natt og dag fordi de alle hadde syndet. (Åp 12, 10). Jesus ble en løsepenge, og fikk makt til å tilgi all verdens synd. Paulus sier det slik: «Også dere var døde ved deres overtredelser og uomskårne kjød. Men Gud gjorde dere levende sammen med Kristus, idet han tilga oss alle våre overtredelser. Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol. 2, 13-15).

Vi tror det er tilgivelse og frelse å få for alle som med sin munn bekjenner at Jesus er Herre, og i sitt hjerte tror at Gud oppreiste ham fra de døde. (Rom 10, 9-10). Denne uforskyldte kjærlighet kommer tydelig frem da Jesus tilga den ene røveren som ble korsfestet sammen med ham på Golgata. Han erkjente sin synd og vendte seg til Jesus. Han fikk løfte om å bli med Jesus i Paradis. (Luk 23, 41-43).

## 2.5 Læremessig oppsummering

Vi tror at mennesket, som består av ånd, sjel og legeme, er skapt i Guds bilde som det ypperste av Guds skaperverk. Det er kalt til å leve i samfunn med Gud. Men ved syndefallet ble Guds opprinnelige plan forstyrret, idet Satan appellerte til menneskets frie vilje, og mennesket ble ulydig mot Guds vilje. Synden skapte derved et skille mellom Gud og mennesket.

Samvittigheten er en moralsk dommer som alle mennesker er utstyrt med, men som farges av tradisjon og kultur. Vi tror derfor at det er viktig at samvittigheten formes og utvikles av Guds ord og Guds Ånd. Det er av avgjørende betydning at et menneske bevarer en god samvittighet for å komme til åndelig vekst. (1. Tim 1, 19 og Heb 13, 18).

Gud vil at hvert menneske skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. Gud så menneskenes nød, og sendte i sin store kjærlighet sin egen Sønn til verden, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. Han kom ikke for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Jesus ble en løsepenge, og fikk makt til å tilgi all verdens synd. Vi tror det er tilgivelse og frelse å få for alle som med sin munn bekjenner at Jesus er Herre, og i sitt hjerte tror at Gud oppreiste ham fra de døde.

## Kapittel 3 – Jesus Kristus

### 3 Jesus Kristus – Guds Sønn

Ordet var i begynnelsen hos Gud, og Ordet var Gud. Ved Ordet ble alt skapt og oppholdt. Ved inkarnasjonen ble livet åpenbart på jorden i sin fylde ved Ordet, den enbårne Sønn, som kom med en fylde av nåde og sannhet. (Joh 1, 1-4 og 14). Som menneske på jorden uttalte Jesus selv at hans Far i himmelen fant behag i å skjule hvem han var for dem som anså seg for vise og forstandige. For umyndige ville han åpenbare seg. (Matt 11, 25-27). Jesu egne ord sier oss at det vi som mennesker forstår om ham, må åpenbares av Faderen og Sønnen.<sup>12</sup> (Joh 14, 21-23.)

Peter skriver at Guds guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt og at han har kalt oss ved sin egen herlighet og kraft. (2. Pet 1, 3). Vi tror at Guds ord samstemt vitner om de muligheter til frelse, vekst og utvikling som er gitt oss i Guds ord, selv om Jesu kjødstilblivelse ikke kan utlegges i alle sine detaljer. Hva det betyr at Guds Sønn var et menneske, og hva det innebærer at mennesket Jesus Kristus også var Guds Sønn, var et vanskelig tema i de første århundrer etter at Jesus forlot denne verden, og ble inngående drøftet på flere kirkemøter, fram til ca år 450. Jesus selv ble dømt til døden for gudsbespottelse da han sa han var Guds Sønn.

Profeten Jesaja profeterte om Jesus ca. 700 år før Jesu fødsel: «Hvem trodde det budskapet vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart?» (Jes 53, 1). At den allmechtige Gud skulle åpenbares i et menneske med dets menneskelige begrensninger, lidelse, fornedrelse og død, var både et anstøt og en dårskap. (1. Kor 1, 23).

Jesus åpenbarte seg for Johannes på Patmos som en person lignende en menneskesønn. Han presenterte seg for ham som den første og den siste og den levende, som den som hadde nøklene til døden og dødsriket. I et senere kapittel er han løven av Juda stamme, Davids rot. Han hadde seiret og var å se til som et lam. (Åp 1, 13-14. Åp 1, 17-18. Åp 5, 5-6).

Da det sterke lys fra himmelen traff Saulus på Damaskusveien, og Jesus åpenbarte seg for ham, falt han til jorden og spurte: «Hvem er du, Herre?» (Apg 22, 8). Saulus hadde i all sin nidkjærhet og gudstjeneste ikke forstått hvem Jesus var, og han skriver senere til sin medarbeider Timoteus: «Og det må alle bekjenne, – stort er gudsfryktens mysterium: Gud åpenbart i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkynt blant folkeslag, trodd i verden, tatt opp i herlighet.» (1. Tim 3, 16). Mesteren selv åpenbarte seg slik for Saulus den gang: «Jeg er Jesus fra Nasaret, han som du forfølger.» (Apg 22, 9).

Gudsfryktens mysterium uttrykkes også med andre ord der Paulus skriver til romerne at Jesus etter kjødet kom av Davids ætt, men etter hellighets Ånd ble godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde. Paulus bad for menigheten i Efesus at herlighetens Far måtte gi dem visdoms og åpenbarings

---

<sup>12</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter.1918/08 og 09. Et lite glimt av gudsfryktens hemmelighet.



Ånd. Ut fra hans forskjellige brev forstår vi at han hadde denne åpenbarings Ånd, men han var like fullt i en erkjennelse av at han forstod stykkevis. (Ef 1, 17. 1. Kor 13, 9-12).

Fordi Jesus fornedret seg så dypt, er han blitt høyt opphøyet og gitt det navnet som er over alle navn. (Fil 2, 9). Vi tror at dybden i gudsfryktens mysterium gjør at spørsmålet: «Hvem er du, Herre?», alltid vil være et brennende aktuelt spørsmål for enhver disippel som lengter etter stadig mer lys og liv inntil han er ved målet hos sin Frelser, Herre, Mester og forløper.

### 3.1 Kristi preeksistens

Kristus var Guds enbårne Sønn i Faderens favn, født av Gud Fader før all tid. Sønnen var fullt og helt ett med Faderen. (Joh 1, 18). Bibelen bruker forskjellige ord for å beskrive Kristus i hans preeksistens. Ett av disse ordene er «Guds visdom». Vi tror, som Skriften sier, at han var Guds eiendom og begynnelsen av Guds vei, før sine gjerninger i gammel tid. (Ordsp 8, 22-31). Han var Guds glede, og innsatt av Gud fra evighet av. Som byggmester hos Faderen kunne han arbeide og fryde seg for hans åsyn, og hans lyst stod til menneskenes barn.<sup>13 14</sup>

Vi tror at han som hadde sin lyst i menneskenes barn, i sin preeksistens selv kunne gå inn i tiden og følge Israels barns vandring gjennom ørkenen som det står skrevet: «og de drakk alle den samme åndelige drikk. For de drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus.» (1. Kor 10, 4). Den hele Skrift pekte frem mot Kristus og hans komme til jorden. Moses, David og profetene profeterte om hans komme i mange sammenhenger.<sup>15</sup> Vi tror at gudstjenesten, tabernaklets og tempelets oppbygning og innretning pekte mot han som skulle komme. (Hebr 9, 8-11).

Paulus skriver også om Kristi preeksistens hjemme hos Faderen. (Kol 1, 15-17). Vi tror at han, ett med Faderen, var et bilde av den usynlige Gud og at i ham ble alt skapt både i den synlige og den usynlige verden. I ham som var Guds visdom og kraft, ble troner, herredømmer, makter og myndigheter skapt; de består også ved ham. Jesus Kristus var og er formidler av skapelsen. Fullkomment ett med sin Far ligger fornyelse og nyskaping i hans henders makt.

### 3.2 Inkarnasjonen – Guds rike bryter frem

Da tiden var moden, sendte Gud sin enbårne Sønn til jorden i den tid da Mose lov var gjeldende. Tiden var kommet da mennesket kunne frikjøpes fra loven og få barnekår hos Gud. Han i hvem Ordet – sannheten – ble kjødt, kom full av nåde og hjelp og frelse for hele menneskeheten og til likedannelse til Guds bilde. (Gal 4, 4-5. Joh 1, 14. Rom 8, 29-30).

Engelen Gabriel ble sendt til en jomfru, Maria i Nasaret, med budskapet om at hun skulle føde en sønn hvis navn var Jesus. «Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme. Men Maria sa til engelen: Hvordan skal dette gå til da jeg ikke vet av mann? Engelen svarte

---

<sup>13</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter 1912/01.Bruden.

<sup>14</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev. 27 mai 1907.

<sup>15</sup> 5. Mos 18,18-19. Jes 7,14. Jes kap 53. Sak 9,9. Sal 2. Sal 22, 17-32. Sal 110.

og sa til henne: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn.» (Luk 1, 32-35).

Israels rike var bygd opp ved de lover og forordninger som kom med Moses, og brakte en stor velsignelse over jødene. Vi tror at Jesus kom med det Guds rike som skal vare til evig tid. Han ble den sten som bygningsmennene forkastet, og Gud gjorde ham til hjørnesteinen i Guds bygning. (Sal 118, 22. Matt 21, 42). Da han begynte sin forkynnervirksomhet, lød det: «Tidens mål er fullt, og Guds rike er kommet nær. Omvend dere og tro på evangeliet.» (Mark 1, 15). Bergprekenen sier oss hva Guds rikes innhold er. Det var Jesu liv, og en nøkkel til dette rike uttrykkes ved Jesu ord: «Salige er de fattige i ånden, for himlens rike er deres.» (Matt 5, 3). Dette riket inntok Jesus i seg selv i sitt jordeliv, og han plantet det som en sæd i sine disipler ved Guds ord.

Jesus sammenliknet Guds rike med et lite frø som vokste til et mektig tre, hvor himmelens fugler kunne bygge rede og kjenne trygghet. Der var det liv og overflod av liv og velsignelse. Han strødde ut, han gav de fattige. Da Johannes' disipler ble sendt for å spørre om han var den som skulle komme eller om de skulle vente en annen, var svaret: «Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir rensset og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige, og salige er de som ikke tar anstøt av meg.» (Matt 11, 3-5). Han forkynte Guds rikes hemmeligheter i lignelser og la himmelrikets lover ned i sine disiplers hjerter, i dem som hadde øre og sans for det som hørte Guds rike til. Han forkynte at den som søkte Guds rike først og hans rettferdighet, skulle som tilgift få hva som trengtes til livets opphold. (Matt 6, 33).

Jesus forkynte at Guds rike er kommet nær (Mark 1, 15, Matt 4, 17). Vi tror at Jesus er hjørnesteinen som inneholder Guds rikes egenskaper, visdom og kraft i sin fylde. Dette riket skal en dag gjøre ende på alle andre riker og oppfylle jorden med rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. (Dan 2, 44-45). Det var denne person Moses fremsynt talte om: «En profet av din midte, av dine brødre, likesom meg, skal Herren din Gud reise opp for deg. På ham skal dere høre.» (5. Mos 18, 15). Han kom fra Israels midte, av Mose brødre, født av en kvinne. Han var fra kvinnens ætt, og ved ham oppfyltes Guds profeti til djevelen: «Han skal knuse ditt hode.» (1. Mos 3, 15).

### 3.2.1 Kristus åpenbart i kjød

«Og det må alle bekjenne, – stort er gudsfryktens mysterium: Gud åpenbart i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkynt blant folkeslag, trodd i verden, tatt opp i herlighet.» (1. Tim 3, 16).

Vi tror det er en hemmelighet at den høyestes Guds Sønn kunne ta bolig i et menneske; – et menneske med et kjød som alle mennesker har. Vi tror at Menneskesønnen Jesus i enhver fristelse forkastet det onde fra det kjød han frivillig hadde iført seg, og valgte det gode i en fullkommen overgivelse og forening med Faderens vilje. Vi tror at dette er en hemmelighet som kun gudsfrykt kan åpenbare og forklare for mennesker som er villige til å følge i de fotspor Menneskesønnen etterlot seg.<sup>16</sup> Vi tror at Hebr 5, 7-9 klart beskriver at dette ikke skjedde automatisk, men at det for Jesus var en bevisst kamp som førte til bønnhørelse på grunn av hans gudsfrykt. Slik beseiret Gud synden i mennesket ved et uforgjengelig livskraft. Dette er en stor gudsfryktens hemmelighet.

---

<sup>16</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1932/02. Kristus åpenbart i kjød.

Guds ord omtaler Jesus som en person som både er opphøyet og fornedret. Den ene, en hersker, en konge, oppløftet og opphøyet, den andre et menneske som ble mishandlet og foraktet.<sup>17</sup> Vi tror at den ringeaktede og forkastede beskriver Kristus i hans jordiske liv, i hans fornedrelse i sine kjøds dagers kamp for å bringe til veie frelse for fortapte mennesker som levde i frykt for døden. (Hebr 2, 15). Profetene skriver også om et menneske som hersket i gudsfrykt, som kom fra Edom, prektig i sin kledning, skridende frem i sin store kraft. (2. Sam 23, 3-4. Jes 63, 1-4).

Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud og sant menneske. Etter vår forståelse og tro er Hebr 2, 16-18 sentralt for forståelse av uttrykket «sann Gud og sant menneske». Menneskesønnen skulle ta seg av Abrahams ætt. «Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder. For derved at han selv har lidt og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet». Han kom altså både for å sone folkets synder, og for å komme dem til hjelp som blir fristet.

Vi tror at Jesus er Messias, den opphøyede frelser og konge som profetene i mange hundre år hadde profetert skulle komme til jorden. Vi bekjenner han også som Herre: «Så skal da hele Israels folk vite for visst at Gud har gjort ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som dere korsfestet.» (Apg 2, 36).

Jesus er Guds sønn og Marias sønn. Paulus beskriver i Rom 1, 1-4 hvem Jesus var, både etter kjødet av Davids ætt og som Guds sønn etter hellighets Ånd: «Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utskilt for Guds evangelium, det som han forut har gitt løfte om ved sine profeter i hellige skrifter, om hans Sønn, han som etter kjødet er kommet av Davids ætt, og som etter hellighets Ånd er godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre.»

### 3.2.2 Sann Gud

Vi tror at Jesus Kristus var sann Gud, unnfanget ved Den Hellige Ånd. Døperen Johannes profeterte om ham. «Han som kommer ovenfra, er over alle. Den som er av jorden, er jordisk og taler av jorden. Han som kommer fra himmelen, er over alle.» (Joh 3, 31). «Jesus visste at Faderen hadde gitt alt i hans hender, at han var utgått fra Gud og gikk til Gud.» (Joh 13, 3 og 16, 28). Profeten uttrykker det slik: «Men en kvist skal skyte frem av Isais stubb, og et skudd fra hans røtter skal bære frukt. Og Herrens Ånd skal hvile over ham – visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham.» (Jes 11, 1-2). Herrens Ånd hadde et hvilested i Jesus hver dag under hans jordelivs vandring.

«Dersom jeg ikke gjør min Fars gjerninger, så tro meg ikke! Men hvis jeg gjør dem, da tro gjerningene, om dere ikke vil tro meg, for at dere kan forstå og vite at Faderen er i meg, og jeg i Faderen.» (Joh 10, 37-38). «Jeg og Faderen vi er ett.» (Joh 10, 30). «Den som har sett meg har sett Faderen.» (Joh 14, 9). Vi tror at dette er beskrivende for den inkarnerte Jesus som sann Gud.<sup>18</sup>

Vi tror, som forfatteren av Hebreerbrevet, at Sønnen var avglansen av Guds herlighet, og avbildet av hans vesen. (Hebr 1, 1-3). Vi tror at Faderens vesen var i Jesus ved hellighets Ånd, som er de syv Guds ånder som hvilte over ham – de syv ildfakler som brenner foran Guds trone. (Jes 11, 2. Åp 4, 5). Han gjorde kun

---

<sup>17</sup> 4. Mos 24,17. 2. Sam 23,3-4. Jes 9,6-7. Sak 9,10. Luk 1, 32-33. Jes kap 53.

<sup>18</sup> Joh 5,19 og 30; 6,38-39; 8,16; 8,28 og 38; 10,30; 12, 50; 14,10; 15,4 og 17,21-23

sin Faders gjerninger, og gjorde ikke noe av seg selv. De ord og gjerninger som kom fra Jesus, var Faderens ord og gjerninger. (Joh 14, 10). Å bryte dette fortrolige samfunn med sin Far, hadde aldri plass i Jesu hjerte eller sinn. (Joh 6, 35-40).

### 3.2.3 Sant menneske

Vi tror at Jesus var av Davids ætt, født av jomfru Maria. Han var hva han kalte seg selv: Menneskesønnen. (Matt 16, 27). Som menneskesønn hadde han en menneskelig sjel og vilje, menneskelige følelser og forstand, og kjente til fulle menneskenes kår. I sin inkarnasjonstid var Jesus begrenset av tid og sted, og måtte vandre i tro. Han valgte alltid å gjøre Faderens vilje på bekostning av sin egen vilje. (Joh 5, 30. Joh 6, 38).

«Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som fra en rot i tørr jord.» Jes 53, 2. Paulus formaner oss til å komme Jesus Kristus i hu, som ble reist opp fra de døde. Han var fra Davids ætt. Det samme sier Jesus om seg selv: Han var Davids rot og ætt og den klare morgenstjerne. (2. Tim 2, 8. Åp 22, 16). I dette kjød, av Davids ætt, opptok han ved hellighets Ånd sin prestelige kamp mot kjødet, idet han ofret seg selv i kraft av en evig Ånd. Han led døden i kjødet, men ble gjort levende i Ånden. (Hebr 9, 14. 1. Pet 3, 18).

Jesu siste bønnekamper her på jorden ble utkjempet i Getsemane. Kampen stod mellom hans egen vilje og Guds vilje. «Så gikk han bort og ba for andre gang: Min Far! Kan ikke dette begeret gå meg forbi uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!» Det var Faderens vilje han ville gjøre uansett hva det måtte koste. (Matt 26, 42). Vi tror at kampen i høyeste grad var reell, der han kjempet mot mørkets makter i troens lydighet. Hans sjel var forferdet, og han var bedrøvet inntil døden. Det var et klart «nei» i Jesu hjerte og sinn til alt som ikke var i fullkommen harmoni med Faderens vilje. (Matt 12, 27).

Skriften omtaler Jesus som troens opphavsmann og fullender. (Hebr 12, 2). Samme forfatter skriver også at Jesus lærte lydighet av det han led, og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham. (Hebr 5, 7-9.) Paulus skriver også at Jesus ikke holdt det for et røvet bytte å være Gud lik, men uttømte seg selv idet han tok en tjeners skikkelse på seg og kom i menneskers liknelse. (Fil 2, 6-7). «Og Jesus gikk frem i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker.» (Luk 2, 52). Vi tror av dette at Jesus var i en utvikling i sin inkarnasjonstid.

### 3.2.4 Syndig kjøds lignelse

Synden kom inn i verden ved ett menneske. På grunn av synden kom også døden inn. Den trengte gjennom til alle mennesker, fordi alle syndet. Synden kom inn i verden ved Adam, han som av Paulus omtales som den første Adam. Det første mennesket er et bilde på den som skulle komme. (Rom 5, 14). Jesus var villig til å bli et menneske og oppta i sitt kjød det problem, den synd, som kom inn i verden ved den første Adams fall. Én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, og slik ble én manns rettfærdige gjerning ved lydighet til livsens rettfærdiggjørelse for alle mennesker. (Vers 18).

Vi tror at Jesus fikk del i kjøtt og blod som barna, lik alle mennesker som ble født etter den første Adams fall. Han måtte i alle ting bli sine brødre lik, lik mennesker som blir fristet ved den synd som hadde tatt bolig i kjødet. (Hebr. 2, 14-18). Han var menneskesønn, etter kjødet kommet av Davids ætt. Overfor dette kjød var loven maktesløs og kunne ikke føre noen frem til fullkommenhet. Loven var en gave til

menneskene, og bar med seg stor velsignelse når mennesket var lydlig og holdt budene. «Men det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld og fordømte synden i kjødet, for at lovens krav om rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.» (Rom 8, 3-4). Jesus som den første, oppfylte lovens rettferdige krav: Du skal ikke begjære. (Rom 7, 7). Synden i menneskets kjød begjærer mot Ånden og er i fiendskap mot Gud. (Gal 5, 16-18)

Vi tror at Jesu rettferdige gjerning var dette at han ved hellighets Ånd frembar seg selv som et offer og var forenet med Faderen som fordømte synden i det kjød han lik barnene hadde ikledd seg. Jesus elsket Faderen av hele sitt hjerte, av hele sin sjel og all sin makt. Hans hjerte og sinn var i himmelen selv om hans legeme var på jorden. (Joh 3, 13). Han ble prøvd i alt i likhet med oss, men uten synd. (Hebr 4, 15).

Vi forstår med dette at han led og ble fristet i likhet med oss, men bestod alle prøver uten å synde. Han seiret i enhver fristelse. Synden fikk aldri makt og kom aldri til uttrykk ved ham, og ingen kunne overbevise ham om synd. (Joh 8, 46). Ved hans legeme kom Guds rike frem i sin kraft og fylde. Han kom til verden for å gjøre Guds vilje som den skjedde i himmelen. For å gjøre denne vilje, måtte han fornekte sin egen vilje. Å gjøre Faderens vilje, var hans lyst. Han lærte lydighet av det han led, og ble fullendt gjennom lidelser. (Hebr 2, 10 og 5, 8).

Vi tror at det annet forheng i det jødiske tempel billedlig var det kjød han hadde ikledd seg. (Hebr 10, 20). Gjennom dette forheng har Jesus innvidd en ny og levende vei. Da Jesus ropte på korset: «Det er fullbrakt», revnet forhenget i tempelet fra øverst til nederst. Vi tror at da var veien innvidd, og all synd i Jesu kjød var fordømt. Da var også døden gjort til intet, og djevelens hode var knust. Derfor kunne Jesus stå opp igjen med sitt legeme som aldri hadde syndet. Den nye og levende vei gjennom kjødet var da innvidd med Jesus som forløper. Den siste Adam ble til en ånd som gir liv. (1. Kor 15, 45).

Som den som aldri hadde syndet, hadde han makt til å sone for menneskehetens synd. Han var det Guds lam som ble slaktet for vår skyld. Da denne frelses høvding var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham. Han ble nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom. (Rom 5, 17). «For ettersom døden kom ved et menneske, så er og de dødes oppstandelse kommet ved et menneske». (1. Kor 15, 21).

### 3.2.5 En ny og levende vei

«Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kampen vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender. For å oppnå den gleden som ventet ham, led han tålmodig korset, uten å akte vanæren, og har nå satt seg på høyre side av Guds trone. Ja, gi akt på ham som utholdt en slik motstand fra syndere, for at dere ikke skal gå trett i deres sjeler og bli motløse.» (Hebr 12, 1-3). Ved dette har mennesket fått mulighet til å følge vår Mester på den nye og levende vei. Vi tror det er dette løp som Paulus formaner frelste syndere å komme inn i. (1. Kor 9, 23-27, Fil 3, 12-14).

Jesus lærte lydighet av det han led. (Hebr 5, 8). Han kjente Faderens virkninger og hørte hans stemme. «For jeg har ikke talt av meg selv. Men Faderen som har sendt meg, han har gitt meg befaling om hva jeg

skal si og hva jeg skal tale. Og jeg vet at hans bud er evig liv.» (Joh 12, 49-50). Johannesevangeliet har mange henvisninger til Jesu egne utsagn om dette.

Jesus var troens opphavsmann og fullender, og levde ved tro. Hans kjærlighet til Gud var overmåte stor, som Høys 8, 6 uttrykker det: «For sterk som døden er kjærligheten, hard som dødsriket er dens lidenskap. Dens glød er som ildens glød, en Herrens flamme.» I helligets Ånd ligger denne glød og flamme. Med en kjærlighet til sin Far som var sterkere enn døden, møtte Jesus fristelsene i tro og lydighet. Vi tror korset hver dag var virksomt i Jesus i hans kjøds dager. Det ble en lidelse i det kjød han for vår skyld hadde påtatt seg. «For også Kristus led en gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss frem til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden.» (1. Pet 3, 18). I denne ånd kunne Gud nedlegge sin visdom.

Jesu vilje uttrykkes i dette: «Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje Gud.» (Hebr 10, 7). Vi tror at den nye og levende vei ble innviet av Jesus i hans kjøds dager, og disse dager levde han sitt liv fra Nasaret til Golgata, hvor han fullendte sitt løp og ble vår forsoner og forløper. Jesu vilje var gjennom alle disse dager den samme, hvor han hver dag tok opp sitt kors og fornektet seg selv, det selvet han hadde arvet idet han ble et menneske. Vi tror han måtte bære seg selv frem som et offer i kraft av den evige Ånd. Ved denne vilje er vi helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret en gang for alle. (Hebr 10, 10).

Ved denne ofring ble alt det som bodde i hans kjød, fornektet og dødet. Derfor kunne ikke døden holde ham. Da han utåndet på korset, revnet forhenget i tempelet, fra øverst til nederst. Vi tror at vi nå på grunn av dette verk har frimodighet i Jesu blod til å gå inn i helligdommen (Hebr 10, 19-20), hvor vi kan møte ypperstepresten, Jesus. Han ble prøvd i alt i likhet med oss, og han gjorde alltid Guds vilje og aldri sin egen. Han måtte lide i kjødet, og bestod sin prøve uten å synde. Han gjorde aldri synd, men måtte lide i kjødet.

Vi tror at Jesus på denne vei opptok i seg hele Guds fylde (Hebr 5, 9. Kol 1, 19. Fil 2, 5-8), slik at veien og Jesus ble ett, og han kunne si: «Jeg er Veien, Sannheten og Livet: Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» (Joh 14, 6). På denne nye og levende vei har Jesus etterlatt seg fotspor hvor vi kan etterfølge ham, han som ikke gjorde synd. (1. Pet 2, 21).

### 3.2.6 Jesu fristelser og kamp

Fordi Jesus «ble sine brødre lik i alle ting», kunne han også bli prøvd i alt i likhet med dem. Han ble fristet som oss, men ble bevart i fullkommen renhet og uskyld. Fordi han vet hva denne kamp kostet ham, kan han ha medlidenhet med oss i våre skrøpeligheter, «og kan komme oss til hjelp når vi blir fristet.» (Hebr 4, 15 og 2, 18).

Vi tror at han ble fristet i likhet med oss, fra det kjød han frivillig hadde iført seg.<sup>19 20</sup> Jesu egen vilje ble beseiret fordi Jesus med sitt hjerte og sinn stod i en pakt med Guds vilje. I profetien i Sal 40, 7-9 står det om Jesus: «Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst og din lov er i mitt hjerte.» Når Guds vilje skulle utføres,

---

<sup>19</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1928/04. Jesus som yppersteprest.

<sup>20</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1915/05. Er Kristus kommet i kjød?

kom Jesus i fristelser. I bokrullen fant han Guds vilje, som var en lykte for hans fot og et lys på hans sti. Denne vilje var hans mat, så han kunne være det brød som kom ned fra himmelen for å gi verden liv. (Joh 6, 48-51). Vi tror at Faderens liv på denne måte kom frem ved Jesus.

Vi tror at de fristelser og prøver Jesus gjennomlevde, inkludert de legemlige lidelser, uttrykkes i Hebr 5, 7: «Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret frem bønner og nøddrop til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin gudsfrykt.» Vi tror at hele hans liv var en kamp. Denne kommer til syne i Matt 4, 1-11 hvor djevelen fristet ham blant annet med alle verdens riker og deres herlighet, men hans tilbud ble forkastet, og djevelen forlot ham. Jesus var forankret i Guds ord, og brukte det i kampen mot djevelen. Hans siste bønnekamper ble utkjempet i Getsemane, og tre ganger ba han den samme bønn: «Min Far! Kan ikke dette begeret gå meg forbi uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!» (Matt 26, 42-44).

Vi tror at disse kamper i høyeste grad var reelle, der han kjempet mot mørkets makter i troens lydighet. Hans sjel var forferdet, og han var bedrøvet inntil døden. «Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Men nei, derfor er jeg jo kommet til denne time.» (Joh 12, 27). I hellighets Ånd<sup>21</sup> lå det guddommelige krefter til å kjempe og seire. I denne Ånd frembar han seg selv som et lyteløst offer for Gud. I denne Ånd lå hatet til urett og kjærligheten til rettferd. Faderens velbehag salvet ham med gledens olje i hans kamper. (Hebr 1, 9). Den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham, hvilte over Jesus. (Jes 11, 2-3). På grunn av denne gudsfrykt, som lå i kjærlighetens glød, ble han bønnhørt. Der synden er borte, er døden maktesløs og djevelen og hans makt knust.

### 3.2.7 Jesu fornedrelse

Paulus skriver om Jesus at han «uttømte seg selv idet han tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse. Og da han i sin ferd ble funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydige til døden – ja, døden på korset.» (Fil 2, 7-8). Jesus begynte sitt liv på jorden i en krybbe. I denne ringhet fortsatte han i hele sin vandringstid her nede, inntil han avsluttet på det menneskelige talt laveste trinn ved den skjenselsfulle død på Golgata kors, korsfestet sammen med to ugjerningsmenn. I hele sitt livsløp, fra fødsel og til den legemlige korsfestelse på Golgata, opptrådte han i en tjeners skikkelse.

Vi tror at det var Guds plan at Jesus tok en tjeners skikkelse på seg. Han ydmyket seg og gikk ned til jordens lavere deler. (Ef 4, 9). Det var der han levde, og der han gjorde sin tjeneste. Da Jesus kom ridende inn i Jerusalem, var det på et esel, på trelldyrets fole. Det var ingen menneskelig storhet over ham. Han kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene. Han gav sitt liv og betalte prisen for å forløse de mange fra mørkets makt. (Matt 21, 4-5. Sak 9, 9. Mat 20, 28). Vi tror at denne ydmykhet og ringhet i Kristi hjerte og sinn var nøkkelen til den kraft og verdighet hvorved han utstrålte Faderens liv og herlighet.

I Matt 11, 28-30 inviterer han dem til seg som strever og har tungt å bære. Han gir seg selv det vitnesbyrd at han er nedbøyd og ydmyk av hjertet. Slik var han til det siste, også den siste kvelden sammen med sine disipler når han vasker sine disiplers føtter før han innstifter nattverden. (Joh 13). Vi tror dette var et utslag av den ydmykhet og kjærlighet som bodde i hans hjerte, hvorved han etterlot seg et eksempel i hvordan vi som hans etterfølgere skal betjene hverandre.

---

<sup>21</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1943/03. Ånd – ild



I Jesu hjerte og sinn var det kun kjærligheten som fikk råde og vokse. Vi tror at når han som kun tjente og gav, ble møtt med motvilje, forakt, hat og motsigelse av syndere, ble han fristet. Men han ydmyket seg under Guds veldige hånd og fortsatte i tjenerskikkelsen uten å miste kjærligheten. Hans legeme ble aldri brukt til å søke egen ære. Han ble utskjelt og måtte lide urettferdig, men skjelte aldri igjen og han truet ikke. Han syndet aldri i tanker, ord eller gjerning. (1. Pet 2, 21-23). Vi tror at Jesus i alle disse livsforhold var Mesteren i hvile og takknemlighet, og var alltid salvet med gledens olje. (Hebr 1, 9). Vi tror at Jesu fotspor kom frem nettopp på denne måte.

Vi tror at disse fotspor i ydmykhet og selvfornedrelse ble en vei, den nye og levende vei som han innvidde gjennom forhenget, det er hans kjød. (Hebr 10, 20). Slik ble han veien, sannheten og livet. (Joh 14, 6). Alt Guds ord og all Guds vilje ble legemliggjort i ham, og hele Guds fylde tok bolig i ham. Vi tror at det var på denne offervei djevelen ble knust og døden tilintetgjort. «Nå holdes dom over denne verden. Nå skal denne verdens fyrste kastes ut.» (Joh 12, 31). Gud fordømte all synd i Jesu kjød, og dermed ble all synd som kom inn ved syndefallet «kastet ut». Jesus kunne da si: «For denne verdens fyrste kommer, og han har ikke noe i meg.» Joh 14, 30.

### **3.2.8 Fiendskapet ble drept**

I Efeserbrevet beskriver Paulus Kristi verk med få ord: «For han er vår fred, han som gjorde de to til ett og brøt ned det gjerdet som skilte dem, fiendskapet, da han ved sitt kjød avskaffet den loven som kom med bud og forskrifter. Dette gjorde han for i seg selv å skape de to til ett nytt menneske og slik stifte fred, og i ett legeme forlike dem begge med Gud ved korset, for der drepte han fiendskapet.» (Ef 2, 14-16).

Loven kom med mange bud og forskrifter. Den sa også: «Du skal ikke begjære.» Begjæret var skjult i kjødet, noe som ikke kunne sees av det ytre øye. Begjæret bygget opp fiendskapet. Når Gud fordømte synden i Jesu kjød, var han villig til å være et offer, slik at fiendskapet ble drept. Slik ble loven oppfylt, og han ble lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror.

Det var på korset han drepte fiendskapet. Vi tror at dette skjedde ved det kors han daglig bar, et verk som ble fullbrakt på Golgata-korset. Da fiendskapet var drept og hele Guds fylde hadde tatt bolig i Jesus, var det ingen hindringer og intet gjerde mer. De to, jøde og hedning, ble forent i Jesus Kristus og kunne sammen stå frem som nye mennesker. De fikk begge adgang til Faderen i én Ånd, i den samme Ånd hvori Jesus ofret seg selv og frembar seg selv som et lyteløst offer for Gud. (Ef 2, 11-22).

Vi tror at alt som hindret samfunn og enhet, all synd og alt fiendskap på grunn av kulturforskjeller, etniske ulikheter og historisk bakgrunn ble tilintetgjort i hans kjød. Han forente «folkeslagene» og gjorde dem til ett. Vi tror at det derfor er skrevet: «Her er ikke greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, trell eller fri – Kristus er alt og i alle.» (Kol 3, 11). Slik ble Jesus også et lys for hedningene, for at frelsen skulle nå til jordens ender. (Jes 49, 6). I denne kamp gav han sitt dyre blod, og vi tror at det var i denne kamp han fremstod som løven av Juda. (Åp 5, 5). Han kom fra Edom i røde klær fra Bosra med en hevners dag over alt kjød. (Jes 63). Det kostet hans liv, og grunnlaget ble lagt for at han kunne bli alt og i alle.



### 3.3 Jesu død og oppstandelse

På Golgata kors døde Jesus Kristus, Guds egen Sønn, han som Gud i sin store kjærlighet hadde gitt til oss mennesker for at vi ikke skulle fortapes, men ha evig liv. (Joh 3, 16). Da han utåndet, ropte han: «Det er fullbrakt!» «Og se, forhenget i templet revnet i to, ovenfra og ned. Og jorden skalv, og klippene revnet.» (Matt 27, 51). Da hadde han fullført den gjerning som Faderen hadde gitt ham å gjøre, en gjerning som hadde pågått fra han ble født og til han utåndet på Golgata. Han var den rettfærdige som døde for urettfærdige.

Vi tror at Kristi lidelse ved korsfestelsen på Golgata, var avslutningen på et liv hvor han daglig hadde tatt opp sitt kors for å gjøre Guds vilje. (Luk 9, 23. Matt 16, 24). Han hadde i sitt jordeliv tilintetgjort døden og djevelen som hadde dødens velde. Derved hadde han fått makt over alt kjød. (Joh 17, 1-4). Døden var oppslukt til seier – dødens brodd, som er synden, var borte. (1. Kor 15, 54-57).

Jesus kom ikke til verden for å dømme verden, men for å frelse den. (Joh 3, 17). Vi tror at ved denne «store frelse» (Hebr 2, 3), kan alle mennesker bli rettfærdiggjort for Gud, og få fred med ham. Kristus er blitt vårt sonoffer én gang for alle, og ved dette offer forlikte Gud seg selv med verden. Det er ikke lenger nødvendig med dyreoffer for synd, det som i den gamle pakt hvert år måtte bæres frem for Gud for tilgivelse for synd. Nå har Jesus én gang for alle båret seg selv frem som et ulastelig offer, og for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget. (Hebr 10, 10–14). Alle mennesker, uansett hvor dypt de har falt ned i synden, kan ved troen på Jesus Kristus motta syndenes forlatelse uforskyldt av nåde. Når vi bekjenner våre synder og vender oss fra dem, vil Faderen i sin trofasthet og rettfærdighet forlate syndene og rense oss fra dem. (1. Joh 1, 9). Det var ved den seier han vant over synden, at Jesus kunne gi røverer på korset syndstilgivelse, fordi han erkjente sin skyld, og Jesus gav ham adgang til Paradis.

«For også Kristus led én gang for synder, en rettfærdig for urettfærdige, for å føre oss frem til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden. I denne gikk han også bort og preket for åndene som var i varetekt, de som tidligere var ulydige, den gang da Guds langmodighet ventet i Noahs dager, mens arken ble bygd.» (1. Pet 3, 18-20). Vi tror at Jesu soningsverk hadde avgjørende betydning også for dem som levde før vannflommen.<sup>22</sup>

Jesus tok straffen på seg, og vi ble derved kjøpt fri fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss. Slik kunne Abrahams velsignelse komme over hedningene i Kristus Jesus. Troen gir adgang til å motta Ånden. (Gal 3, 13-14). Vi har da fått kraft til å bekjempe begjæret i vårt kjød, og vi er oppreist med Kristus som sitter ved Guds høyre hånd. (Kol 3, 1-2). Vi tror dette er den sanne frigjørelse og rettfærdiggjørelsen ved tro.

Jesus døde en legemlig død, men denne død kunne ikke holde ham i dødsriket (Apg 2, 31), og han stod opp igjen den tredje dag. Oppstandelsen fra de døde bekreftet at Jesus Kristus hadde fullført det mektige frelsesverk, den gjerning som Faderen hadde gitt ham å gjøre. Vi tror at «Den tredje dag» er en av de viktigste dager i vår verdenshistorie. Jesus talte til Maria Magdalena som var ved graven og sa: «Men gå til brødrene mine og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.» (Joh 20, 17).

---

<sup>22</sup> Smith, Johan O. Skjulte skatter. 1941/12. Arven.

Siden åpenbarte Jesus seg for flere av sine disipler. Han spiste sammen med dem, og talte med dem om det som hørte Guds rike til så deres hjerter ble brennende. (Luk. 24, 32). Etter 40 dager sammen med dem, forlot han jorden og dro hjem til sin Far. «Men fra nå av skal Menneskesønnen sitte ved Guds krafts høyre hånd. De sa da alle: Du er altså Guds Sønn? Han sa til dem: Dere sier det, jeg er det.» (Luk 22, 69-70).

### 3.4 Jesu posteksistens

Ti dager etter at Jesus forlot jorden, sendte Faderen Den Hellige Ånd over disiplene. (Apg 2, 1-4). Da var også disse ord fra David oppfylt: «Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter.» Sal 110, 1, og videre: «Jeg vil kunngjøre det som er fastsatt. Herren sa til meg: Du er min Sønn, jeg har født deg i dag!» Sal 2, 7. Menneskesønnen Jesus Kristus sitter ved Faderens høyre hånd, ved Majestetens trone i himmelen. (Hebr 8, 2). Han lever for å gå i forbønn for oss, og er vår talsmann hos Faderen. (1. Joh 2, 1. Ef 1, 19-20).

#### 3.4.1 Jesus som yppersteprest

Vi tror at yppersteprestens store kjærlighet og oppgave er i stadig tiltagende grad å likedanne et menneske til Guds og Kristi bilde. (Rom 8, 29). Det er et ufattelig stort arbeid Jesus utfører hos Faderen. Jesus viste hele sin langmodighet på Paulus og åpenbarte seg for ham på vei til Damaskus for å bringe ham til omvendelse. (1. Tim 1, 16). Kristus er menighetens hode og sitt legemes frelser. «Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den, for å hellige den ved å rense den ved vannbadet i Ordet, slik at han kunne stille menigheten frem for seg i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men at den kunne være hellig og ulastelig.» Ef 5, 25-27.

«Derfor er han mellommann for en ny pakt, for at de som er kalt, skal få den evige arven som var lovt.» (Hebr 9, 15). Vi tror at mellommannen og ypperstepresten bearbeider sine disipler ved Den Hellige Ånd for å danne dem til likhet med Sønnens bilde. «For enhver yppersteprest blir tatt ut blant mennesker og innsatt for mennesker til tjeneste for Gud, for å bære frem gaver og offer for synder.» (Hebr 5, 1). Vi tror det er viktig å skjelne mellom Jesus som sonoffer for våre synder, og Jesus som yppersteprest og mellommann for en ny pakt. Synderen trenger Jesus som sonoffer for sin synd, mens den frelste trenger ham både som sonoffer, yppersteprest og mellommann.<sup>23 24</sup>

Vi tror at det var nødvendig for vår himmelske yppersteprest å være tatt ut blant mennesker. Jesus kom i kjød og blod som et menneske. Han ble fristet som et menneske og prøvd i alt som et menneske, uten noen gang å synde. Han beseiret sin egen vilje ved fristelsene fra det kjød han hadde iført seg. Han seiret så fullstendig at han var uten synd eller lyte under enhver fristelse. Slik var det gjennom hele hans jordeliv. Da han døde på Golgata kors, var han det lyteløse offer som én gang for alle kunne sone for all verdens synd. Døden kunne ikke holde ham, døden var oppslukt til seier, og djevelen hadde mistet sin makt. Jesus stod opp den tredje dag, og han ble innsatt til yppersteprest for evig tid av Gud. (Hebr 7, 28).

Jesus er blitt yppersteprest og mellommann ifølge et uforgjengelig livs kraft og betjener menneskene etter denne kraft. «Han er blitt prest, ikke etter en lov om legemlig avstamning, men ifølge et

---

<sup>23</sup> Smith, Johan O, Skjulte Skatter. 1928/04. Jesus som yppersteprest.

<sup>24</sup> Smith, Johan O. Skjulte skatter 1918/08. Yppersteprestelige og prestelig tjeneste».

uforgjengelig livs kraft. Han får jo det vitnesbyrd: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis.» (Hebr 7, 16-17).

Vi tror at når vi vandrer i det lys som Gud lar skinne inn i våre hjerter, vil Sønnen arbeide ved Den Hellige Ånd i vårt indre og skrive sine lover og bud i vårt hjerte. (Hebr 8, 10). «Men han har et prestedømme som ikke kan forandres, fordi han blir til evig tid. Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever for å gå i forbønn for dem.» (Hebr 7, 24-25).

Jesus som yppersteprest arbeider i samfunn med sin Far. Målet er en fullkommen frelse, at vi skal bære frukt for Gud. Skal det bli vekst i det gode, må ypperstepresten arbeide med oss, så vi kan få lys over mer av det som bor i syndelegemet. Da først kan den synd som er blitt belyst, hates og bekjempes inntil døden, så Kristi liv, Åndens frukt, kan komme mer frem ved vårt legeme.

Vi lærer av Luk 13, 6-9 at Jesus arbeider med stor langmodighet, også når de ønskede fruktene ikke kommer frem. «Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.» Slik arbeidet ypperstepresten, hodet for legemet, med de syv menigheter i Lilleasia. (Åp kap 2 og 3).

### 3.5 Læremessig oppsummering

Vi tror at Guds ord samstemt vitner om de muligheter til frelse, vekst og utvikling som er gitt oss, selv om Jesu kjødstilblivelse ikke kan utlegges i alle sine detaljer. Vi tror at Kristus var Guds enbårne Sønn, født av Gud Fader før all tid. I sin preeksistens var Sønnen fullt og helt ett med Faderen. Han hadde sin lyst i å tjene menneskenes barn. Vi tror at da tiden var moden, sendte Gud sin enbårne Sønn til jorden. Han kom med det Guds rike som skal vare til evig tid. Det var dette riket hele hans liv tilhørte, og det var det han forkynte. Vi tror at han var sann Gud, unnfanget ved Den Hellige Ånd. Vi tror at Faderens vesen var i ham ved hellighets Ånd under hele hans vandring, og at han kun gjorde sin Faders gjerninger. Han gjorde intet av seg selv, for han søkte ikke sin vilje, men hans vilje som hadde sendt ham.

Vi tror at Jesus samtidig var Menneskesønnen, som han kalte seg selv. Vi tror at dette henviser til at han i sin inkarnasjonstid var begrenset av tid og sted. Han hadde en menneskelig sjel og vilje, følelser og forstand. Vi tror at likheten videre bestod i at han ble fristet som et menneske blir fristet, idet han frivillig hadde opptatt i seg det samme kjød som andre mennesker. Han ble prøvd i alt i likhet med oss, men uten synd. Vi forstår med dette at han led og ble fristet i likhet med oss, men bestod alle prøver uten å synde, uten å falle i fristelse. Synden fikk aldri makt og kom aldri til uttrykk ved ham, og ingen kunne overbevise ham om synd. For å gjøre Guds vilje, valgte han å fornekte sin egen vilje. Hans hjerte og sinn var i himmelen selv om hans legeme var på jorden. Ved dette legemet kom Guds rike frem i sin kraft og fylde. Som den som aldri hadde syndet, hadde han derved makt til å sone for menneskehetens synd.

Vi tror at ved å leve sitt jordiske liv i denne absolutte troskap, hvor han hver dag tok opp sitt kors og fornektet seg selv – det selvet han hadde arvet idet han ble et menneske – innvidde Jesus en ny og levende vei gjennom forhenget, som er hans kjød (Hebr 10, 20). Denne veien fører inn til helligdommen, det vil si til et fortrolig samfunn med Faderen og med Sønnen.

Vi tror at de fristelser og prøvelser Jesus gjennomlevde i høyeste grad var reelle, der han kjempet mot mørkets makter i troens lydighet. I hele sitt livsløp, fra fødsel i en krybbe til den legemlig korsfestelse på Golgata, mellom to ugjerningsmenn, opptrådte han i ringhet og i en tjeners skikkelse. Han kom til jorden for å tjene og gi sitt liv. Vi tror at disse Jesu fotspor i ydmykhet og selvfornedrelse ble en vei hvor vi kan etterfølge Jesus, den nye og levende vei; han ble veien, sannheten og livet. Alt som hindret samfunn og enhet, all synd og alt fiendskap på grunn av kulturforskjeller, etniske ulikheter og historisk bakgrunn, ble nedkjempet i hans kjød. I denne kamp gav han sitt dyre blod. Det kostet hans liv og la grunnlaget for at han kunne bli alt og i alle.

Vi tror at Jesus under sin vandring her på jorden åpenbarte et nytt liv. Han viste oss Guds godhet og Guds kjærlighet, og etterlot seg fotspor slik at vi kan følge ham på den smale vei som fører til livet. Vi tror at når Kristus ble korsfestet på Golgata, kunne ikke døden holde ham, fordi han gjennom hele sitt liv hadde seiret over synden og dermed også over døden, som er en følge av synden. Han stod opp igjen den tredje dag og ble opphav til en evig frelse. Ved denne ufattelig store frelse kan alle mennesker få fred med Gud, motta forsoning og bli rettfærdiggjort for Gud ved troen på det verk som Jesus gjorde på Golgata.

Vi bekjenner også Jesus Kristus som vår yppersteprest og mellommann. Han sitter nå ved Faderens høyre hånd, og lever for å gå i forbønn for oss. Vi tror at han arbeider ved Den Hellige Ånd med sine disipler for å danne dem til likhet med Sønnens bilde. Vi tror at når vi vandrer i det lys som Gud lar skinne inn i våre hjerter, vil Sønnen arbeide ved Den Hellige Ånd i vårt indre og bearbeide det gjenfødte menneske så det i tiltagende grad blir preget av Guds vesen. Skal det bli vekst i det gode, må ypperstepresten arbeide med oss, så vi kan få lys over mer av det som bor i syndelegemet. Da først kan den synd som er blitt belyst, hates og bekjempes og dødes, slik at Kristi liv kan komme mer frem ved vårt legeme.

## Kapittel 4 – Den Hellige Ånd

### 4 Den Hellige Ånd

#### 4.1 Pinsefestens dag i Jerusalem

Flere av profetene i den gamle pakts tid hadde profetert om denne store dagen da Gud så mektig ville åpenbare et historisk tideverv. Joel profeterte: «Og deretter skal det skje at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord. Deres gamle menn skal ha drømmer, og deres unge menn skal se syner.» (Joel 3, 1-2). Profeten Jesaja uttaler: «For jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre. Jeg vil utgyte min Ånd over din ætt og min velsignelse over din etterslekt.» (Jes 44, 3).

Jesus ropte ut til folket ved høytiden i Jerusalem og inviterte alle mennesker som tørstet til å komme til ham for å drikke. Han henviste til løftet om det levende vann som skulle strømme frem fra deres indre, om de ville tro på ham. Dette løftet uttalte han om den Ånd de skulle få som trodde på ham. (Joh 7, 37-38). Jesus uttalte at det var til gagn for disiplene at han selv gikk bort, for at Den Hellige Ånd skulle komme til dem og gi dem kraft til å leve det nye liv. (Joh 16, 7-8). «Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig, sannhetens Ånd som verden ikke kan få. Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere.» (Joh 14, 16-18).

Da Jesus stod på Oljeberget sammen med sine disipler, lovte han dem kraft ved Den Hellige Ånds komme, og de skulle være hans vitner, først i Jerusalem, i hele Israel, ja, like til jordens ende. (Apg 1, 7-8). Vi tror at disse profetier og løfter fikk sin oppfyllelse på pinsefestens dag i Jerusalem, 10 dager etter at Jesus var tatt opp til himmelen. De omkring 120 disipler, kvinner og menn, som var samlet til bønn på den «øvre sal», «hørte med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvær farer frem. Det fylte hele huset der de satt, og det viste seg for dem tunger av ild som delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale». (Apg 2, 1-4).

Vi tror dette var en av de store og avgjørende hendelser i historien. Peter stod frem i Den Hellige Ånds kraft. Han henviste til Joels profeti og talte frimodig om trosheltene, om Jesus som de for kort tid siden hadde korsfestet, men som nå satt ved Faderens høyre hånd i himmelen. Denne tale stakk dem i hjertet, og de sa: «Hva skal vi gjøre, brødre?» Peter sa til dem: «Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave.» (Apg 2, 37-38). Resultatet av denne dagens hendelser ble at omkring 3000 sjeler ble lagt til menigheten. Peter formante dem videre til å ta standpunkt, fatte et annet sinn og omvende seg. Da skulle deres synder bli utslettet, og det ville komme tider med fornyelse og trøst fra himmelen. Jesus, som var Messias, ville komme tilbake og oppfylle de løfter Gud hadde talt ved profetene allerede i eldgamle dager. (Apg 3, 19-21).

Vi tror at summen av hele Kristi verk finnes samlet i hans Ånd.<sup>25</sup> Han er veien, sannheten og livet. Dette resultat kom Kristus til ved at han led døden etter kjødet og ble levendegjort i Ånden. (1. Pet 3, 18). Derfor er Jesu Kristi Ånd, han som er den annen Adam, blitt til en levendegjørende Ånd. Etter at Jesus ble oppreist fra de døde og herliggjort av sin Far, sendte Gud Den Hellige Ånd på pinsefestens dag, slik han hadde lovet. (Apg 2, 33). Det var den samme Ånd som hadde vært med Jesus i hans jordeliv, og den skulle nå være en veileder for disiplene på veien i Jesu fotspor.<sup>26</sup>

## 4.2 Den Hellige Ånds kraft

Gud har gjennom alle tider virket på menneskene ved sin Ånd, og det har gjennom historien vært store vekkelser hvor Gud har utgytt Den Hellige Ånd over store skarer. Mennesker har fått kjenne Guds nærhet og godhet, kommet ut av mange bånd og stengsler i eget liv, de har kjent den legedom som ligger i Ånden, frihet fra destruktive tanker, og ofte også helbredelse fra sykdom. Slik har Gud vært god mot sitt skaperverk ved å frelse menneskene ut fra synden og latt dem smake noe fra himmelen. Her er det ingen forskjell, verken for jøde eller hedning, kvinne eller mann, trell eller fri.

Ånden utdeler også gaver, tungemålgave, gave til å tyde, gave til å helbrede, profetisk gave samt andre gaver. (1. Kor 12, 1-11). Peter opplevde dette da han kom til Kornelius og hans familie og forkynte Guds ord for dem, og Den Hellige Ånd falt på alle dem som hørte. De troende som tilhørte de omskårne, de som var kommet sammen med Peter, ble forferdet da de hørte hedninger tale med tunger og prise Gud. (Apg 11, 44-46).

Jesus sier til sine disipler at han vil sende talsmannen til dem som en gave. På Jesu bønn skal Faderen sende talsmannen, sannhetens Ånd. Den skal være hos dem og i dem for evig. Verden kan ikke få denne Ånd (Joh 14, 15-18), for kjærlighet til Gud og kjærlighet til det som er i verden kan ikke kombineres. «Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren, og rør ikke noe urent! Da vil jeg ta imot dere. Jeg skal være deres far, og dere skal være mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.» (2. Kor 6, 17-18).

Vi tror at når talsmannen kommer og tar bolig i oss ved troen, da får vi en gave som Paulus kaller nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom. «For om døden kom til å herske ved den ene, fordi den ene falt, hvor mye mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus.» (Rom 5, 17). Profeten Sakarias taler om at den ånd som skal sendes over Jerusalems innbyggere var en nådens og bønnens Ånd. (Sak 12, 10). Vi tror at ved denne overstrømmende nådes rikdom og bønn i Den Hellige Ånd, gir Gud kraft til å leve og avstå fra kjødets åpenbare gjerninger. Den gir også kraft til å døde den skjulte synd som bor i vårt syndelegeme. «For dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø. Men dersom dere ved Ånden tar livet av (døder<sup>27</sup>) legemets gjerninger, skal dere leve.» (Rom 8, 13).

Vi tror at Den Hellige Ånd mottas som en gave, ikke som en lønn vi kan gjøre oss fortjent til. Ved Den Hellige Ånd vil Guds kjærlighet utøses i våre hjerter, og vi får også nåde til å rose oss av håp om Guds herlighet. Troen gir oss adgang til en slik hjelp og kraft at vi til og med kan takke og være tilfreds med

---

<sup>25</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1932/10. Hva vi tror

<sup>26</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1936/08. De tre vitner: Ånden, vannet og blodet.

<sup>27</sup> Det Norske Bibelskap 1930 oversettelse

trenghene, da de er porter og muligheter til at vi kan få del i mer tålmodighet, få erfaring og lære Gud å kjenne. Slik oppnår vi det vi håper på ved kjærlighetens kraft, som er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd. (Rom 5, 2-5).

Vi tror at det å holde den nye pakts lover og bud som skrives i våre hjerter og sinn, er en glede for dem som elsker Gud. «For dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud. Og hans bud er ikke tunge.» (1. Joh 5, 3). «Om noen elsker meg, da holder han fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham.» (Joh 14, 23). Han kommer til oss og åpenbarer seg for oss ved Den Hellige Ånd, for Ånden skal ikke tale av seg selv, men åpenbare Jesu liv og forkynne oss de kommende ting. Han skal herliggjøre Kristus (Joh 16, 13-15), for i ham bor hele Guds fylde. (Kol 1, 19).

Vi tror at talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen sendte, har som oppgave å lære disippelen alle ting og minne om alt Jesus har talt. (Joh 14, 26). Jesus nevner spesielt tre viktige ting den skulle overbevise om, nemlig om synd, rettferdighet og dom. (Joh 16, 7-11).

*Overbevise om synd:* Vi tror at talsmannen overbeviser dem som lever i fangenskap under synden. En får håp og blir overbevist om at det er mulig å komme fri fra syndens herredømme.

*Overbevise om rettferdighet:* Vi tror at dette er en overbevisning for dem som har fått Jesus som Herre, og ved tro er blitt rettferdig i ham og er oppreist med ham. Denne overbevisning bringer glede og frelsesfryd i den troendes liv, ved at en får se Guds rike og hans rettferdighet. En har fått en forsvarer og talsmann som sitter ved Guds høyre hånd-

*Overbevise om dom:* Vi tror at overbevisningen om dom, fører et menneske til å kjenne samfunn med Kristus i hans lidelser. Dette er mulig fordi denne verdens fyrste er dømt. For den troende er dette en pågående prosess inntil vi står hjemme hos Faderen, fullkomne og hele uten å mangle noe. (Fil 3, 10. 1. Pet 4, 17).

#### **4.2.1 Sannhetens Ånd som veileder**

Jesus omtaler Den Hellige Ånd blant annet som sannhetens Ånd, og sier: «Men når han, sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det som han hører skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynne.» (Joh 16, 8-13). Jesus sier også: «Min Far arbeider inntil nå, også jeg arbeider.» (Joh 5, 16). Faderen og Sønnen arbeider kontinuerlig, og deres arbeid i oss skjer gjennom den Ånd som ble sendt på pinsefestens dag. Denne Ånd taler ikke noe av seg selv, bare det den hører fra himmelen.

Den Hellige Ånd har mye å lære det mennesket som er blitt en disippel. Den taler sannhet og vil veilede oss til hele sannheten i samfunnet med han som er veien, sannheten og livet. Vi tror at Ånden skal veilede oss til å vandre i Jesu fotspor. Summen av alt Guds ord er sannhet, og denne sannhet ble personifisert i Jesus. Ordet ble kjødt i det han ofret seg i kraft av en evig Ånd. Jesus som Menneskesønnen mistet sitt liv i denne verden og levde Faderens liv idet han daglig fornektet seg selv og tok sitt kors opp. Vi tror den samme mulighet ligger åpen for enhver disippel ved Åndens veiledning.

Ånden forkynner for oss de kommende ting så vi blir trøstet og kan glede oss i et levende håp. (Joh 16, 13). Vi tror det er denne frelse Paulus sikter til når han sier: «Men for dere, brødre, som er elsket av Herren, – for dere skylder vi å takke Gud, fordi han fra begynnelsen har utvalgt dere til frelse, ved Åndens



helligjørelse og ved tro på sannheten. Til dette kalte han dere ved vårt evangelium, for at dere skal vinne vår Herre Jesu Kristi herlighet.» (2. Tess 2, 13-14).

Jesus sier at han skal komme til sine disipler idet Ånden kommer. Derfor er Herren Ånden, og det er frihet og muligheter til vekst for enhver som med åpent sinn og rent hjerte skuer Gud og Herrens herlighet. Vi tror at alle som skuer inn i Herrens herlighet som i et speil, de blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet. (2. Kor 3, 17-18). Vi tror dette er en beskrivelse av sannhetens Ånds arbeid i en disippel for å få frem Kristi liv. Paulus skriver med frimodighet at «Kristus lever i meg.» (Gal 2, 20). Det var ved Åndens kraft han kunne leve dette korsfestede liv i lydighet mot Kristus.

Vi tror det var denne frelse Jesus talte om da han sa: «Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.» (Joh 8, 31-32). Disippelen er døpt med Den Hellige Ånd og ild, har oppgitt alt for å følge sin Mester, og er villig til å ofre sin egen vilje for å gjøre Guds vilje. (Matt 3, 11 og Luk 14, 33).

#### 4.2.2 Lyde Den Hellige Ånd

Guds ord taler både om å vandre i Ånden (Gal 5, 25) og om å lyde Ånden. (Apg 5, 32). Vi tror at dette er to uttrykk som betyr det samme, og det er også avgjørende hvis en vil bevare Den Hellige Ånd i sitt liv. Det er kamp mellom Ånden og kjødet, og man blir tvesinnet dersom man lever litt etter Ånden og litt etter kjødet. «For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. De to står hverandre imot, for at dere ikke skal gjøre det dere vil. Men hvis dere blir drevet av Ånden, da er dere ikke under loven.» (Gal 5, 17-18). Vi tror at å vandre i Ånden betyr å vandre i det lys som Ånden åpenbarer for en ved Ordet. I fristelsens stund må disippelen stille seg på Åndens side mot kjødet med dets lidenskaper og lyster. I denne tilstand, korsfestet med Kristus, vil et menneske kunne seire over alle kjødets åpenbare gjerninger ved Den Hellige Ånds kraft

Vi tror at hvis et menneske er kjødelig sinnet, så styres tankene til det som hører kjødet til. De som er etter Ånden, er slike som er gjenfødt til et levende håp. De er på Åndens side og lengter etter liv og fred (Rom 8, 5-6), etter Guds rike som består i rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. De trenger seg med makt inn i himlenes rike og river det til seg. (Matt 11, 12). I himlenes rike er det tilgivelse for våre synder og et nytt liv i Åndens kraft, som tar opp kampen mot det onde for å overvinne det. Lyset overvinner mørket, og lysets frukt frembragt ved vandring i Ånden, seirer over mørkets makt.

Vi tror på viktigheten av å gi seg selv helt til Guds vilje, og gjennomføre den slik at Guds lover og bud ved Den Hellige Ånd kan skrives i ens hjerte og sinn. (Hebr 8, 10-11 og 10, 15-16). Et åndelig liv er et liv i utvikling fra lys til lys etter Guds vilje. «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.» (Ef 2, 8-10). Det skjer ikke ved hær eller makt, men ved Herrens Ånd. (Sak 4, 6).

Vi tror at det er Gud som virker både å ville og å virke til hans gode velbehag. Åndens virkninger i et menneske er et skjult liv for Guds åsyn og et arbeid ved livets ord som fører til dypere innsikt og helligjørelse. Disse virkninger skal utføres uten at kjødet med knurr og tvil skal kunne hindre oss. Da kan



vi leve som Guds ulastelige barn i troen på Jesus Kristus og skinne som lys i verden, fylt av rettferds frukt ved ham, Gud til ære og pris. (Fil 2, 12-16; 1, 11).

Vi tror at de gode gjerninger kommer frem i glede og fred, med takknemlighet, langmodighet i en økende rikdom av Åndens frukt. Disse ulastelige Guds barn, disse «himmellys», representerer Guds rike på jorden og bringer budskap om det riket som en dag skal fylle hele jorden hvor Jesus sitter på kongetronen sammen med dem som har fulgt ham og seiret som han har seiret. (Åp 3, 21). Vi tror at disse mennesker har gitt seg selv helt til Guds vilje. De lever ikke for seg selv. Det har skjedd en hjertets omskjærelse i Ånden. (Rom 2, 29). Paulus sier: «For det er vi som er de omskårne, vi som tjener Gud i hans Ånd og roser oss i Kristus Jesus, og som ikke setter vår lit til kjød.» (Fil 3, 3). Paulus minner oss om at vårt legeme skal være et tempel for Den Hellige Ånd. Den er mottatt fra Gud og skal ha full råderett over vårt legeme som skal være til ære for Gud som kjøpte det til en høy pris, hans eget blod, ved Jesus Kristus. (1. Kor 6, 19-20).

### 4.2.3 Ånden og ilden

Johannes døperen sier: «Jeg døper dere med vann til omvendelse. Men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg – jeg er ikke engang verdig til å bære skoene hans! Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild.» (Matt 3, 11). Jesus sier: «Ild er jeg kommet for å kaste på jorden, og hvor jeg skulle ønske at den alt var tent!» (Luk 12, 49).

Når et menneske fødes på ny ved vann og Ånd og kjærligheten utgyses i hjertet ved Den Hellige Ånd, har en opplevd frelsen i Kristus Jesus og blitt et Guds barn i sannhet. Gud er blitt ens Far, og en er forlikt med Gud og fått fred med Gud. (Rom 5, 1). Mennesket er da rettferdiggjort ved tro. Dette er uforskyldt av nåde, hvor man får oppleve frelse ved Jesu forsoningsverk. De som opplevde utgytelsen av Den Hellige Ånd på pinsefestens dag og spurte Peter hva de skulle gjøre, fikk til svar: «Vend om og la dere døpe i Jesu Kristi navn, så dere kan få tilgivelse for syndene, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.» (Apg 2, 38).

«Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble reist opp fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt levnet.» (Rom 6, 4). Paulus sier i Fil 3, 10: «Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død.» I samfunnet med hans lidelser, lærer vi Gud å kjenne som en fortærende ild.<sup>28</sup> (Hebr 12, 29). Vi tror at når Gud virker i oss, fører dette en ild over det syndige som har fordervet mennesket helt siden syndefallet og som hindrer den enhet som Jesus ba om: «Jeg i dem og du i meg, for at de fullkomment skal være gjort til ett.» (Joh 17, 23). Ved vandring i Ånden, vil en oppleve ildens fortærende virkning og Åndens frukt kommer frem. Vi tror det er dette Peter skriver om: «Mine kjære! Undre dere ikke over den ilden som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere. Men i samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan juble i glede når hans herlighet blir åpenbart.» (1. Pet 4, 12). Vi tror at istedenfor å synde og lide i samvittigheten, er det mulig å lide i kjødet og få seier over kjødets åpenbare gjerninger. (Gal 5, 19-21).

Vi tror at egenrettferdighet, egoisme, dømmesyke, menneskers vrede med mer, alt sammen har sin rot i syndefallet. Ved ildens fortærende gjerning kan dette gradvis bli ildens bytte, og det nye liv og levende

---

<sup>28</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1918/11. Først ild, siden salt.

vann kan strømme frem fra hjertets gode forråd.<sup>29</sup> Vi tror det er dette Jesus formaner menighetsengelen til når han sier: «Jeg råder deg derfor å kjøpe av meg gull glødet i ild.» (Åp 3, 18). Resultatet av denne ild er en prøvet tro som skal finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse. (1. Pet 1, 7). Vi tror at det er nødvendig for en disippel å gå gjennom denne ild ved vandring i Ånden i sine kjøds dager. En dag skal vårt livsverk prøves gjennom ild. Hvis det består, skal vi få lønn. Brenner ens livs byggverk opp, vil man tape lønnen, men selv skal en bli frelst, men da som gjennom ild. (1. Kor 3, 14-15). Den som har gjort sine gjerninger for å æres av mennesker, har allerede fått sin lønn av mennesker (Matt 6, 1-2), og ens livs hus er bygget på sand.

#### 4.2.4 Legemet som tempel for Den Hellige Ånd

Det er Den Hellige Ånds gjerning å bygge oss opp til en Guds bolig, et tempel for Den Hellige Ånd. «Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv. Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud.» 1. Kor 6, 19-20. Jesu legeme var helt ofret for å gjøre Guds vilje. Han var drevet av Gud og ofret seg i kraft av en evig Ånd. Han led selv døden i sitt kjød, og ble gjort levende i sin ånd. Vi tror at slik som det var med Mesteren, slik skal det også være med disippelen. Vi er under påvirkning av Den Hellige Ånd som levendegjør vår menneskeånd. På denne måten vil vårt legeme være et tempel for Den Hellige Ånd. Den vil skrive sine lover og bud i vårt hjerte og sinn. Kjærligheten til Kristus gjør at vi holder disse lover og bud, og på denne måte blir vårt legeme et rettferdighets våpen for Gud.<sup>30</sup>

«Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk, bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv. I ham blir hele bygningen føyd sammen og vokser til et hellig tempel i Herren. I ham blir også dere, sammen med de andre, bygd opp til en Guds bolig i Ånden.» (Ef 2, 19-22).

Paulus beskriver at vi hver for oss er en Guds bolig, og at vi vokser opp sammen med de andre til et hellig tempel i Herren. Dette er samfunnets enhet i Herren, enten vi er alene eller er samlet. Vi tilhører Kristus og skal arve alt med ham.

Vi tror en gjør Den Hellige Ånd sorg (Ef. 4, 30) når en velger å følge kjødets begjær istedenfor å følge Guds vilje gitt ved Den Hellige Ånd. Synden har en ødeleggende kraft på det tempelet vi skal være for Den Hellige Ånd. Paulus nevner spesielt hor og utukt, og sier at dersom man driver hor, synder man mot sitt eget legeme og ødelegger sitt legeme som tempel for Den Hellige Ånd. (1. Kor 6, 19).

Paulus skriver også om en forvandling av vårt jordiske legeme: «Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. Han skal forvandle vårt fornedrelseslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg.» Fil 3, 20-21. Vi tror at alle som er et lem på hans legeme vil få et herlighetslegeme og være med i denne samlingen når den siste basun lyder. (1. Kor 15, 50-54). Da vil det opprettes et fredsrrike på jorden. (Åp 20, 2-3).

---

<sup>29</sup> Smith, Johan O. Skjulte skatter. 1937/12. Salt og ild.

<sup>30</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1941/02. Guds boliger.

### 4.3 Læremessig oppsummering

Vi tror at resultatet av det verk som skjedde i Jesus i hans inkarnasjonstid, tok bolig i hans ånd. Gud sendte denne Ånd på pinsefestens dag etter at Jesus ble oppreist fra de døde og herliggjort av sin Far. Det var den samme Ånd som hadde vært med Jesus i hans jordeliv, og den skulle nå være en kraft og veileder for disiplene på veien i Jesu fotspor.

Vi tror at Den Hellige Ånd mottas som en gave, ikke som en lønn vi kan gjøre oss fortjent til. Ved Den Hellige Ånd vil Guds kjærlighet utøses i våre hjerter, og vi kan ved Guds nåde rose oss av håp om Guds herlighet. Vi tror at ved Guds overstrømmende nådes rikdom og ved bønn i Den Hellige Ånd, gir Gud kraft til å lyde Ånden og på den måte seire over kjødet med dets lyster og begjæringer.

Verden kan ikke få denne Ånd (Joh 14, 15-18), for kjærlighet til Gud og kjærlighet til det som er i verden kan ikke kombineres. «Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren, og rør ikke noe urent! Da vil jeg ta imot dere. Jeg skal være deres far, og dere skal være mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.» (2. Kor 6, 17-18).

Vi tror at Den Hellige Ånd er talsmannen, som har som oppgave å lære disippelen alle ting og minne om alt Jesus har talt. En får håp og blir overbevist om at det er mulig å komme fri fra syndens herredømme. Vi tror at Den Hellige Ånd også overbeviser om rettferdighet, og denne overbevisning bringer glede og frelsesfryd i den troendes liv, ved at en får se Guds rike og hans rettferdighet. Vi tror at ved å forenes med Åndens overbevisning om dom (1. Kor 11, 31-32), føres et menneske til å kjenne samfunn med Kristus i hans lidelser. For den troende er dette en pågående prosess inntil en, så langt en er kommet, står hjemme hos Faderen.

Vi tror at Faderen og Sønnen arbeider kontinuerlig, og deres arbeid i den troende skjer gjennom den Ånd som ble sendt på pinsefestens dag. Denne Ånd taler sannhet og vil veilede oss til hele sannheten i samfunnet med han som er veien, sannheten og livet. Ånden forkynner oss de kommende ting, så vi blir trøstet og kan glede oss i et levende håp. Vi tror at Ånden skal veilede oss til å vandre i Jesu fotspor.

Vi tror at det rettferdiggjorte mennesket fortsatt har i seg den iboende synd, kalt syndelegemet, det kjød som det ikke bor noe godt i. Derfor trenger vi også å lære Gud å kjenne som en fortærende ild. Når Gud virker i oss, fører dette en ild over det syndige som har fordervet mennesket helt siden syndefallet. Vi tror at det er nødvendig som disippel å la ilden fortære synden ved vandring i Ånden i det daglige liv, så hjertet blir fylt av et godt forråd, og disippelen blir forvandlet fra herlighet til herlighet ved Den Hellige Ånd.

Vi tror at Åndens virkninger i et menneske arbeider i retning av et skjult liv for Guds åsyn; det er et arbeid som fører til dypere innsikt og helliggjørelse. Et åndelig liv er derfor et liv i utvikling fra lys til lys etter Guds vilje. Ved vandring i Ånden vil en oppleve ildens fortærende virkning, og Åndens frukt kommer frem.

Vårt legeme skal være et rettferdighets våpen for Gud og et tempel for Den Hellige Ånd. Derfor har vi store løfter, både for ånd, sjel og legeme. Vi tilhører Kristus og skal arve alt med ham. Når dette fullføres ved Jesu gjenkomst, har Den Hellige Ånd sluttført det arbeid den kom til jorden for å utføre på pinsefestens dag, og det vil bli opprettet et fredsrrike på jorden.

## Kapittel 5 – Rettferdiggjørelsen

### 5 Rettferdiggjørelsen og nåden i Jesus Kristus

#### 5.1 Jesu soningsverk

Alle som kommer til tro på Jesus og ber ham om syndenes forlatelse, får tilgivelse uforskyldt av nåde. (Rom 3, 24). Et menneske kan ikke selv prestere noe for ved det å oppnå syndenes forlatelse. Jesus åpnet adgangen til Paradis for den røveren på korset som erkjente sin synd. (Luk 23, 42-43). Dette viser Guds store kjærlighet til menneskene. Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. (Joh 3, 16).

Når jødene holdt loven (Mose lov), kunne de oppnå mye og få jordisk velsignelse, men loven kunne ikke frigjøre dem fra synden. Loven kunne bare ta synden når den kom frem ved legemet i handling. Jødene, og alle andre folkeslag som ikke hadde loven, hadde det felles at de alle hadde syndet og stod æreløse for Gud. Ved Jesus Kristus gjorde Gud det mulig å forløse alle mennesker og på et rettferdig grunnlag rettferdiggjøre dem som tror på Ham. Ved sitt blod kan Jesus frikjøpe menneskene fra syndens slaveri. (Rom 3, 21-26).

De som hadde syndet i den gamle pakt under Mose lov, var skyldige, enten til straff eller i ytterste konsekvens, til døden. Det måtte alltid frembæres offer for synder, men synden ble ikke borttatt ved disse offer. Jesus ble det lyteløse lam som kunne ofres for all verdens synd. (1. Pet 1, 19). Gud forlikte verden med seg selv ved Jesus, og ved ham forkynnes syndenes forlatelse for alle mennesker. (2. Kor 5, 18-19). Jesus beseiret han som er syndens opphav og hadde dødens velde, djevelen, og kunne utfri alle dem som levde i frykt for døden all sin livstid. (Hebr 2, 14-15).

##### 5.1.1 Skyldbrevet

Vi tror at det, ved alle overtredelser som var begått, hadde oppstått et skyldbrev som djevelen hadde brukt når han gjennom alle tider anklaget menneskene ovenfor Gud. Hele verden var skyldig overfor Gud. Det var oppstått et fiendskap og en død i forhold til Skaperen. Jesus var den skyldfrie og trådte inn mellom Gud og menneskeheten som skyldner. Da han ble korsfestet og døde, tok han skyldbrevet med seg og naglet det til Golgata kors. Da døde også enhver skyld mot hvert menneske som tar sin tilflukt til ham. Han som ikke skulle dø, døde etter Guds vilje, én rettferdig for urettferdige. Skyldbrevet og døden ble tilintetgjort. Vi tror at det ved dette er mulig for en synder å bli overført fra døden til livet. (Kol 2, 13-14. 1. Joh 3, 14. Jes 53, 5-6).

Vi tror at ved Jesu offer kan menneskene komme til frelse ved å påkalle Herrens navn, og han tar imot hver sjel om det så bare er de siste minutter av deres liv. Han har makt til å tilgi synder, og gjorde det allerede da han var her nede. (Matt 9, 2). Jesu kjærlighet til menneskenes barn gjorde at han valgte å dø

for dem mens de enda var syndere, ugudelige og fiender. (Rom 5, 6-10). Da han utåndet på korset, rommet hans hjerte alle mennesker ned til den dypest falne.<sup>31</sup>

### 5.1.2 Rettferdiggjort for Gud ved troen på Jesus Kristus

Paulus stiller Abraham frem som et eksempel på rettferdiggjørelse uten gjerninger. «Dersom Abraham ble rettferdiggjort på grunn av gjerninger, da har han jo noe å rose seg av. Men det har han ikke for Gud. For hva sier Skriften: Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet.» (Rom 4, 2-3). Vi tror at når en angrende synder etter syndenes forlatelse blir fremstilt som rettferdig for Gud, er det på grunn av at Jesus gav seg selv som en gave og et offer. Han sonet vår synd og betalte vår gjeld ved sin død på Golgata kors.

Vi tror at forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, er et nådens verk som gjør oss rettferdige for Gud uten gjerninger, ved tro på det fullbrakte verk i Kristus. Vår ros og fortjeneste er utelukket. (Rom 3, 20-27). Da det ikke finnes én som er rettferdig, kan heller ingen bli rettferdiggjort ved lovgjerninger. Vi tror at lovens oppgave var å frembringe syndserkjennelse. Alle har syndet og har intet å rose seg av overfor Gud. Guds rettferdighet er åpenbart uten loven ved tro på Jesus Kristus.

Etter vår forståelse og tro er det om Jesus profeten Jesaja profeterte når han sa: «Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi før alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» (Jes 53, 5-6). Vi var fiender ved vårt sinnelag i de onde gjerninger, men ble rettferdiggjort ved hans blod. (Rom 5, 10). «Og med gaven er det ikke som da den ene syndet. For dommen kom etter den enes synd og ble til fordømmelse, men nådegaven kom etter mange overtredelser og ble til frifinnelse.» (Rom 5, 16).

### 5.1.3 Omvendelse

Vi tror at omvendelse er et bevisst valg et menneske må ta i erkjennelse av sin fortapte stilling, uten håp og uten Gud i verden. (Ef 2, 12). Jesus sier i Mark 1, 15: «Vend om og tro på evangeliet!» Grunntekstenes betydning av omvendelse er å snu (epistréfō), dvs. å gå i motsatt retning. Omvendelsen har dessuten betydningen av å forandre sinn (metanoéō). Vi tror at omvendelse både er å forandre livsretning og å forandre sinn. Omvendelsen er Guds verk ved Den Hellige Ånd. «Eller forakter du hans rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Vet du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?» (Rom 2, 4). Guds godhet har ikke noe med fortjeneste å gjøre. (Ef 2, 4-10). Paulus beskriver Guds hjertelag i 1. Tim 2, 4: «Han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.» Profeten Jesaja skriver også om Guds tanker og hjertelag: «Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt.» (Jes 55, 7). Vi tror at omvendelse og syndenes forlatelse hører nøye sammen, og det er omvendelse og syndenes forlatelse som skal forkynnes for alle folkeslag. (Luk 24, 47-48). Vi tror at Guds godhet og overbærenhet som kommer til syne ved syndenes forlatelse, skal virke slik i oss at vi tilgir menneskene deres synder og feilgrep. Er en ikke villig til det, vil Faderen heller ikke tilgi ens egne overtredelser. (Matt 6, 14-15).

---

<sup>31</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1941/12. Arven.

Etter pinsefestens dag stod Peter frem og sa: «Så fatt da et annet sinn og vend om, for at deres synder må bli utslettet, så husvarelsens tider kan komme fra Herrens åsyn.» (Apg 3, 19). Vi tror at en naturlig følge av gleden ved å ha opplevd frigjørelse ved syndenes forlatelse, er at man fatter et nytt sinn, og får del i det samme sinn som var i Jesus Kristus. (Fil 2, 5). Hans sinnelag var alltid å gjøre Faderens vilje. Peter så det nødvendig å formane de troende til å avlegge all ondskap, hykleri og avind og baktalelse. Som nyfødte barn skulle de lengte etter og nære seg med den åndelige uforfalskede melk og slik komme til vekst. (1. Pet 2, 1–2).

## 5.2 Den nye fødsel

Jesus taler til Nikodemus om en ny fødsel og sier: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» (Joh 3, 3), og videre: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.» Vi tror at Jesus benevner vannet som en utvendig rensning til syndenes forlatelse, og Ånden som kraft og veileder til et nytt liv i etterfølgelse av Kristus. «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.» (Joh 3, 5-6). Han sier også: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar ikke noe. De ordene jeg har talt til dere, er Ånd og liv.» (Joh 6, 63). I Bergprekenen sier Jesus at betingelsen for å se Gud er at man har et rent hjerte. (Matt 5, 8).

Vi tror at Den Hellige Ånd bringer Ordet, som er sæden, inn i menneskehjertet og det fødes en ny skapning. Dette uttrykker Peter slik: «For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir.» (1. Pet 1, 23). Jakob skriver også at Gud etter sin vilje har født oss ved sannhets ord for at vi skal være en førstegrøde av hans skapninger. (Jak 1, 18).

Tegnet på en ny fødsel er at den troende begynner å se Guds herlighet, og Kristus begynner å leve i en. Den nye fødsel innebærer en hjerteomvendelse og innleder et liv i forvandling. «Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, som ved Herrens Ånd.» (2. Kor 3, 16-18).

Paulus formaner efeserne til å be om visdoms og åpenbarings Ånd, og om hjertets opplyste øyne, så de enda bedre og tydeligere kunne se og forstå hvilket håp og hvilken herlighet de var kalt til, og hvor stor og rik hans arv er blant de hellige. (Ef 1, 15-23). Denne arv er for dem som har oppgitt sitt gamle liv, der kjødets og tankenes vilje styrte og dominerte, og er blitt gjenfødt til et nytt liv. Vi tror at som gjenfødte troende skal vi fornyes og forvandles ved Den Hellige Ånd, og bli arvinger til det evige liv som vi håper på. (Tit 3, 4-7).

## 5.3 Nåden i Jesus Kristus

Vi tror at nåde betegner den barmhjertighet og godhet som er blitt et menneske ufortjent til del. Paulus har i Efeserbrevets andre kapittel beskrevet hva Guds nåde har muliggjort for et menneske som har levd etter kjødets og tankenes vilje. (Ef 2, 1-10). Guds dragelse på det ufrelste mennesket er av nåde. Omvendelsen og syndenes forlatelse er kun av nåde, og hjelpen og kraften til vekst i helliggjørelse og likedannelse med Kristus, er alt sammen nåde fra Gud. Uten nåden er et menneske fortapt, da intet menneske ved eget strev kan redde seg ut av Satans makt og hans rike. Det eneste et menneske kan gjøre er å velge og motta tilbudet om befrielse ved han som har bundet den sterke og plyndret hans hus; Jesus Kristus fra Nasaret. (Mark 3, 27).

Vi tror at intet menneske ved eget strev eller gode gjerninger kan gjøre seg fortjent til Guds nåde. Hele frelsesverket fra begynnelse til slutt er et resultat av Guds miskunnhet og kjærlighet. «Det er kun ved Satans virkninger mennesket kommer til det resultat at det er noe. Ikke engang som frelst er vi noe, for Kristus er der vårt liv.»<sup>32</sup>

Vi tror som Jakob og Peter at den sanne nåde tildeles etter denne Åndens lov: Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. (1. Pet 5, 5. Jak 4, 6). Det er meningen at det skal bli en vekst i ydmykhet. Ydmykhetens vei har sin begynnelse der mennesket i sin hjelpeløshet overgir seg til Frelseren for å få hans hjelp. Da blir man rettferdiggjort uforskyldt ved hans nåde. Veien videre er å følge i hans fotspor som fornedret seg selv, og var saktmodig og ydmyk av hjertet. Sannhetens Ånd hadde ført Paulus til en slik grad av ydmykhet, at han beskrev seg selv som den ringeste av alle de hellige. (Ef 3, 8). «Men til hver enkelt av oss ble nåden gitt etter det mål som Kristi gave tilmåles med.» (Ef 4, 7). Vi tror at det er ulikt hvor mye nåde menneskene får. Paulus skriver: «Men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves, men jeg har arbeidet mer enn de alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.» (1. Kor 15, 10). Ydmykhet er derfor av avgjørende betydning for å få del i Guds nåde, og vi tror at dess større menneskets ydmykhet er, dess rikere vil nådens verk være over menneskets liv.

### 5.3.1 Nåde – benådning

Det er ikke én som er rettferdig, det er ikke én som søker Gud. Alle har veket av og alle sammen er blitt ugudelige, og det er ingen som gjør det gode. Så sterke ord bruker Paulus når han beskriver syndefallets konsekvenser for menneskeheten i Rom 3. kap. På Golgata kors døde én rettferdig for urettferdige. Det var én manns rettferdige gjerning som ble til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. (Rom 5, 18). Den samme frelse omtaler Paulus i Ef 2, 8-9: «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.» Men også her følger nåde og sannhet hverandre. Gud rettferdiggjør den ugudelige. Tilgivelse og forlikelse med Gud får en ved Guds nåde, ved erkjennelse av sannheten om at en har vært en syndens trell. (Joh 8, 31-36).<sup>33</sup>

Vi tror at hele Guds skaperverk holdes oppe ved Guds miskunn og nåde. «Og Herren steg ned i skyen og stilte seg der hos ham og ropte ut Herrens navn. Herren gikk forbi hans ansikt og ropte: Herren – Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på nåde og sannhet. Han lar miskunn vare gjennom tusen ledd. Han forlater misgjerning og overtredelser og synd. Men han lar ikke den skyldige være ustraffet.» (2. Mos 34, 5-7).

Da Jesus kom til jorden, skriver apostelen Johannes: «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.» (Joh 1, 14). Ved Jesus Kristus ble denne kombinasjon av nåde og sannhet i fullkommen harmoni.

### 5.3.2 Nådens opptuktende gjerning

Loven kom til for at fallet skulle bli stort, slik at jødene kunne komme til syndserkjennelse. «Men der synden ble stor, ble nåden enda større.» (Rom 5, 20). Jesus kom med løfter om et nytt liv, og disse løfter er tilgjengelige for den største synder. Abraham fikk løftet ved troen, for at det skulle være som en nåde.

---

<sup>32</sup> Smith, Johan O. Skjulte skatter.1920. Skapt til gode gjerninger. (Efeserbrevet).

<sup>33</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1926/05. Døm selv hva rett er.



Slik også med den som vil være Jesu etterfølger. (Rom 4, 20). Denne nåde skal ikke forventes til skamløshet, så en fortsetter i synden i den tanke at det er nåde nok hos Gud. (Jud v 4). Paulus spør: «Hva skal vi da si? Skal vi forbli i synden for at nåden kan bli dess større? Langt derifra! Vi som er døde fra synden, hvordan skulle vi ennå leve i den?» (Rom 6, 1-2). «For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lystene, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er.» (Tit 2, 11-12).<sup>34</sup> Vi tror at det i den sanne nåde er tilgivelse for synd, og at nåden også skal føre den troende inn i en helliggjørelsesprosess. Sannhetens Ånd vil vise og overbevise oss om vår fordervethet, om kjødets lyster, og mangel på rettferdighet og guds frykt. I denne sannhets erkjennelse vil nåden komme oss til hjelp med tro og kraft til å la oss korsfeste med Kristus. Vi tror dette blir en oppdragelse til et nytt liv, og at det er dette liv Kristus ved oppstandelsen vil gi oss. Jesus døde for våre synder og oppstod fra de døde for å gi oss del i et nytt, rettferdig liv.

Vi tror med Paulus at nåden skal føre oss til dette: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på ham som elsket meg og gav sitt liv for meg. Jeg forkaster ikke Guds nåde, for er rettferdighet å få ved loven, da er Kristus død forgjeves.» (Gal 2, 20-21). Men Kristus døde ikke forgjeves. Han levde i Paulus, og vi tror at når vi tar imot han som kom full av nåde og sannhet, da vil dette verk skje i oss som det skjedde i Paulus. Dette er en opptuktelse ved nåden, en likedannelse til Sønnens bilde.

Apostelen formaner oss i Hebr 12, 15 at vi ikke må vike tilbake fra Guds nåde, at ikke noen bitter rot må vokse opp og volde mén og mange bli smittet ved den. «For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av.» (Hebr 12, 6). Dette er nåde og hjelp til videre vekst i Kristi liv og dyder. Vi tror at dette er den oppdragende side av Guds nåde, hvor nåde og sannhet arbeider sammen for å få frem et guddommelig liv i en tilgitt synder.

Vi tror at når hjertet er blitt rensset ved troen, vil Gud sende Den Hellige Ånd som kraft og hjelp. Denne kalles også nådens og bønnens Ånd, og den er også sannhetens Ånd som skal veilede den troende til hele sannheten. (Sak 12, 10. Joh 16, 13-14). Jesus er veien, sannheten og livet, og det er på denne veien sannhetens Ånd skal lede den troende til å leve Jesu liv.

«Ved ham har vi også ved troen fått adgang til den nåden som vi står i. Og vi roser oss av håp om Guds herlighet. Ikke bare det, men vi roser oss også av trengslene, for vi vet at trengslene virker tålmodighet.» (Rom 5, 2-3). Paulus regnet seg selv som den største av alle syndere. «Og vår Herres nåde ble overvettets stor med tro og kjærlighet i Kristus Jesus.» (1. Tim 1, 14). Denne overvettets store nåde førte ham inn i et helt nytt og seirende liv. (2. Kor 2, 14). Gjennom disse trengsler fikk han kraft til å rive himlenes rike til seg.

Vi tror at trengslene den troende møter, ikke er stengsler, men «porter» hvor nåde og sannhet møter hverandre. Mennesket får se sin tilkortkommenhet, men sannhetens Ånd gjør Ordet levende og tilgjengelig, så det kan gripes. Slik skjer det ved nåden en forvandling til Sønnens bilde, han som kom for at vi skulle ha liv og overflod av liv. (Joh 10, 10). Hele frelsesverket er en Guds nåde fra begynnelsen til

---

<sup>34</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1935/07. Synd og nåde.



enden. Det skjer alt ved tro. Derfor er vår ros utelukket (Rom 3, 27) på ethvert stadium og trinn. I trengselen og i skrøpeligheten Paulus befant seg, fikk han denne trøst: «Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.» (2. Kor 12, 9).

### 5.3.3 Nåden i Jesu Kristi åpenbarelse

«Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. Han skal forvandle vårt fornædtingslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg.» (Fil 3, 20-21).

«Bind derfor opp om dere, om deres sinn, vær edrue og sett deres håp fullt og fast til den nåde dere får i Jesu Kristi åpenbarelse.» (1. Pet 1, 13). Den troende som er under sannhetens og nådens Ånds bearbeidelse, vil i dette lys se sine mangler og ufullkommenheter. Fattigdom i ånden og nød over utilstrekkelighet i omsorg og kjærlighet virker større gudsfrykt og bønn om nåde og hjelp til å gjøre riktige valg i tanker, ord og gjerning. Det er langt frem til målet: å bli som sin Mester, være fullkommen som vår himmelske Far er fullkommen. (Matt 5, 48).

Vi tror at ved Jesu komme, vil hans nåde bli disippelen til del, og dette ord vil oppfylles: «For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige må bli ikledd udødelighet. Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ordet oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier.» (1. Kor 15, 53-54). Derfor må vi ta Peters ord til hjertet når han formaner oss til å vokse i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus. (2. Pet 3, 18).

«Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli! Vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er. Og hver den som har dette håpet til ham, renser seg selv, likesom Han er ren.» (1. Joh 3, 2-3).

## 5.4 Læremessig oppsummering

Vi tror at nåde betegner den barmhjertighet og godhet som er blitt et menneske ufortjent til del. Vi tror at hele Guds skaperverk holdes oppe ved Guds miskunn og nåde, og at mennesket er avhengig av Guds nåde hele livet. Kun ved nåden kan et menneske bli rettferdiggjort for Gud.

Alle som kommer til tro på Jesus og ber ham om syndenes forlatelse og angrer sin synd, får tilgivelse uforskyldt av nåde. Et menneske kan ikke selv prestere noe for ved det å oppnå syndenes forlatelse. Gud ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. Jesus er villig til å ta imot hver sjel som påkaller Hans navn, om det så bare er de siste minutter av deres liv. Han har makt til å tilgi synder; han døde for menneskenes barn mens vi enda var syndere, ugudelige og fiender. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.

Vi tror at en naturlig følge av at man ved Guds kall og dragelse fatter et nytt sinn og har kjent gleden ved syndenes forlatelse, er at man ønsker å gjøre Faderens vilje. Gud er blitt ens Far, og en er forlikt med Gud og fått fred med Gud. Mennesket er da rettferdiggjort ved tro. Vi tror at Den Hellige Ånd bringer Ordet som er sæden inn i menneskehjertet, og det fødes en ny skapning. Tegnet på en ny fødsel er at den troende begynner å se Guds herlighet, og Kristus begynner å leve i en.

Vi tror at Gud ved sin nåde oppdrar oss som Kristi etterfølgere til å fornekte ugudelighet og verdslige lyster. (Tit 2, 12). Dette blir en opptuktelse til et nytt liv, hvor nåde og sannhet arbeider sammen for å få frem et guddommelig liv i en tilgitt synder. Derved skal det skje en rensning og likedannelse. Alle Kristi dyder, Åndens frukt, fremkommer ved Guds virkninger når vi er lydige mot dem. Trengslene den troende møter, er da ikke stengsler, men porter hvor nåde og sannhet møter hverandre. Hele frelsesverket er en Guds nåde fra begynnelsen til enden, som skjer ved tro alene. Derfor er vår ros utelukket på ethvert stadium og trinn.

Vi tror som Jakob og Peter at den sanne nåde tildeles etter denne Åndens lov: Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. (1. Pet 5, 5. Jak 4, 6). Det er meningen at det skal bli en vekst i ydmykhet. Ydmykhetens vei har sin begynnelse der mennesket i sin hjelpeløshet overgir seg til Frelseren for å få hans hjelp. Da blir man rettferdiggjort uforskyldt ved Hans nåde. Ydmykhetens vei videre er å følge i hans fotspor som fornedret seg selv, og var saktmodig og ydmyk av hjertet. Paulus skriver: «Men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves, men jeg har arbeidet mer enn de alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.» (1. Kor 15, 10). Ydmykhet er derfor av avgjørende betydning for ved nåden å kunne vokse, og vi tror at dess større menneskets ydmykhet er, dess rikere vil nådens verk være menneskets liv.

Fattigdom i ånden og nød over utilstrekkelighet i omsorg og kjærlighet, virker større gudsfrykt og bønn om nåde og hjelp til å gjøre riktige valg i tanker, ord og gjerning. Derfor bør vi strebe etter å vokse i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus.

## Kapittel 6 – Korset – disippelskapet – et seirende liv

### 6 Korset – disippelskapet – et seirende liv

#### 6.1 Korset

Korset er for oss et av de viktigste nytestamentlige ord og begrep. Jesus og apostlene taler om korset, og det er et bærende symbol og budskap i forkynnelsen av evangeliet. «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.» (1. Kor 1, 18.)

Jesus er den første som bruker ordet korset som et symbolsk bilde på å fornekte seg selv, miste sitt liv, lide og dø. (Matt 16, 24). Han fikk selv oppleve dette rent fysisk på Golgata, men vi tror også at det er beskrivende for den kamp og den lidelse han gjennomlevde i hele sitt jordeliv, da han ved døden gjorde til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen. (Hebr 2, 14).

Korset omtales på ulike måter og i ulike betydninger:

- At Jesus døde for oss på Golgata kors
- At vårt gamle menneske ble korsfestet med Kristus
- At en disippel må fornekte seg selv og hver dag ta opp sitt kors.

##### 6.1.1 Jesu død på Golgata kors

På Golgata kors døde Jesus Kristus, Guds egen Sønn, han som Gud i sin store kjærlighet hadde gitt til oss mennesker for at vi ikke skulle fortapes, men ha evig liv. (Rom 8, 23. Joh 3, 16). Han var den rettferdige som døde for urettferdige. Ved denne store frelse kan alle mennesker få fred med Gud, og Kristus er blitt vårt sonoffer. Jesus har en gang for alle båret seg selv frem som et ulastelig offer, og for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget. (Hebr 10, 10–14). Det er ikke nødvendig med flere dyreoffer for synd, det som i den gamle pakt hvert år måtte bæres frem for Gud for syndsforlatelse.

Alle mennesker, uansett hvor dypt de har falt ned i synden, kan ved tro på ham motta syndenes forlatelse uforskyldt av nåde. Når vi bekjenner våre synder og vender oss fra dem, vil Faderen i sin trofasthet og rettferdighet forlate syndene og rense oss fra all urettferdighet. (1. Joh 1, 9).

##### 6.1.2 Korsfeste det gamle menneske

Paulus bruker uttrykket «det gamle menneske» om det menneske som mot bedre vitende lever etter kjødets lyster og lidenskaper. Slik er utgangspunktet for alle mennesker, og vi må derfor avlegge det gamle sinnelag. I motsatt fall har en forbindelse med verden og denne verdens gud, som ved sin ånd styrer og har kontroll over menneskene ved den vilje som ligger i kjødet.

Paulus beskriver at det gamle menneske må settes ut av funksjon, fordi det dåres av de dårende lyster. Han skriver både om å avlegge det, korsfeste det, og å begrave det med ham i dåpen til døden. (Ef 4, 22. Rom 6, 3-7). Dette kors hvor det gamle mennesket ble korsfestet med ham, beskriver en død som må oppfattes som en virkelig kjensgjerning, som for den troende blir sann når han regner seg som død for

synden og levende for Gud i Kristus Jesus. (Rom 6, 11-12). «Dere selv var jo en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn!» (Ef 5, 8.) Dette er grunnlaget for et nytt liv, i det en ved tro regner seg korsfestet med Kristus.

Paulus beskriver kjødets gjerninger som åpenbare, og gjør det klart at de som gjør slikt, ikke skal arve Guds rike. (Gal 5, 19-21). Disse gjerninger har sin rot i vårt kjøds lyster og lidenskaper. Vi tror at når disse lidenskaper og lyster holdes korsfestet, vil vi kjenne samfunn med Kristi lidelser. Vårt hjerte og sinnelag forener seg ved tro med Guds vilje, og vi får nåde til å utvikles som et lem på Kristi legeme.

Vi tror at hvis en ikke har avlagt det gamle mennesket, tjener man synden med sitt sinn og fortsetter å leve i bevisste synder. (Ef 2, 3). Vi tror at når det gamle liv er avlagt, og en er oppreist med Kristus til et nytt liv, vil det gjenfødte menneske begynne å lengte og søke mot det som hører himlenes rike til. «Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.» (Kol 3, 1-2). Likesom et nyfødt barn blir næret med den naturlige uforfalskede melk, vil den troende som nærer seg med den åndelige uforfalskede melk komme til åndelig vekst i Kristus. En vil ikledes et helt nytt menneske som er skapt etter Gud i den rettferdighet og hellighet som er av sannheten.

### 6.1.3 Ta opp korset hver dag

Vi tror det er helt nødvendig for en disippel å følge Jesus inn på den nye og levende vei, og hver dag fornekte seg selv og ta opp sitt kors. (Matt 16, 24). Frigjørelsen gjelder ikke bare kjødets åpenbare gjerninger, men det handler om en dyp forståelse av frelsen som skal føre til forvandling av vårt innvortes menneske, til likedannelse med Sønnens bilde. (Rom 8, 29). Vi tror at vi her trenger dette kors Jesus taler om, hver dag, til renselse fra den synd som bor i vårt kjød.

Jesus sier videre: «For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» (Matt. 16, 25). Dette livet finner vi på den smale vei. Det er få som finner den, sa Jesus. (Matt 7, 14). Vi tror at årsaken til at det er få, er at det er få som vil miste sitt liv for Jesu skyld. Menneskets liv næres, oppholdes og tilfredsstilles fra ære av mennesker, ved selvhevdelse, selvbeundring og selvopptatthet m.m. Dette tilhører den visdom som kommer nedenfra. Den er jordisk, sanselig og djevlsk. (Jak 3, 14-15). Ved å fornekte dette selvliv, ta opp korset og følge i Jesu fotspor, får vi del i det nye livet og den visdom som kommer ovenfra. (Jak 3, 17).

Vi tror at det er ved kjærlighet til Jesus Kristus og ved å fornekte seg selv og ta opp korset at vår sjel kan renses til uskrømtet broderkjærlighet, så vi kan elske hverandre inderlig av hjertet. (1. Pet 1, 22). Da frigjøres vi fra anklage og våre egne selviske tanker, og forenes ved korsets kraft til den enhet som Jesus ba om. Vi settes i frihet så vi som vise og forstandige ved god ferd kan vise våre gjerninger i visdoms saktmodighet. (Jak 3, 13).

Paulus gir et personlig vitnesbyrd når han sier: «For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud. Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg.» (Gal 2, 19-20). Vi tror at korset satte all hans egeninteresse til side. Kristus levde i ham, og han levde ikke lenger selv, men aktet seg død for synden og levende for Gud i Kristus Jesus. (Rom 6, 11).

Paulus beskriver de siste tider som vanskelige tider da menneskene elsker sine lyster høyere enn Gud. (2. Tim 3, 1-5). Vi tror at det kun er ved å leve et korsfestet liv med Kristus at vi får del i Guds kraft som kan forløse oss fra alle de synder som ofte skjuler seg under et ytre skinn av gudsfrykt.<sup>35</sup>

#### 6.1.4 Kristi død – bære Jesu død med oss i legemet

Vi tror at den troendes kall er å bære frukt for Gud, og at Kristi liv kan åpenbares ved og i vårt legeme. Paulus fikk åpenbart veien til dette livet, og skriver det blant annet slik: «Alltid bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme.» (2. Kor 4, 12). Vi tror at dette er en hovednøkkel til et liv i stadig utvikling og vekst. Ved fristelsene våkner noe av det onde fra vårt kjød. Når disippelen fornektet seg selv og tar opp sitt kors, vil det oppstå lidelser som ved utholdenhet og troskap resulterer i en død over synden i hans kjød, fordi kjødets begjær ikke får næring. Paulus bar alltid denne død med seg i legemet, og ble stadig overgitt til døden for Kristi skyld. (2. Kor 4, 10). Vi tror at Paulus beskriver dette som Kristi død, fordi Kristus som den førstefødte av mange brødre var den første som bar denne død i sitt legeme. Han fornektet seg selv hver dag og tok opp sitt kors. Resultatet av dette var en død over det begjær som bor i det kjødet han for vår skyld hadde påtatt seg. Dette begjær hadde aldri den minste plass i hans bevisste liv. Vi tror korset var det nødvendige verktøy som var virksomt i Jesus i hans kjøds dager. Denne død brakte en evig fred. Det er Jesu fred, resultatet av Jesu lydighet og det arbeid Gud utførte i ham i hans kjøds dager.<sup>36</sup> Parallelt med dette ble hans menneskeånd levendegjort inntil han på korset ropte: «Det er fullbrakt!» (Joh 19, 28).

Vi tror at det liv som Paulus levde etter sin omvendelse, der han alltid bar Jesu død med seg i legemet, er det liv en Jesu disippel skal leve. Den som unndrar seg frelsen i Jesus Kristus og samfunnet med hans lidelser, får heller ikke personlig del i Kristi liv.

#### 6.1.5 Frelsen ved forkynnensens dårskap

Det vil alltid være en dårskap for et menneske at kjødet skal dø på korset, og at intet menneske på grunn av sin makt og storhet, begavelse eller rikdom har noe å rose seg av for Gud. «For da verden ved sin visdom ikke kjente Gud i Guds visdom, fant Gud for godt å frelse dem som tror, ved forkynnensens dårskap.» (1. Kor 1, 21). «Brødre, legg merke til det kall dere fikk: Ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt. Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingen ting er, for å gjøre det til intet som er noe, for at intet kjød skal rose seg for Gud. For det er hans verk at dere er i Kristus Jesus.» (1. Kor 1, 26-30).

Vi tror at Gud lar sin styrke og visdom komme frem i det som er svakt og som er lavt i denne verden. Det er en dårskap for menneskene. «For hvem blant mennesker vet hva som bor i mennesket, uten menneskets ånd som er i ham? Slik vet heller ikke noen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd. Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne det som Gud i sin nåde har gitt oss. Og dette forkynner vi, ikke med ord som menneskelig visdom har lært oss, men med ord vi har lært av Ånden. Vi tolker åndelige ting med åndelige ord.» (1. Kor 2, 11-13). Det er bare Guds Ånd som kan

---

<sup>35</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1932/09. Gudsfryktens skinn og fornektelse av Guds kraft.

<sup>36</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1934/01. Guds virkninger.

åpenbare de dybder av liv og overflod av liv som ligger skjult i hans Ord. Dette blir åpenbart for dem som elsker ham. Slik kommer Kristi liv atter en gang frem i mennesker som før var treller under syndens og mørkets makt, men er blitt lemmer i hans jordiske legeme. Dette liv levde Paulus i alle sine detaljer under de største trengsler, så han sammenfattet det hele med disse ord: «For meg er livet Kristus og døden en vinning.» Døden var oppslukt av livet. «Og Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører det, la ham si: Kom! Og den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann for intet!» (Åp 22, 17).

## 6.2 Jesu disippelskap

Ordet disippel betyr elev eller lærling. Vårt kall er å være en Jesu disippel. Han er Mesteren, og vi er hans lærlinger.

### 6.2.1 Læremesteren

Jesus var Guds enbårne Sønn fra evighet av. Han var i Guds skikkelse og lik sin Far i alle ting. Mennesket var skapt i Guds bilde, og Jesus hadde sin lyst i menneskenes barn. (Ordsp 8, 21). Det harmoniske forhold mellom mennesket, Faderen og Sønnen ble ødelagt da djevelen dåret mennesket i Paradis, og tok makten i menneskenes liv. Jesu ønske var å få brødre og søstre, noen å dele den himmelske arven med.

«Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone for folkets synder.» (Hebr 2, 17). «Han som, da han var i Guds skikkelse, ikke akttet det for et røvet bytte å være Gud lik, men uttømte seg selv, idet han tok en tjeners skikkelse på seg.» (Fil 2, 7). Dette var Jesu sinn da han steg ned til menneskene og delte deres kår. Og han som steg ned, er den samme som steg opp over alle himler for å fylle alt. Han lærte sine disipler hva den sanne storhet består i. Den som vil være stor, han skal være de andres tjener, og den som vil være den første, skal være de andres trelle. Den største skal være som den yngste, og lederen skal være som tjeneren. (Matt 20, 26. Luk 22, 24).

Vi tror at dersom dette skal bli sannhet i oss mennesker, må synden beseires i vårt liv. Vi tror at Bergprekenen kan leves i den samme tro og den samme Ånd som Jesus levde. Han begynte med både å gjøre og å lære. (Apg 1, 1). Jesu formaning: «Døm ikke», må etterleves for at vi kan være rustet og rede til å betjene menneskene. Slik er det med alle andre ord Jesus levde og gav videre til sine disipler. Jesus levde sitt liv for Guds åsyn og tok ikke ære av mennesker. Dette vil han lære oss, så vi ikke utøver vår rettferdighet for menneskenes øyne, for å sees av dem. Først da kan vi tjene menneskene til deres evige gagn etter Guds vilje og ikke etter menneskets vilje.

Vår læremester ble født i en stall og lagt i en krybbe langt borte fra Herodes' palasser. Guds fyrste og menneskenes Frelser ble født i det lave og uanselige. Han gikk ned til jordens lavere deler. Vi tror at læremesteren vil lære sine disipler å følge han på veien i fornedrelse og miste sitt liv i denne verden. (Matt 16, 25-26).

### 6.2.2 Lærlingen

Jesus innbyr menneskene til å bli hans disipler og dannes til å bli hans brødre og søstre. «For både han som helliggjør, og de som helliggjøres, er alle av én. Derfor skammer han seg ikke ved å kalle dem brødre. Han sier: Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre. Midt i menigheten vil jeg lovsynge deg.» (Hebr 2, 11-12).

Jesus formidler tydelig betingelsene for å bli en lærling (disippel) av ham: «Mye folk vandret nå sammen med ham. Og han vendte seg og sa til dem: Om noen kommer til meg, og ikke hater sin far og mor og kone og sine barn og brødre og søstre, ja, også sitt eget liv, da kan han ikke være min disippel. Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.» «Slik kan ingen av dere være min disippel uten at han oppgir alt han eier.» (Luk 14, 25-27 og 33).

Da Jesus i sin ferd ble funnet som et menneske, fornødret han seg selv og ble en tjener. (Fil 2, 5-8). Vi tror at hvis vi skal være hans disipler, må det samme sinn være i oss. Vi kommer da til den trange port, som er sannheten, hvor alt må ofres for Jesu skyld. (Matt 10, 39). Deretter begynner den smale vei til livet, disippellivet i Jesu fotspor, hvor vi ved troens lydighet daglig skal lære av ham. Veien til livet finner vi ved å miste vårt eget liv etter kjødet. Det er en vandring i lyset hvor disippelen går fra lys til lys. «Dette er lyset at dommen er kommet til verden.» I lyset kan disippelen øve seg i gudsfrykt og bli oppøvd i å døde legemets gjerninger ved Ånden. Det skjer ved at man dømmes seg selv og lever i selvdøm. For slike er det ingen fordømmelse.<sup>37</sup>

Paulus ble en disippel, og gikk gjennom den trange port: «Men det som var meg en vinning, det har jeg for Kristi skyld aktet som tap. Ja, jeg akter i sannhet alt for tap.» (Fil 3, 7-8). Han mistet sitt liv i denne verden slik han skriver til Galatermenigheten: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.» (Gal 2, 20 og 6, 14).

Vi tror at likesom det er betingelser for å bli en disippel, er det også store løfter. Ett av dem er dette: «Søk da Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg.» Den troende har ingen grunn til bekymring, da Gud vet om alt hva han trenger. (Matt 6, 32-33). «Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få hundrefoll igjen, og arve evig liv!» (Matt 19, 29). Jesus uttrykker her tydelig sin kjærlighet og løfter til sine disipler.

Den Hellige Ånd gir disippelen kraft til å seire over kjødets gjerninger og den veileder disippelen i et samarbeid med Mesteren. Vi tror at Jesus i dette arbeidet er mellommannen, ypperstepresten, som lever for å gå i forbønn for oss. Vi tror at i dette samarbeidet overvåkes disippelen så ingen fristelse er over evne. (1. Kor 10, 13). Mesteren er vår helliggjører, og han kjenner oss fra før verdens grunnvoll ble lagt. Han har medynk med lærlingens skrøpeligheter og tilkortkommenhet, men arbeider målbevisst med tukt og trøst for at Mesterens bilde skal komme frem. Mesteren våker over disippelen med hjelp i rette tid. «Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Om dere ber meg om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det.» (Joh 14, 13-14). Vi tror at hele Guds forrådsammer er åpent for disippelen når hans lengsel er å gjøre Guds vilje på jorden som den skjer i himmelen.

Jesus sier: «Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre. Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.» (Joh 13, 34-35). Denne kjærlighet utgytes i disippelens hjerte ved Den Hellige Ånd. (Rom 5, 5). Vi tror at det nye bud gir disippelen et nytt liv når det leves. Kjærlighetens egenskaper viser seg i disippelens liv,

---

<sup>37</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1936-02. Helliggjørelseskapitlet. Rom 7.

blant annet ved tålmodighet, velvillighet, tro, håp, utholdenhet, og at man ikke søker sitt eget. (1. Kor 13, 4-7).

Vi tror at disippelen er frigjort fra loven og dens forbannelse, og er kommet inn i frihetens fullkomne lov. (Gal 3, 13. Jak 2, 12). Bergprekenen er for disippelen frihetens fullkomne lov, hvorved han bygger sitt hus på fjell. Bergprekenen er full av ånd og liv, det liv som disippelen lengter etter. Her kan disippelen rive himlenes rike til seg. Uten at en fornekter seg selv hver dag og tar sitt kors opp, er det umulig å leve det nye liv. (Luk 9, 23).

Jesus elsket sine disipler og forenet seg med dem. «Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. Foruten meg kan dere intet gjøre.» (Joh 15, 5). Vi tror at det er det samme liv i greinene som i stammen. Når det blir slutt med kjødets gjerninger, (Gal 5, 19-23), blir det samfunn i det nye Jesu liv som stadig tiltar i disippelen. Dette skaper samfunn og en grunnvoll for at Jesu yppersteprestelige bønn kan gå i oppfyllelse: at vi skal være ett likesom Faderen og Sønnen er ett. (Joh 17, 13-23).

### 6.2.3 Disippellivet

«Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.» (2. Kor 5, 17). Slik var det med Paulus etter at han hadde møtt Jesus på Damaskusveien. En disippel ved navn Ananias la hendene på ham, og han fikk sitt syn igjen og ble fylt med Den Hellige Ånd. (Apg 9, 17). Han ble i sannhet en disippel og en Jesu bror. Han sier selv at han ble et forbilde for dem som skulle komme til tro på Jesus Kristus til et evig liv. (1.Tim 1, 16).

Vi tror gjenkjærligheten til Kristus var en drivende kraft i Paulus' liv. Ved sitt møte med Jesus ble hans åndelige øyne åpnet. Han ble vist hvor mye han skulle lide for Jesu navns skyld, men ingen trengsel kunne skille ham fra Kristi kjærlighet. (Apg 9, 16). Han sier: «Men det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld akttet som tap.» (Fil 3, 7). Han hadde i sannhet oppgitt alt for å følge sin Mester. Han var ulastelig etter loven før han møtte Jesus på Damaskusveien, men han måtte som alle andre utfris av mørkets makt. Han som tidligere fryste av trussel og mord mot Herrens disipler, avla det gamle menneske, og ikledde seg det nye menneske. (Ef 4, 22-24). Han var et utvalgt redskap for Gud, og et forbilde for de troende. Vi tror at den samme Gud som virket i Paulus kan virke frem den samme indre forvandling i enhver som ved lydighet holder fast ved Guds ord. (Joh 8, 31). Disse er sanne disipler.

«Mine brødre! Slik døde også dere fra loven ved Kristi legeme, for at dere skal tilhøre en annen, ham som ble reist opp fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud.» (Rom 7, 4). Da tilhører vi Kristus, han som er hodet for legemet; det legemet hvor hver disippel er et lem. Paulus uttrykker begrepet disippel blant annet som sten i en bygning eller lem på hans legeme.<sup>38</sup> Vi tror at dette er det sanne disippelskap der vi ved å dø fra det vi var fanget under, blir lemmer på hans legeme. De som er lemmer på Kristi legeme, er kalt til å gjøre Guds vilje på jorden som den skjer i himmelen. «La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.» (Kol 3, 2-3). Jesu ord til disippelen om hver dag å ta sitt kors opp, var sannhet i Paulus. Åndens frukt, Kristi liv, ble som levende vannstrømmer ved denne disippels liv og tjeneste.

---

<sup>38</sup> Ef 4,15-16. Ef 2, 13-16. 1. Kor 12, 12-13. 2. Kor 5,14-15



Vi tror som Paulus at disippelens sinn ved livets Ånds lov i Kristus Jesus kan frigjøres fra syndens og dødens lov. (Rom 8, 2). Når øynene åpnes ved den nye fødsel, skuer disippelen Mesterens herlighet og blir forvandlet til det samme bildet. Når man gjør det gode, vil man erfare at det onde ligger en for hånden, og at det ikke bor noe godt i kjødet. Når en forneker seg selv og tar opp sitt kors, vil det oppstå en lidelse hvor en hengis til døden.

«Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres. Salige er de som hungre og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes.» (Matt 5, 3 og 6). Bergprekenens livgivende lære er kjerneord for disippelen. Vi tror at ved Mesterens veiledning, opptuktelse og trøst blir det vekst og fremgang. På denne måte fremstår det også en sterk enhet mellom disipler. De bindes sammen med evige lover i kjærlighetens varme og husværelse til et legeme, til et Guds hus, og vokser sammen til et hellig tempel i Herren. (Ef 2, 20-22). Jesus sier om en av disse livets Ånds lover: «Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner.» (Joh 15, 13). Paulus formaner oss på samme måte: «Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre!» (Rom 12, 10). Guds vilje som uttrykkes her, blir ikke liv i oss uten kors og ild. «Det er ett legeme og en Ånd, likesom dere og ble kalt med ett håp i deres kall. Det er én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle.» (Ef 4, 4-6). Vi tror som Paulus at et slikt verk kan skje i Jesu disipler.

### 6.3 Et seirende liv

Vi tror at forskjellen på å ha synd, og det å gjøre synd, som apostelen Johannes skriver om i sitt første brev, er en nødvendig og grunnleggende kunnskap for å forstå hva Guds ord mener med å leve et seirende liv. Å leve et seirende liv<sup>39</sup> er ikke det samme som å være fullkommen eller å ha fullendt sin helliggjørelse. Men det vil si at man er tro i det lys Gud har gitt en, og at man vandrer i lyset likesom han er i lyset. (1. Joh 1, 7). Selv om man fortsatt *har synd* i sitt kjød, så har man sluttet med å *gjøre synd*; kjødets åpenbare gjerninger. Når Gud gir et større lys, begynner en å hate den synd som en har fått se og erkjent, men som ikke lenger i ens bevissthet har plass i hjerte og sinn. Da vil Kristi blod rense i en dypere grad. Ved alltid å gå frem på den måte lever man et seirende liv. Vi tror at Rom 7, 14-25 er en ærlig beskrivelse av kampen mellom kjød og Ånd i en disippels liv, hvor lengselen er å bli som sin Mester.

Vi tror at synd er vantro og løsrivelse fra Guds vilje, fra hans lover og bud. (1. Joh 3, 4). Det var djevelens hovmodstanker, hans gjerninger og hans urettferdighet som brakte synden inn i verden. Synd er alltid i opposisjon mot Gud, og er alltid imot Guds vilje. Synden fører til skilsmisse mellom Gud og mennesket, og får mennesket til å åpne seg for denne verdens visdom, som er dårskap for Gud. (1. Kor 1, 19-21). Menneskets sinn og vilje påvirkes av ondskapens åndehær i himmelrommet. Den troende skal bli sterk i Herren og i hans veldes kraft, og ta på seg Guds fulle rustning så han kan gjøre motstand på den onde dag, og bli stående etter å ha overvunnet alt. (Ef 6, 13).

Guds tanker for mennesket har alltid vært at det skal være herre over synden. Gud sier til Kain: «Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte ansiktet? Men har du ikke godt i sinne, da ligger synden på lur ved døren. Den har lyst på deg, men du skal herske over den.» (1. Mos 4, 7).

---

<sup>39</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1932/02. Kristus åpenbart i kjød – Jesus Kristus som yppersteprest.

Paulus uttrykker sin begeistring over muligheten til alltid å seire over synden, når han skriver: «Men Gud være takk, som alltid lar oss vinne seier i Kristus og ved oss åpenbarer duften av kunnskapen om ham på hvert sted.» (2. Kor 2, 14).

Døden kom med syndefallet, men seieren over synden og døden kom med Jesus. Paulus siterer fra Jesaja og Hoseas i 1. Kor 15, 55: «Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Dødsrike, hvor er din seier?» Vi tror at den seier Jesus vant over synden og døden åpnet en ny vei for oss mennesker. I ham kan vi også seire over synden og døden. «Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus». (1. Kor. 15, 57).

### 6.3.1 Ulike begrep om synd

I BCC's språkbruk, både i skrift og tale, benyttes begrepet «kjødets gjerninger» (Gal 5, 19) om det «å gjøre synd» (1. Joh 3, 4 og 8); gi etter for sin egen lyst – sitt eget begjær – når man fristes. Teologisk benevnes dette ofte som «aktuell synd» som er handlingssynd, syndige tanker, ord og gjerninger.

Videre benyttes uttrykket «å ha synd» (1. Joh 1, 8) som en betegnelse på at vi alle er født med synd i kjødet, det onde begjær. «Legemets gjerninger» (Rom 8, 13) er gjerninger som kommer fra vår, etter syndefallet, fordervede og falske natur. Teologisk benevnes dette ofte som habituell synd (natursynd).

Det nye testamentet bruker ulike åndelige ord og uttrykk. Eksempler på dette er blant annet: «syndelegemet» og «kjødets legeme», «legemets gjerninger» og «kjødets gjerninger», det «gamle menneske» og «det nye menneske», eller som det også kalles «det Guds menneske».

Ordet «kjød» er i Bibelen benyttet i flere betydninger. Det greske ordet for kjød er «sarx» og grunnbetydningen er «kjøtt», men ordet har også en åndelig betydning. I Bibelen brukes ordet både om mennesket som en forgjengelig skapning, og om mennesket adskilt fra Gud og i konflikt med Ånden på grunn av syndefallet. En annen betydning av ordet kjød, er menneskekroppen. Når mennesket lever i henhold til sin syndige natur, så lever det som Paulus sier etter kjødets og tankenes vilje. Man tror på sine egne tanker og sitt kjøds begjær, og drives etter denne verdens ånd (Ef 2, 2-3), formørket i sin tanke, fremmedgjort for Guds liv ved den uvitenhet som er i dem. (Ef 4, 17 -19). I et slik liv hindres Guds miskunn å komme til, den nåde og miskunn som kan gjøre mennesket levende i Kristus.

### 6.3.2 Kjødets legeme og kjødets gjerninger – å «gjøre synd»

Vi tror at kjødets legeme er det legeme som ved fristelse fremstiller seg som redskap for synden som bor i legemet. (Rom 6, 19). «Men enhver som blir fristet, dras og lokkes av sin egen lyst. Når så lysten har unnfanget, føder den synd. Men når synden er fullmoden, føder den død. Far ikke vill, mine kjære brødre!» (Jak 1, 14-16). De gjerninger som kommer frem ved å gi etter for de kjødelige lyster, er kjødets gjerninger. Sinnet tjener syndens lov.<sup>40</sup> Paulus gir oss eksempler på kjødets gjerninger i brevet til galaterne. (Gal 5, 19-21). Kjødets gjerninger må renses ved syndenes forlatelse. Hvis man ikke renses seg og angres sin synd, vil man forherde seg og synden blir etter hvert fullmoden og fører til åndelig død.

---

<sup>40</sup> Smith, Johan Oscar. Skjulte Skatter 1915/11. Det forgjengelige legeme under Guds Ånds eller syndens drift

Det «gamle menneske» er det menneske hvis ånd, sjel og legeme er bundet til synden i kjødet. Det gjør seg bruk av sitt legeme – kjødets legeme – i syndens tjeneste. Vi tror at dette kjødets legeme ved troen på Guds kraft må avledes ved Kristi omskjærelse og begraves med ham i dåpen. (Kol 2, 11-12). Når det gamle menneske med dets legeme er korsfestet/avkledd, vil det nye menneske vokse frem. Synden i kjødet får sin dom og sin død med Kristus på korset.

«Men dere har ikke lært Kristus slik å kjenne, så sant dere har hørt om ham og er blitt opplært i ham, slik sannhet er i Jesus: Når det gjelder deres tidligere ferd, så må dere nå avlegge det gamle menneske, som er fordervet ved de forførende lyster. Men bli fornyet i deres ånd og sinn. Og ikle dere det nye mennesket, som er skapt etter Gud i den rettferdighet og hellighet som er av sannheten.» (Ef 4, 20-24).

«Det nye menneske» tjener Guds lov med sinnet og fremstiller sitt legeme som et Gud velbehagelig offer, og som rettferdighetens redskap, slik Paulus skriver: «La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere lyder dets lyster. Still heller ikke deres lemmer til rådighet for synden, som våpen for urettferdighet. Men fremstill dere selv for Gud som de som av døde er blitt levende, og by deres lemmer frem som rettferdighets våpen for Gud.» (Rom 6, 12-13). Det er når man gir etter for det kjødelige begjær, at synden begynner å herske i våre legemer, enten i tanker, ord eller gjerninger. Men når man ved Kristi død er blitt gjort levende med ham, kan vi også fremstille våre legemer som et rettferdighets våpen for Gud.

### 6.3.3 Syndelegemet og legemets gjerninger – å «ha synd»

Vi tror som Johannes skriver: «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.» (1. Joh 1, 8). Paulus uttrykker det slik: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor ikke noe godt.» (Rom 7, 18). I kjødet bor hele syndefallet i det som Paulus kaller for syndelegemet. Når et menneske blir født på ny og har mottatt Den Hellige Ånd, oppstår det en kamp hvor Ånden begjærer mot kjødet og kjødet begjærer mot Ånden. (Gal. 5, 17). I denne kamp er syndelegemet ikke uvirksomt. Der hvor vi mangler kunnskap, lys og vår ånd ikke er levendegjort for Gud, står vår menneskeånd i forbindelse med synden, og det kommer frem gjerninger som Skriften kaller legemets gjerninger. Gud som virker, til å ville og utrette, gir kraft ved Den Hellige Ånd, så vi kan døde dem ved Ånden. De kommer frem mot vår bedre vilje og mot vårt bedre sinn, som tjener Guds lov. Vi tror at det er om slike gjerninger Paulus sier: «Men nå er det ikke mere jeg som gjør det, men synden som bor i meg.» (Rom 7, 17).

Disse gjerninger er ikke framdrevet i mitt sinn, men synden i lemmene tar meg til fange, og jeg gjør det jeg hater. (Rom 7, 15). Når vi ved Åndens og Ordets lys får se disse gjerninger, skal disse erkjennes, korsfestes og dø. Slik vil den troende dømme seg selv og gå fra lys til lys og komme til vekst i Kristus. Syndelegemet, den iboende synd, vil under vandringen i lyset, gradvis gjøres til intet. Vi tror at det ikke er noen fordømmelse for legemets gjerninger. (Rom 8, 1). De utføres ikke av mitt bevisste jeg, men av synden som bor i meg. Paulus takket Gud ved Jesus Kristus, og sier: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre! Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.» (Rom 7, 24-25).

### 6.3.4 Hva er fristelser?

Jakob skriver i sitt brev at fristelse er å drages og lokkes av sin egen lyst. (Jak 1, 12-16). Det vil si at vårt sinn blir dratt og lokket til å gi etter for lystene i vårt kjød, de lyster som står Guds vilje imot. Vi tror at

andres adferd eller væremåte kan virke som fristelser for en, men det er den synd som bor i ens eget kjød som vekkes ved de forholdene en kommer i.

Vi tror at fristelsene er en prøve på vår tro. Både apostelen Jakob og Peter formaner oss til å akte det for bare glede når vi kommer i alle slags fristelser. (Jak 1, 2-4. 1. Pet 1, 6-7). Ved kjærlighet til sannheten kan disse lystene og begjæringene ved korset bringes i Kristi død. (1. Kor 4, 10). Man får da nåde til å seire over synden.<sup>41</sup> «Men Gud være takk, som alltid lar oss vinne seier i Kristus, og ved oss åpenbarer sin kunnskaps duft på hvert sted.» (2. Kor 2, 4).

Jakob skriver om hvor lykkelig den blir som holder ut og ikke gir etter for kjødets fristelser. Å bli fristet er ikke synd, men hvis man gir etter for fristelsen, fødes det synd. (Jak 1, 12-15). Vi tror på Guds løfter om et seirende liv over bevisste synder.<sup>42</sup> Det betyr ikke at vi tror at mennesket på noe tidspunkt kan bli syndfri slik som Jesus. «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.» (1. Joh 1, 6-8). Vi vil derfor heller ikke bli uavhengig av syndenes forlatelse selv ved fremskreden helliggjørelse.<sup>43</sup>

Vi tror at vi i fristelsens stund ved Den Hellige Ånd har kraft til å seire over synden og over djevelens makt. Satan påvirker oss til å handle imot Guds vilje og lov, slik han gjorde med Adam og Eva. Disse påvirkningene kjenner vi som fristelser. Jesus har ved sitt liv åpnet muligheten for oss mennesker til å etterfølge ham. Han led i sitt kjød og seiret. Her er Jesus vårt forbilde, og Gud er trofast og våker over at ingen fristes over evne, men gir oss kraft til å seire over synden. (1. Kor 10, 13). Vi tror at denne seier frembringer Kristi liv, så det også i fristelser og trengsler kan komme frem en duft av godhet og kjærlighet fra det nye Guds menneske som vokser frem. (2. Kor 2, 4).

### 6.3.5 Falle i synd

Det er forskjell på å leve i synden, og å falle i synd. Selv om en disippel av hele sitt hjerte har blitt en etterfølger av Jesus, kan han bli overrumplet av en synd. Hvis en faller, vil den botferdige angre sin synd, og be Gud om tilgivelse. Viljen er ikke å synde, men ens trang og lengsel er å lyde hans Ord. «Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige.» (1. Joh 2, 1). Fordi sinnelaget er å gjøre det gode, gjør fallet en mer våken og oppmerksom, for at en ikke skal falle igjen. (2. Pet 1, 10).

Jesus er vår hjelper og forsoner. Han går i forbønn for oss og gir oss lys og kraft til å seire. «For også Kristus led en gang for synder, én rettferdig for urettferdige, for å føre oss frem til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden.» (1. Pet 3, 18). Derfor er det viktig å bevare et hat mot synden og alt som skiller oss fra Gud.

### 6.3.6 Seier over synden

Synden kom inn i verden ved ett menneske, slik Paulus beskriver det: «Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle.» (Rom 5, 12). Men nådegaven i det ene mennesket, Jesus Kristus, er blitt

---

<sup>41</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1934/09. Fristelsens seiersglede.

<sup>42</sup> Gal 5, 19-21. 1. Joh 5,4. Rom 8,37. 2. Kor 2, 14. Åp kap. 2 og 3).

<sup>43</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev. 30 april 1907

overmåte rik for de mange, ved at Jesus seiret over synden, og ved det har gjort det mulig for oss å seire. Vi tror på den rikdom av nåde hvorved vi i praksis og virkelighet kan leve og herske over synden.<sup>44</sup> (Rom 5, 15-17).

Jesus var hos Faderen i himmelen, men til fastsatt tid sendte Gud ham til jorden, som en redningsmann for oss. Han kom til verden for å forlike menneskene med Gud og frelse dem. Paulus klargjør den lykkelige stilling menneskeheten er kommet i ved Jesus Kristus. Adam syndet, og det fikk uoverskuelige negative følger og lidelser for et utall av mennesker som alle kom under dødens dom og konsekvenser, da kjødet tok makten og alle kom under syndens herredømme. Så kom Guds enbårne Sønn som ved sitt offer kunne frifinne de mange.

Hver ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød, er av Gud, (1. Joh.4, 2), og de som er født av Gud seirer over verden: «For alt det som er født av Gud, seirer over verden. Og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro. Hvem er den som seirer over verden, uten den som tror at Jesus er Guds Sønn?» (1. Joh 5, 4-5). Vi tror at det er bare i en levende tro på Jesus Kristus som Herre i vårt liv, at vi kan seire over verden og dens lyst. (1. Joh 2, 15-17). Vår menneskelige kraft er for svak til å stå imot ondskapens åndehærer. Men Den Hellige Ånds kraft er tilgjengelig for dem som tilhører ham og som lever og vandrer i Ånden. (Gal 5, 24-25). Kun de kan seire og være vitner om Jesu storhet, nåde og kraft i denne verden. (Apg 1, 8).

Kampen mot synden utkjempes i vårt indre menneske. «La derfor ikke synden herske i deres dødelige legemer, så dere lyder dets lyster.» (Rom 6, 12). Alle som lever et korsfestet liv med Kristus, vil i fristelsens stund velge å lide med ham, for at Jesu liv kan åpenbares i deres dødelige kjød. (2. Kor 4, 11). Slike mennesker vil en dag også herliggjøres med ham. (Rom 8, 17).

Vi tror at Jesus, vår Herre og Mester, har etterlatt seg et eksempel for alle mennesker som vil leve som hans disipler. «For ved at han selv har lidd og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.» (Hebr 2, 18). Peter taler om fotspor som vi skal vandre i. «For til dette ble dere kalt, fordi også Kristus led for dere, og etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor, han som ikke gjorde synd, og det ble ikke funnet svik i hans munn, han som ikke skjelte igjen når han ble utskjelt og ikke truet når han led, men overlot det til ham som dømmes rettfærdig, han som bar våre synder på sitt legeme opp på treet, for at vi skal dø bort fra syndene og leve for rettfærdigheten. Ved hans sår er dere blitt lagt.» (1. Pet 2, 21–23. Rom 6, 1-2).

Vi tror, slik Johannes skriver, at synden mister sin makt over det mennesket som vandrer i lyset, likesom han er i lyset. (1. Joh. 1, 7). Han ble åpenbart for å bortta våre synder. Han gjorde aldri synd, og innvidde en ny vei for oss til å bli ferdig med å synde. «Dere vet at han er åpenbart for å ta bort våre synder, og synd er ikke i ham. Hver den som blir i ham, synder ikke. Hver den som synder, har ikke sett ham eller kjent ham.» (1 Joh. 3, 5-6). Vi tror at dette skjer ved en levende, aktiv tro på Guds ord som er sæden. Når denne sæd blir i mennesket og er virksom som en aktiv motkraft mot synden, blir det slutt med å synde.

---

<sup>44</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1916/06. Leve og herske.

«Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, fordi Guds sæd blir i ham. Han kan ikke synde, fordi han er født av Gud.» (1 Joh. 3, 9).

Peter fremstiller Jesu lidelser i sitt kjød som et forbilde for oss. «Da nå altså Kristus har lidd i kjødet, så må også dere væpne dere med den samme tanken, at den som har lidd i kjødet, er ferdig med synden, slik at dere ikke lenger skal leve etter menneskers lyster, men etter Guds vilje, den tiden dere ennå skal være i kjødet.» (1. Pet 4, 1-2). Vi tror at ved troskap i disippelpakten med Jesus, kan den troende bli befridd fra å ligge under for synden ved ikke å gi etter for den i fristelsens stund.

Paulus takker vennene i Rom at de som før hadde vært syndens tjenere, av hjertet var blitt lydige mot den læreform som de var blitt overgitt til. (Rom 6, 17-18). Vi tror at Rom 6. kapittel inneholder nøkkelord i læreformen til forståelse av evangeliet. Når vi ved tro er lydige mot den lærdomsform som vi er overgitt til, vil vi befris fra syndens og mørkets makt. Ved den kraft som ligger i Jesu Kristi nåde, kan vi leve Jesu liv, et oppreist liv i samfunn med den oppstandne Frelser.

#### 6.4 Jesu blod

Vi tror at den gamle pakts gudsyndelse er et bilde som peker frem mot den nye pakt. (Hebr 9, 9-10). «Så tok han paktens bok og leste den opp for folket. Og de sa: Alt det Herren har sagt vil vi gjøre og lyde. Da tok Moses blodet og stenket det på folket, og han sa: Se, dette er paktens blod, den pakten som Herren oppretter med dere på alle disse ord.» (2. Mos 24, 7-8).

Vi tror at det er dette Peter viser til når han i den nye pakt minner de troende om de er «utvalgt, etter Gud Faders forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og bestenkning med Jesu Kristi blod.» (1. Pet 1, 2). Ved ofringene ble dyrene slaktet, og blodet ble båret inn i helligdommen ved ypperstepresten for å sone for folkets synd. Uten at blod ble utgytt, ble ikke synd tilgitt. (Hebr 9, 22). Allikevel var det umulig at blod av okser og bukker kunne ta bort synder. (Hebr 10, 4). Derfor sendte Gud sin Sønn i syndig kjøds lignelse.

Jesus ble den nye pakts mellommann og yppersteprest. Den nye pakt som han opprettet, ble en virkelighet ved den vilje han uttrykte da han trådte inn i verden: «Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud.» (Hebr 10, 7). Han gav sitt legeme som offer.

Vi tror at Faderen og Sønnen var forenet med hverandre i en evig pakt. Sønnen var fra evighet av en fullfører av Guds vilje. Denne pakt stod fast da han for vår skyld uttømte seg selv og ble et menneske med et menneskes vilje og sjel. Gud fordømte synden i Jesu kjød, og Jesus ofret seg selv i kraft av en evig Ånd.<sup>45</sup> I denne Ånd var det en kraft og et begjær mot det kjød han i likhet med sine brødre frivillig hadde ikledd seg. Ved lydighet mot Ånden, ofret han sin egen vilje, idet han hver dag tok sitt kors opp. Vi tror at blodet er Åndens mål for at liv og fred kan komme frem. (Rom 8, 6). Korset var kampplassen hvor Ånden og blodet ble forenet, og ved dette evige paktsblod kunne Gud oppreise Jesus fra de døde.<sup>46</sup>

---

<sup>45</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1915/05. Er Kristus kommet i kjød?

<sup>46</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev. 10 aug 1910.

Det liv som kommer frem ved at mennesket lever etter sin egen vilje og forstand, var ikke det liv Jesus levde. Hans lyst var å gjøre Faderens vilje, han levde Faderens liv, og det evige liv kom frem ved Faderens befalinger. Det foregikk daglig en ofring og slaktning som kulminerte ved døden på Golgata. Blodet ble ofret ved en evig Ånd, og i kraft av dette offerblod kunne Jesus gå inn i helligdommen, inn i selve himmelen, og finne en evig forløsning. (Hebr 9, 11-12 og 13, 12). Vi tror at ved Jesu lidelser og død for menneskene, kan de bli frigjort fra mørkets makt og bli helliget ved hans blod. Tiden for dyreofringer og dyreblood var en gang for alle forbi.

Ved Jesu fullkomne offer og fullkomne troskap, som han utviste da han ofret seg i kraft av en evig Ånd, var det mulig for Faderen å føre vår Herre Jesus, opp fra de døde i kraft av en evig pakts blod. (Hebr 13, 20). Slik ble djevelens hode knust, og døden ble tilintetgjort.

Vi tror at på dette grunnlag ble verden forlikt med Gud, og Jesus har makt til å tilgi all verdens synd. Med Kristi dyre blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam, kan menneskene bli kjøpt fri fra den dårlige ferd, som er arvet fra fedrene. (1. Pet 1, 18-19). For at vi kan få samfunn med Kristi blod og være en del av Kristi legeme, må vi være villige til å følge i hans fotspor på den nye og levende vei som fører inn i helligdommen. I Jesu blod har vi frimodighet til å gå inn der. Da bærer vi Jesu død med oss i legemet og gjør motstand like til blodet i vår kamp mot synden. (Hebr 12, 4). Ved korsets lidelse og død, gjør vi motstand like til blodet i kampen mot synden idet vi sier «nei» til egen vilje for å gjøre Guds vilje. Slik kan vi ved samfunn med Jesus i hans lidelser i Jesu blod gå inn i helligdommen. Ved å seire som han seiret, vil Jesu oppstandelsesliv komme frem ved vårt dødelige legeme, dvs mens vi lever her på jorden. Vi tror at dette er en vandring i lyset. «Men dersom vi vandrer i lyset likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renses fra all synd.» (1. Joh 1, 7).

På denne vandring vil Jesu blod frembringe Jesu liv, så vi blir dyktiggjort til all god gjerning. Hvor synden renses bort, blir det samfunn i ett legeme, og dette livssamfunn opprettholdes ved den Hellige Ånds kraft og blodets rensning. Vi tror at Kristi blod er grunnlaget for alt som kan skapes av guddommelig liv i et menneske. Ved Jesu blod er det tilgivelse for synd og forlikelse med Gud, og ved Jesu blod blir det gradvis rensning fra den iboende synd og derved vekst i Åndens frukt som er helliggjørelse.

### **Jesu kjød og blod**

Jesus sa: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv. Og jeg skal reise ham opp på den siste dag. For mitt kjød er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham. Likesom den levende Fader har sendt meg, og jeg lever ved Faderen, skal også den som eter meg leve ved meg.» (Joh 6, 53-57). Vi tror at Jesu kjød og blod er en strøm av næring og kraft hvorved den troende personlig kan erfare alle de løfter som er i Kristus Jesus, og at de blir liv i disippelen. Det er Kristi liv ved Kristi Ånd.

Jesus var det livets brød som kom ned fra himmelen for å gi verden liv. (Joh 6, 33-35). I dette brød lå det evige liv. Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Han ble Guds ord og vilje personifisert, og det var Guds vilje at hele hans fylde skulle ta bolig i ham. (Kol 1, 19).



Ved å vandre i lyset, ved å være Ordets gjører og derved ete hans kjød, vil den kraft som ligger i Jesu blod rense bort den iboende synd som Guds lys åpenbarer for oss. På denne vei vil livet, Guds fylde, ta bolig i oss. (Joh 6, 53. Fil 3, 19). Slik blir disippelen i ham, og han blir i disippelen. Slike skal ikke hungre og aldri noen gang tørste. Dette er offerveien i Lammets spor hvor vi deler samfunn med Kristus i hans legeme og blod. Vi tror det er dette Paulus uttrykker sin dype lengsel etter å oppleve i Fil 3, 10, nemlig at han ved Kristi lidelser ville bli lik Jesus i hans død. Vi tror at det er evige krefter skjult i Kristi blod, «og de har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet, og de hadde ikke sitt liv kjært like inntil døden.» (Åp 12, 11).

## 6.5 Ånden, vannet og blodet

«For da Moses hadde kunngjort for hele folket alle budene som står i loven, tok han blodet av kalvene og bukkene, sammen med vann, skarlagendrød ull og isop, og stenkete både på selve boken og på folket, og sa: Dette er paktens blod, den pakten som Gud har opprettet for dere.» (Hebr 9, 19-20). Jesus ble ikledd en skarlagendrød kappe før han skulle lide døden på Golgata. (Matt 27, 28). «Men en av soldatene stakk et spyd inn i siden på ham, og straks kom det ut blod og vann. Og den som har sett det, har vitnet om det, og vitnesbyrdet er sant. Han vet at han taler sant, for at også dere skal tro.» (Joh 19, 34-35).

Vi tror at alt peker frem mot den frelse som ble tilveiebragt ved Jesus Kristus. Vannet og blodet hadde en sentral rolle i gudsyndelsen i den gamle pakt. «For de er tre som vitner: Ånden og vannet og blodet, og disse tre samstemmer. Han er den som er kommet med vann og med blod, Jesus Kristus – ikke bare med vannet, men med vannet og med blodet. Vannet og blodet kan ikke skilles. Ånden er den som vitner, fordi Ånden er sannheten.» (1. Joh 5, 6-8). Vi tror at når et menneske blir født på ny ved vann og Ånd, kan det se Guds rike (Joh 3, 3), og med legemet badet i rent vann er det blitt rensket fra sine synder. (Hebr 10, 22).

Vi tror at den troende skal komme til utvikling og vekst ved vandring på den nye og levende vei. «Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnens blod renser oss fra all synd». (1. Joh 1, 7). Vi tror at Johannes her taler om en indre renselse fra den iboende, skjulte synd, som vi gradvis får lys over ved vandringen i lyset der Guds ord belyser syndefallets dybder. Da kommer vi ved vandring i lydighet til det tredje vitne, der blodet vitner sammen med Ånden og vannet.

Vi tror at vi får samfunn med Kristi blod idet vi blir forenet med Kristus i hans lidelser og død. Det er en forening med Kristus i hans pakts blod, og på denne måte får den troende Guds vitnesbyrd i seg selv. (1. Joh 5, 10). Ånden vitner sammen med vannet og blodet, for Ånden er sannheten og kjenner alle ting. Når vi har dette vitnesbyrd i oss, er Kristus og hans liv i oss, og vi kan seire over den iboende synd som lyset åpenbarer for oss under vandringen.<sup>47</sup>

## 6.6 Løfte om livet

Vi tror det var to avgjørende oppgaver Jesus gjennomførte mens han var her i verden. Han reddet menneskene fra fortapelsen ved å forsoner dem med Gud ved korset, og han kom med budskap om et nytt

---

<sup>47</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1912/10. Ånden, vannet og blodet.



liv. «Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel til å forkynde løftet om livet i Kristus Jesus,» (2. Tim 1, 1). Jesus sa til sine disipler at han kom for at de skulle ha liv og ha overflod. (Joh 10, 10). Da Johannes formidlet budskapet fra Jesus til de syv menighetene i Lilleasia, var det to menigheter som vandret ulastelig for Guds åsyn, og som hadde tatt vare på Guds ord. Det var satt foran dem en åpen dør som ingen kunne lukke til, og de skulle være støtter i Guds tempel til evig tid. (Åp 2, 8-11 og 3, 7-13).

Paulus skriver til kolosserne og minner dem på at de ble begravet med Jesus i dåpen og i den ble de oppreist med ham ved troen på Guds kraft. De som hadde vært døde ved sine overtredelser og synder, de var nå gjort levende med Kristus idet han tilgav dem alle deres synder. (Kol 2, 12-13). Til disse skriver han videre: «Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.» (Kol 3, 1-4).

Likesom Paulus var oppreist med Kristus, vil alle disipler leve oppreist med ham og søke det som er der oppe. «For meg er livet Kristus, og å dø en vinning.» (Fil 1, 21). «Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus.» (Fil 3, 12). Det var løftet om det nye livet i Kristus Jesus som Paulus var grepet av.

Johannes begynner sitt første brev med å uttrykke sin begeistring for det nye liv som ble åpenbart ved Jesus. Det var et liv han hadde sett, betraktet, følt og kjent på – det var livets Ord. Johannes hadde samfunn med Faderen og Sønnen i dette liv, og vi tror at det var dette liv som var eneste basis for å innby leserne til samfunn med seg. I dette liv blir gleden fullkommen. «Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt, det som vi har sett med våre øyne, det som vi betraktet og våre hender rørte ved, om livets Ord – og livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner og forkynner dere livet, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss – det som vi har sett og hørt, det forkynner vi for dere, for at også dere kan ha samfunn med oss. Og vårt samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus. Dette skriver vi til dere for at deres glede kan være fullkommen.» (1. Joh 1, 1-4).

Vi tror at i slike mennesker er himlenes rike i vekst, og i deres hjerter vil rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd ha et bosted. Vi tror at Guds visdom er nedlagt i alle Guds lover og bud, og at den som er lydlig mot Den Hellige Ånd, vil oppleve å bære den rike frukt som Jesus gir løfte om. (Joh 15, 4-5).

### 6.6.1 Troens gjerninger

Vi tror at mennesket blir rettferdiggjort for Gud ved tro uten gjerninger, ved nåden i Jesus Kristus. Menneskets ros er utelukket. Intet menneske blir rettferdiggjort ved lovgjerninger. Vi som var døde, ble gjort levende med Kristus og satt med ham i himmelen. (Ef 2, 5-6). Da er vi hans verk, skapt i Jesus Kristus til gode gjerninger som Gud forut har lagt ferdige for at vi ved tro skal vandre i dem.<sup>48</sup>

Abraham ble rettferdiggjort ved tro uten gjerninger. (Rom 4, 3). Som et resultat av denne tro fikk han løftets sønn Isak. Hans liv ble en vandring i tro, og ved Guds vilje og virkninger fikk han kraft til å bære Isak frem som et offer for Gud. Apostelen Jakob sier at Abraham ved denne trosgjerning ble rettferdiggjort

---

<sup>48</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1926/01. Tro og forstand.

idet troen virket sammen med hans gjerninger, og at troen ble fullkommen ved gjerningene. (Jak 2, 21-22).

Vi tror at alle gjerninger som virkes frem av Gud ved tro, blir til Kristi ære. Gjerningene kommer frem ved kjærlighetens offervilje til Frelseren, han som er hode for menigheten. Abraham elsket Gud av all sin makt, av all sin sjel og all sin hu. Det var ved denne kjærlighet og vilje at Abraham fikk løftet da han ofret Isak, og Herrens engel ropte da fra himmelen: «Fordi du gjorde dette, og ikke sparte din sønn, din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg». (1. Mos 22, 15-17).

Vi tror at når Kristus er oppstått fra de døde for å være Herre, og den troende ved tro er blitt et lem i det legeme hvor Kristus er hode, er meningen at det skal bli en vandring i Jesus fotspor i de gjerninger Gud forut har lagt ferdige. Da er vi løst fra loven. Dette er den nye og levende vei Jesus innvidde. Gjerningene kommer frem idet Gud virker i oss til å ville og virke til hans velbehag. Dette er gjerninger i troens lydighet. Slik skal den troende by sine lemmer frem til tjeneste for rettferdigheten – det fører til helliggjørelse. (Rom 6, 19).

Disse trosgjerninger fører til åndelig utvikling, til helliggjørelse og vekst i all god gjerning. Uten helliggjørelse skal ingen se Herren. (Hebr 12, 14). Slik får vi del i Guds rike, hans rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd, og troen blir fullkommen ved gjerningene.

Kristus døde for alle, derfor er de alle død, og han døde for alle, for at de som lever ikke skal leve for seg selv, men for ham som er død og oppstanden for dem. Når vi lever for ham, kommer det nye liv og de nye gjerninger fram. Veksten i det nye liv er helliggjørelse, og Kristus lever i oss. De gjerninger som kommer frem hos dem som lever et korsfestet liv, er det fine lin som det ble gitt bruden å ikle seg, de helliges rettferdige gjerninger. (Åp 19, 8).

### 6.6.2 Troens lydighet

Paulus fikk oppgaven av Jesus Kristus til «å virke troens lydighet blant alle hedningefolkene, for hans navns skyld.» (Rom 1, 5-6). Han uttrykker også sin glede over at en stor flokk av prestene var blitt lydige mot troen. (Apg 6, 7). Vi tror at tro og lydighet ikke kan skilles fra hverandre og er to sider av samme sak.

Jesus avslutter Bergprekenen slik: «Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter. Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlens rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje.» (Matt 7, 20-21). Jakob presiserer også at uten gjerninger, blir troen død. «Men vil du vite det, du uforstandige menneske: Troen uten gjerninger er unyttig. Ble ikke Abraham, vår far, rettferdiggjort av gjerninger, da han ofret sin sønn Isak på alteret? Du ser at troen virket sammen med hans gjerninger, og at troen ble fullkommen ved gjerningene.» (Jak 2, 20-22). Vi tror at det kun er ved troens lydighet man får del i det sanne liv.

Vi tror at Romerbrevets 12. kapittel med alle sine formaninger blir en strøm av levende vann for alle som følger dem. Vi tror at når Kristi liv viser seg virksomt skapes samfunn mellom mennesker, som kan utvikles til likhet med det samme samfunn som er mellom Faderen og Sønnen. «Velsign dem som forfølger dere, velsign, og forbann ikke! Gled dere med de glade, og gråt med de gråtende.» Vi tror at lydighet mot disse

livets Ånds lover frigjør fra dårlige og nedbrytende tanker, og i stedet utvides hjertet til å ha medlidenhet og omsorg.

Vi tror at å fornedre seg selv i lydighet mot Guds vilje, er Guds visdom. For den som fornedrer seg selv, skal opphøyes. (Matt 23, 12). Ved selvornedelse i Jesus Kristus blir Guds kraft virksom, og vi får del i den visdom som kommer ovenfra. «Men den visdom som kommer ovenfra, er først og fremst ren, dernest er den fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, den gjør ikke forskjell, den hykler ikke.» (Jak 3, 17). Denne veien til livet står åpen for den som vil. Gud er rik nok for alle som påkaller ham: «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere.» (Matt 7, 7). Ved troens lydighet og vandring i Ånden kommer man til åndelig vekst og utvikling.

### 6.6.3 Troens begynnelse og utvikling

«Den Allmechtige, Gud Herren, taler og kaller på jorden fra solens oppgang til dens nedgang. Fra Sion, skjønnhetens krone, stråler Gud fram.» (Sal 51, 1-2). Guds veier for å føre et menneske til tro, er uutgrunnelige. Vi tror at Gud ser den lengsel og det håp som ligger i ethvert menneskehjerte, som kanskje også er skjult for mennesket selv. Vi tror at mennesket ved sin frie vilje kan motta eller avvise dette kall. Jesus sier: «For mange er kalt, men få utvalgt.» (Matt 22, 14). Ved troens gjerning må kallet og utvelgelsen gjøres fast. (2. Pet 1, 10).

«Men før troen kom, ble vi holdt i varetekt under loven, innestengt inntil den tro som skulle komme, ble åpenbart». (Gal 3, 23). Her er mennesket begrenset til tross for at det tror på Gud. Denne tro er en lovisk tro, og dermed ikke den endelige.<sup>49</sup> Gud vil gjerne lede mennesket på en vei som fører til levende tro. Vi tror det er fullt mulig at mennesket ved indre overbevisning og søken kan finne og bli fylt med den levende tro og derved oppnå livsforbindelse og samfunn med Gud og Kristus Jesus uten hjelp fra andre mennesker. Dog er det oftest slik at Gud har nedlagt hjelp hos andre troende som har fått denne tro plantet i seg og derved kan bli til hjelp for andre. Paulus var et Guds redskap for å føre menneskene til tro og til å kjenne den sannhet som hører til gudsfrykt. Han var en lærer for hedningene i tro og sannhet. (1. Tim 2, 7. Tit 1, 1). Slike redskaper kan fremstille Kristi verk og livslære i en læreform som styrker lengselen og håpet hos et menneske som ønsker å utfris fra syndens og mørkets makt. Øynene åpnes for de muligheter evangeliet gir løfter om ved nåden i Jesus Kristus.

Kristi tro fødes idet mennesket beslutter å oppfylle de betingelser Guds ord beskriver for et liv i fred og glede ved Den Hellige Ånds ledelse. Vi tror at det i denne Ånd er en tro som gjør det lett å oppta Guds ord i sinn og hjerte. «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.» (Rom 10, 17). Ved troen kan en motta og fylles av Den Hellige Ånd. Slik blir det samfunn med Gud, med den himmelske usynlige verden og samfunn med andre mennesker i kjærlighet og omsorg.

«Men tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser.» (Hebr 11, 1). Dette er en levende tro hvorfra det utgår handling og gjerninger virket av Gud. Mennesket kommer ved troen i et

---

<sup>49</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1912/10. Troens lydighet.

lydighetsforhold til Kristus. Denne tro har ikke sitt utspring i menneskelig prestasjon og intellekt, men er en gave fra håpets Gud.

Vi tror at når Guds ord ved tro smelter sammen med et menneske, fødes Kristuslivet i et menneskehjerte. Denne tro er dynamisk, og ved troens strid kan en gripe det evige liv og de usynlige himmelske verdier i Guds rike: rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. Jesus selv sier: Alt er mulig for den som tror! (Mark 9, 23). Dette er den seirende tro som har overvunnet verden. (1. Joh 5, 4). Vi tror at denne tro er Jesu tro, den tro som bodde i hans hjerte under vandringen her nede, han som også benevnes som troens opphavsmann og fullender. (2. Pet 1, 1. Hebr 12, 1). Denne tro kan ikke tilintetgjøres, for dens røtter er i Gud og blir stående i all evighet. (1. Kor 13, 13).

#### 6.6.4 Troens Ånd

«Vi har den samme troens Ånd,» sier Paulus i 2. Kor. 4, 13, og i denne troens Ånd visste han at Jesus hadde overvunnet djevelen og at kjødet hadde mistet sin makt. Han kunne i triumferende tro utbryte: «Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.» (Rom. 8, 37).

Den nye pakt som ble opprettet av Jesus, brakte en helt ny tid inn i verden. Han begynte og han fullførte den veldige oppgaven det var å tilintetgjøre han som hadde dødens velde, det er djevelen. Han herliggjorde Faderen ved sitt liv på jorden, og innviet en ny og levende vei tilbake til Gud. Kun ved gudsfrykt og troens Ånd kan et menneske forstå noe av den troens strid Jesus utkjempet i sitt kjøds dager. Oppstandelsen fra de døde beviste at verket hadde lykkes. Han er troens opphavsmann og fullender. Siden loven ikke kunne føre noen frem til fullkommenhet, var det Guds vilje at dette frelsesverk skulle skje i oss ved tro. (1. Kor 1, 21).

Da Josva og Kaleb i troens Ånd skulle føre Israels folk inn i løftets land, klarte djevelen ved vantro og tvil å ødelegge en hel generasjon, slik at de på grunn av sin vantro måtte vandre omkring i ørkenen i 40 år, og de kom ikke inn i landet. (Hebr. 3, 19). Troens Ånd har løftet mennesker opp fra dynnet, og satt deres føtter på en klippe. (Salme 40, 3-4). Ved troens Ånd er de blitt lemmer på Kristi legeme, og har kommet i forbindelse med ham som kan gjøre mer enn alt. Ved troen på ham kan det som er umulig for mennesker, bli mulig. (Mark 10, 27). Synden de har trellet under mister sin makt, og et nytt liv kommer frem ved troens Ånd.

#### 6.6.5 Bønn og tilbedelse

Vi tror at ved bønn og Den Hellige Ånds virkninger gis mennesket mulighet til å kommunisere med Skaperen. På jorden har det gjennom historien vært mennesker som ved sine bønner har hatt stor innflytelse på Guds handlinger. Da Gud hadde tanker om å utslette Israel på grunn av deres gjenstridighet, gikk Moses imellom og Gud hørte hans bønn.

Gud har en stor husholdning, elsker sitt skaperverk og vil gjerne forbarme seg over oss. Gud følger med hvert menneske og gir akt på dets ord og gjerninger, og for ham skal hvert menneske gjøre regnskap. Vi tror at de mest verdifulle ord som kom ut av den ene røverens munn på Golgata, var de ord og den bønn som han avsluttet sitt liv med: «Jesus, husk meg når du kommer i ditt rike.» (Luk 23, 42). Han erkjente sin synd, og vendte seg til sin redningsmann. Jesu svar på hans bønn fikk evighetsbetydning for ham:

«Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!» (Vers 43). Vi tror at ethvert menneske som på samme måte vender seg til Jesus om hjelp og frelse, vil møte den samme barmhjertighet.

Vi tror at vi i alle ting kan la våre begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takk, og at Guds fred, som overgår all forstand, vil bevare våre hjerter og tanker i Kristus Jesus. (Fil 4, 6-7). Vi tror at Johannes, som var den disippel Jesus elsket, kjente Guds og Jesu hjertelag godt når han tillitsfullt skriver slik i sitt brev: «Og dette er den frimodige tilliten vi har til ham, at dersom vi ber om noe etter hans vilje, så hører han oss, og dersom vi vet at han hører oss, hva vi enn ber om, da vet vi at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos ham.» (1. Joh 5, 14-15). «Og hva vi enn ber om, det får vi av ham, fordi vi holder fast på hans bud og gjør det som er til behag for ham.» (1. Joh 3, 22).

Vi tror på helbredelse ved bønn. Jesus helbredet mange mennesker da han vandret her nede. Hans omsorg omfatter både menneskets ånd, sjel og legeme. Vi ber for den syke, men helbredelsen ligger i Guds hender. Gud som i sitt forsyn ser alt i et evighetsperspektiv, handler ut fra det som er det beste for ethvert menneske. En helbredelse kan skje momentant eller over tid. Vi tror også at en god utgang fra sykdom kan befordres ved en leges hender. Vi tror på Jakobs formaning: «Er noen blant dere syk? La ham kalle til seg menighetens eldste, og de skal be for ham og salve ham med olje i Herrens navn. Og troens bønn skal hjelpe den syke, og Herren skal reise ham opp, og har han gjort synder, skal han få dem tilgitt. Et rettfærdig menneskes bønn har stor kraft i sin virkning». (Jak 5, 14-16).

De troende formaner til å være aktive og delta i bønn for å bli bevart fra det onde. (Joh 17, 15). «Fremfor alle ting formaner jeg derfor til at det blir gjort bønner, påkallelser, forbønner og takk for alle mennesker, for konger og for alle som er i høy stilling, så vi kan leve et stille og rolig liv i all gudsfrykt og ærbarhet. Dette er godt og til behag for Gud, vår frelser, han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.» (1. Tim 2, 1-2).

Vi tror at bønn om visdoms og åpenbarings Ånd er en sentral bønn for alle som vil trenge inn i Guds rike og Åndens verden. (Ef 1, 17). Der utvides den åndelige horisont og hjertets øyne og ører kan bedre se og høre det som foregår i det himmelske hjemland. «Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser.» (Fil 3, 20). Forventningens Ånd avføder bønn. «Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far.» (Gal 4, 6). Denne Ånd vil Gud gjerne gi når vi ber om det. Jesus formaner oss: «Men du, når du ber, da gå inn i lønnkammeret ditt og lukk din dør, og bed til din Far som er i lønndom. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare.» (Matt 6, 6). Vi tror at mange av de viktigste bønner både for eget liv og for andre mennesker og Guds menighet, er blitt utkjempet nettopp i lønnkammeret, alene for Guds åsyn. «Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Om dere ber om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det.» (Joh 14, 13-14).

Vi tror at store krefter utløses ved bønn. Bønnens kvinner og menn, Guds medarbeidere, kan be velsignelse og vekkelser ned over folk og land. Vekkelser oppstår ofte som et resultat av langvarig tjeneste i bønn. Vi tror at Guds ords forkynnelse er den viktigste tjeneste, og får stor kraft når den forenes med bønn. Apostlene tok denne bestemmelse: «Men vi vil holde ved i bønnens og Ordets tjeneste.» (Apg 6, 4). Vi tror at kjærlighet og enhet befordrer bønnehørelse mens det motsatte skaper hindringer for bønn.

«Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For det er slike tilbedere Faderen vil ha. Gud er ånd, og de som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet.» (Joh 4, 23-24). Vi tror at tilbedelse er annerledes enn vanlig bønn. Bønn er en begjæring om hjelp fra Gud i den nød og behov en kjenner i eget eller andres liv. Tilbedelse er en bønn hvor all beundring, all ære, makt og velsignelse tilfaller Faderen og Sønnen. Den troendes sanseapparat modnes til å se og fatte Guds gjerninger, så man i takknemlighet og lovprisning beundrer Guds storhet og majestet.

Vi tror at apostelen uttrykker noe av dette i Hebr 13, 15: «La oss derfor ved ham alltid bære frem lovprisningsoffer til Gud, det er frukt av lepper som lover hans navn.» Dette bønneliv får fullt utløp i himmelen når Lammet tar boken fra ham som satt på tronen. «Da det tok boken, falt de fire livsvesener og de tjuefire eldste ned for Lammet. Hver av dem hadde en harpe, og gullskåler fulle av røkelse – det er de helliges bønner.» (Åp 5, 8). «Og de fire livsvesener sa: Amen! Og de eldste falt ned og tilba.» (Vers 14).

## 6.7 Fra en ny fødsel til et liv i seier

Paulus brev til menigheten i Rom er veldig sentralt i BCCs evangelieforståelse. Nedenfor følger et sammendrag av hvordan vi forstår brevets læremessige del, som spesielt er omtalt i brevets åtte første kapitler. Flere tema er skrevet i ulike kapitler i Trosgrunnlaget, men her er det beskrevet i sin sammenheng.

Paulus hadde grunnlagt mange menigheter, og han arbeidet i lang tid for å legge ned en grunnforståelse av evangeliet. Det finnes ingen avskrift av den undervisningen han gav i disse menighetene, annet enn det han minner dem om i sine brev. Derfor er det spesielt lærerikt å lese hans brev til menigheten i Rom, som han ikke hadde grunnlagt. I dette brevet legger han frem for denne menigheten hva som er kjernen i Guds evangelium om hans Sønn, han som etter kjødet er kommet av Davids ætt, og som etter helligets Ånd er godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre. (Rom 1, 1-4).

BCC finner et sterkt grunnlag i de første 8 kapitlene av Romerbrevet for vår forståelse av utviklingen i en troendes liv, fra rettferdiggjørelse uforskyldt av nåde, til et liv i seier, ja mer enn seier.

Etter å ha minnet oss om menneskenes fortapte tilstand på grunn av syndefallet (Rom 1, 18-32), understreker Paulus i kapittel 2 at loven som ble gitt jødene gav dem mer kunnskap om Guds vilje, enn det samvittigheten gav hedningene. Hvis man ikke lyder loven og ikke er lydige mot det lys man har fått over sannheten, er det ingen grunn til å rose seg av det og å hevde at man er noe bedre i Guds øyne. Jøde og greker er derfor satt på like fot som mennesker som ligger under for syndens herredømme (Rom 3, 9-18) og kan ikke rettferdiggjøres ved de lovgjeringer de gjør. Vår ros er derfor utelukket (Rom 3, 27) og det er kun ved tro, uten lovgjeringer, helt uforskyldt av nåde, at vi kan bli rettferdiggjort.

Våre synder blir oss tilgitt, og rettferdigheten blir tilregnet oss, fordi vi tror på ham som reiste Jesus, vår Herre, opp fra de døde. Det er han som ble gitt for våre overtredelser og reist opp til vår rettferdiggjørelse. (Rom 4, 23-25). Gud er blitt vår Far, og vi er forlikt med Gud og har fått fred med Gud. Kapittel 5 beskriver Jesu mektige frelsesverk, og forsikrer oss om at der synden ble stor, ble nåden enda større, slik at likesom synden hersket ved døden, skal også nåden herske ved rettferdighet til evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre. (Rom 5, 20-21). Vi tror at på et slikt solid grunnlag, ved Guds rike nåde, kan vi, etter å ha blitt forlikt med Gud ved hans Sønns død, også bli frelst ved hans liv. (Rom 5, 10).

Hva denne frelse ved hans liv betyr, legger Paulus tydelig frem i kapittel 6. Det at vi er forlikt uforskyldt av nåde skal på ingen måte føre oss til å ville forbli i synden. Langt derifra. (Rom 6, 1-2). Vi skal vandre i et nytt liv! Vi skal ikke lenger være slaver under synden (Rom 6, 6), men betrakte oss som levende for Gud i Kristus Jesus (Rom 6, 11) og bli tjenere for rettferdigheten (Rom 6, 18). Vi tror at her ligger et rikt og positivt liv i utvikling i det gode, hvor vi tjener Gud og hans rettferdighet, og får helliggjørelse som frukt (Rom 6, 22). Det blir i sannhet et evig liv i Kristus Jesus, vår Herre (Rom 6, 23).

Vi tror at det Paulus forklarer videre i Romerbrevets 7. kapittel, nettopp er den erfaring en gjenfødte troende har i løpet av denne utviklingen i det gode, og er en tale til og om mennesker som er gjenfødte kristne. Paulus skriver at han taler til slike som kjenner loven. (Rom 7, 1). Så lenge man lever etter kjødets lyster og lidenskaper, hersker loven over mennesket. Man er innestengt under loven som setter grenser og berøver ens frihet. Når en er frigjort fra loven, forstår en at lovens mening og hensikt er å gjøre synden levende. Vi tror at loven er en hjelp for å føre et menneske til Kristus, og til frihet fra syndens herredømme. Først da kjenner man loven. Når et menneske lever selv, da er det kjødet som har makten og en gjør sin egen vilje. Da er en under loven som bremser og setter begrensninger. En tilhører seg selv. Når denne egne vilje oppgis og en får sin lyst i Guds vilje, i ham som sa: «Se, jeg kommer for å gjøre din vilje», da løses en fra seg selv og en løses fra loven. Da hører en Kristus til.

Paulus omtaler tiden da de var i kjødet og bar frukt for døden. (Rom 7, 5). Så omtaler han den nye nå-situasjonen: «Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det vi var fanget under, slik at vi tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen.» (Rom 7, 6). Han beskriver derved hele prosessen fra den tid han var i kjødet inntil frigjørelsen kom. Paulus laster ikke loven og budet, men han så at problemet lå i synden som satt fast i hans eget legeme. Han kom til erkjennelse av at i ham, i hans kjød, bodde det intet godt. (Rom 7, 18). Budet var til liv, men resultatet av lovens og budets arbeid var at Paulus erkjente at han som menneske ikke kunne behage Gud. Synden som bodde i hans kjød hindret ham. Han erkjente at han som menneske var den person som han selv hadde beskrevet i Rom 3, 9-19. Hans munn ble lukket og han ble skyldig for Gud. (Rom 7, 19).

Vi tror at han fra denne posisjon fikk se loven og budet med nye øyne (Rom 7, 12). Ved en ny fødsel var det skapt et indre menneske som hadde lyst til Guds lov. Hans sinn og hjerte var i Kristus, og han ville leve Kristi liv. Men med stor ærlighet erkjenner han at han som vil gjøre det gode, som har hele sin lyst i å være en tjener for rettferdighet, og som beflitter seg i å gjøre Guds gode, velbehagelige og fullkomne vilje, gang etter gang støter på en annen lov i sine lemmer (Rom 7, 23).

«Jeg skjønner ikke det jeg gjør. For det jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det jeg hater, det gjør jeg.» (Rom 7, 15). Den øvelse i gudsfrykt som disippelen står i for fullkomment å gjøre Guds vilje, er å sammenligne med musikkeleven som skal spille det fineste musikkstykke. Det ble ikke så velklingende som hans sinn og hjerte ønsket, det ble noen mislyder. Det var tilsvarende mislyder fra sin natur og vesen som Paulus sier at han hatet.

«Så er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg.» (Rom 7, 17). Vi tror at Paulus her beskriver sin tilstand som en som levde et seirende liv med et sinn som elsket Guds lover og bud. Men samtidig kjente han at den iboende synd hadde en innvirkning og det ble en forstyrrelse så han i liv og



tjeneste ikke fikk gjort det så fullkomment som Guds fullkomne vilje var. Paulus var ved troen rettferdiggjort i Kristus, men på tross av det var han så ærlig at han skrev at han så i sine lemmer en annen lov enn den som var i hans sinn. Denne annen lov stred mot loven i hans sinn og tok ham til fange under syndens lov, som var i hans lemmer. (Rom 7, 23).

Under nådens opptuktelse vil en disippel kjenne seg fattig på visdom og Åndens frukt. Som Paulus vil han si: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (Rom 7, 24). Men her beskriver Paulus videre i kapittel 8 hvordan en disippel kan leve et liv i seier og glede, til tross for dette dødens legeme. Det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. (Rom 8, 1). Derfor er det grunn til takknemlighet selv om en kjenner sine mangler. «Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre! Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.» (Rom 7, 25). Vi tror at den innvirkning og forstyrrelse som kommer fra den iboende synd, og som man stykke for stykke får lys over, er det Paulus kaller for legemets gjerninger. Disse gjerninger kan dødes ved Ånden. (Rom 8, 13). Vi tror at friheten i Kristus vil tilta ettersom Guds ord får makt og blir liv i oss. I tilsvarende grad vil syndens lov i våre lemmer miste sin makt. De som har det slik, vil kjenne at Den Hellige Ånd vitner sammen med deres ånd at de er Guds barn, og derved Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant de lider med ham. (Rom 8, 16-17). Det er åpenbaringen av disse Guds arvinger, og den herlige frihet de erfarer og utvikler seg i, som hele skapningen venter og lengter etter. (Rom 8, 18-22).

Vi tror at denne utviklingen oppleves ved at alle ting, alt som skjer i livet til de som elsker Gud og som står i denne prosessen, samvirker til deres beste, til det opphøyede mål å bli likedannet i hans Sønnens bilde. (Rom 8, 28-29). Da kan man med Paulus si: Er Gud for oss, hvem er da imot oss? Ingen anklage eller fordømmelse kan ramme Guds utvalgte; ingen forhold kan skille dem fra Kristi kjærlighet. Dette er i sannhet et liv i seier, ja mer enn seier. (Rom 8, 37).

## 6.8 Læremessig oppsummering

Korset er for oss et av de viktigste nytestamentlige ord og begrep. I Skriften omtales det på ulike måter og i ulike betydninger; både Jesu død på Golgata kors, å leve et korsfestet liv med Kristus, og det å daglig ta opp sitt kors.

Ved sin død på Golgata kors ble Jesus Kristus vårt sonoffer en gang for alle. Han var den rettferdige som døde for urettferdige. Alle mennesker, uansett hvor dypt de har falt ned i synden, kan ved tro på ham motta syndenes forlatelse uforskyldt av nåde, når de bekjenner sine synder, ber om tilgivelse og vender seg fra dem.

Vi tror at det etter en slik omvendelse er naturlig for et menneske å vende seg bort fra Satans makt til Gud, og fra mørke til lys. Dette blir da grunnlaget for et nytt liv, i det en ved tro betrakter sitt gamle liv, «det gamle mennesket», som korsfestet med Kristus, så det settes ut av funksjon. Menneskenaturens lyster og lidenskaper, det som bor i kjødet, skal ikke slippes inn i vårt hjerte og sinn; de skal holdes korsfestet, og vårt hjerte og sinnelag forener seg da ved tro med Guds vilje.

Jesus formaner sine disipler til hver dag å fornekte seg selv og ta sitt kors opp. Det handler ikke bare om kjødets åpenbare gjerninger, gjerninger som er åpenbart syndige, men om forvandling av hele vårt innvortes menneske, våre tanker og beveggrunner, til likedannelse med Sønnens bilde. Vi tror at vi ved å



fornekte vårt selvliv, ta opp vårt kors og følge i Jesu fotspor, får del i det nye livet og den visdom som kommer ovenfra. Vi tror at den troendes kall er å bære frukt for Gud, og at Kristi liv kan åpenbares ved og i vårt legeme. Når disippelen fornekter seg selv og tar opp sitt kors, vil det oppstå en lidelse som resulterer i en død over synden i hans kjød, fordi kjødets begjær ikke får næring. Denne død fører til Jesu fred og til utfoldelsen av hans liv og dyder i disippelens dødelige legeme.

Vi tror at fristelsene er en prøve på vår tro. Å fristes er ikke synd, men hvis man gir etter for fristelsen, fødes det synd. Vi tror at vi i fristelser ved Åndens kraft kan seire over synden og på den måten også over Satans makt. Dette er en kamp som foregår i vårt indre menneske, etter at vi er kommet til tro på Jesus Kristus og hans liv. Til dette seirende liv har Jesus etterlatt seg fotspor, slik at vi kan vandre i disse og etterfølge hans eksempel.

Vårt kall er å være Jesu disipler. Han er Mesteren, og vi er hans lærlinger. Disippelen følger i Mesterens spor, han som fornedret seg selv og ble en tjener. Dette disippellivet i Jesu fotspor er den smale vei til livet, hvor disippelen ved lydighet daglig lærer av ham. (Matt 7, 13-14). Vi tror at på denne vei har vi som disipler ikke noe å bekymre oss over, da Gud vet om alt hva vi trenger og sørger for at vi får det vi trenger. Den Hellige Ånd veileder disippelen, og Mesteren selv, Jesus, lever for å gå i forbønn for oss, slik at vi får hjelp i rette tid. Vi tror at når vi går i denne lære hos Mesteren og mottar fra ham veiledning, oppdragelse og trøst, blir dette til vekst og fremgang, slik at kjærlighetens egenskaper viser seg i disippelens liv. Åndens frukt, Kristi liv, kommer frem som levende vannstrømmer ved en slik disippels liv og tjeneste.

Vi tror at troen skal avføde handling i form av gode gjerninger. Derfor legger vi stor vekt på å vandre i troens lydighet, så vi lyder Guds bud og Den Hellige Ånds veiledning. På denne måte tilegnes Guds visdom og kraft. Et slikt liv skaper samfunn og enhet, og gir kraft og visdom fra Gud, som utelukker det onde, og det blir en kilde i oss som veller frem til evig liv. (Joh 4, 14).

Å leve et seirende liv er ikke det samme som å være fullkommen eller å ha fullendt sin helliggjørelse. Men det vil si at man er tro i det lys Gud har gitt en; at man vandrer i lyset likesom han er i lyset. (1. Joh 1, 7). I dette forsterkede lys begynner man å hate den synd som bor i ens kjød, men som ikke lenger har noen plass i ens hjerte og sinn.

Vi tror at bønn og Den Hellige Ånds virkninger gir mennesket mulighet til å kommunisere med Skaperen. Vi tror at vi i alle ting med frimodighet kan la våre begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takk. Da vil hans fred bevare våre hjerter og tanker i Kristus Jesus. Vi tror på helbredelse ved bønn. De troende formaner også til å være aktive og delta i bønn for å bli bevart fra det onde.

Vi tror at bønn om visdoms og åpenbarings Ånd er en sentral bønn for alle som vil trenge seg inn i Guds rike og Åndens verden. Mange av de viktigste bønner både for eget liv, for andre mennesker, for Guds menighet og for land og folk er nok blitt utkjempet i lønnkammeret, alene for Guds åsyn. Tilbedelse er en vesentlig del av en disippels bønneliv. Det er en bønn hvor all beundring, all ære, makt og velsignelse tilfaller Faderen og Sønnen.

BCC finner et sterkt grunnlag i de første 8 kapitlene av Romerbrevet for vår forståelse av utviklingen i en troendes liv, fra rettfærdiggjørelse uforskyldt av nåde, til et liv i seier, ja mer enn seier. Dette innebærer at

vi tror at det Paulus forklarer i Romerbrevets 7. kapittel, er den erfaring en gjenfødt troende har i løpet av denne utvikling i det gode. Paulus erkjente at han som beflittet seg på å gjøre Guds gode, velbehagelige og fullkomne vilje, ble tatt til fange av syndens lov som var i hans lemmer.

Vi tror at en disippel vil kjenne seg fattig på visdom og Åndens frukt, men allikevel kan leve i seier og glede og tjene Gud med sitt sinn. Vi tror at friheten i Kristus vil tilta ettersom Guds ord, som er sannheten, får makt og blir liv i oss. I tilsvarende grad vil syndens lov i våre lemmer miste sin makt.

## Kapittel 7 – Helligjørelse

### 7 Helligjørelse

Vi tror at helligjørelse er en livslang prosess etter at vi er rettfærdiggjort uforskyldt, uten gjerninger, ved Kristi blod. Om denne prosessen skriver Paulus at vi så meget mer skal bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forlikt. (Rom 5, 10). Vi tror at frelse ved hans liv betyr at Jesu liv i økende grad skal komme frem ved disiplens liv.

Ved omvendelse og tro på Jesus befris en fra mørkets makt og blir satt over i hans elskede Sønnns rike. Ved den nye fødsel løses mennesket fra loven og blir en discippel idet det har gått gjennom den trange port. Ved dåpen er det gamle mennesket begravet med ham, og den troende er reist opp i troen på Guds kraft til å leve et nytt liv.

Da vil hans elskede Sønn Jesus Kristus begynne et arbeid i discipelen som har oppgitt alt. (Luk 14, 33). Som discippel har man da kommet inn på den smale vei til livet, den nye og levende vei Jesus innvidde. Dette er en vei i troens lydighet der troens gjerninger kommer frem ved Guds virkninger og hans viljes utførelse. Derved kommer Jesu liv fram i et legeme som før var underlagt syndens makt. Slik vil syndelegemet gradvis bli til intet.

Når Guds viljes utføres i discipelens liv, frembringer det frukt for Gud. Dette er helligjørelse. Dette liv i Jesu fotspor på den nye og levende vei er helligjørelsens vei. Dette er et liv ved tro hvor vår ros er utelukket, idet vi er Guds verk.<sup>50 51</sup>

#### 7.1 Et liv i Åndens ledelse

Vi tror at da Jesus døde for vår synd på Golgata, idet han tok straffen for våre misgjerninger på seg, hadde han fått makt over alt kjød. Da hadde han fullført den gjerning han hadde fått av sin himmelske Far: «Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjerning du har gitt meg å gjøre.» (Joh 17, 4). Denne gjerning og denne avslutning etterfulgt av oppstandelsen fra de døde, gjorde det mulig at Kristus kunne legges som en grunnvoll i de troendes liv. Det representerte en ny dag med helt nye muligheter for en fallen menneskehet. «Etter sin vilje har han født oss ved sannhets ord, for at vi skal være en førstegrøde av hans skapning.» (Jak 1, 18). Etter den nye fødselen er det meningen at vi skal komme til åndelig vekst og ikke forbli småbarn, som trenger til melk. Rettfærdigs ord kaller Skriften for fast føde. (Hebr 5, 13-14). Denne vekst opp til ham som er menighetens hode (Ef 4, 15), kaller Skriften helligjørelse.

Vi tror at helligjørelse er en prosess, som fører til Åndens frukt og Kristi liv. «Men nå, når dere er frigjort fra synden og er blitt tjenere for Gud, har dere helligjørelse som frukt, og til slutt evig liv.» (Rom 6, 22). Vi tror at vårt sinn skal frigjøres fra syndens makt, og stadig fornyes så man forvandles etter Kristi bilde. Slike

---

<sup>50</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1929/04. Oppstandelseskraften

<sup>51</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1929/03. Guds vei – helligjørelse

tjener Guds lov etter sitt sinn, og stiller sine leger til tjeneste som et rettferdighets våpen for Gud. «Jeg taler på menneskelig vis, på grunn av deres kjødelige skrøpeligheit. For likesom dere før bød frem lemmene deres til tjeneste for urenheten og lovløsheten som førte til lovløshet – så by nå deres lemmer frem til tjeneste for rettferdigheten – det fører til helliggjørelse.» (Rom 6, 19).

Vi tror at helliggjørelse er mulig ved Den Hellige Ånd som ble sendt til menigheten på pinsefestens dag. Jesu liv skal komme frem i og ved vårt legeme som Åndens frukt. Menigheten i Tessaloniki hadde fått Den Hellige Ånd. De ble deretter Jesu og Paulus' etterfølgere ved at de mottok Ordet med glede i Den Hellige Ånd. (1. Tess 1, 6). Vi tror at det kun er ved å motta Ordet og å leve etter det, at den troende kan komme til åndelig vekst. Når Ånden minner oss om Guds ord og Jesu bud, og vi tar vare på det, får vi næring og vekst i vårt åndelige liv.<sup>52</sup> Dette er et resultat av å leve korsfestet med Kristus. Vi tror at de som lever slik, hører Kristus til som lemmer på hans legeme. Åndens frukt er det guddommelige livs innhold og egenskaper og omfatter de største og dyreste løfter omtalt av Peter. (2. Pet 1, 3). Det er løfte om å få del i guddommelig natur ved vekst i alle Kristi dyder. (Vers 4-9). Da vil Jesu liv bli åpenbart i vårt dødelige legeme mens vi ennå lever. (2. Kor 4, 11).

Vi tror at det var dette liv Jesus i særdeleshet innbød til da han sa: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile! Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er nedbøyd og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er gagnlig og min byrde er lett.» (Matt 11, 28-30). Ved syndenes forlatelse får vi hvile i vår samvittighet og fred med Gud. Jesu mening er at vi skal komme inn i en læreprosess som hans disipler, og at vi ved lydighet skal hengi oss til ham og lære å holde Guds bud. Det er dette skjulte liv med Kristus i Gud som fører til helliggjørelse.

## 7.2 Gudsfryktens hemmelighet åpenbart i oss

Vi tror at det i den sanne gudsfrykt ligger en lengsel etter å gjøre Guds vilje. Lengselen medfører at en viker fra det onde. Gudsfryktens hemmelighet vil da gradvis bli åpenbart til avgjørende hjelp og trøst. Jesus ble i sitt kjøds dager bønnhørt for sin gudsfrykt. (Hebr 5, 7). Jesu lære og apostlenes lære hørte til gudsfrykt. (1. Tim 6, 3). Jesus selv uttalte da han var på jorden at hans lære ikke var hans egen, men fra Faderen. Den som vil gjøre hans vilje, vil få erfaring og visshet om at Jesu lære er utgått fra Gud.<sup>53</sup>

Vi tror at den sannhet at Jesus ble åpenbart i kjød, er et stort gudsfryktens mysterium. Et menneskes gudsfrykt vil føre til at en har lyst til å ta opp sitt kors og følge Jesus. Vi vet at en da vil møte motstand fra sitt eget kjød som ikke er Guds lov lydig, og heller ikke kan være det. (Rom 8, 7). Det blir kamp da kjødet strider mot Ånden og Ånden mot kjødet. I denne kamp vil denne hemmelighet bli åpenbart; at også Jesus ble åpenbart i kjød idet han i alle ting ble sine brødre lik og fikk del i det samme kjød. Han led idet han ble fristet. Han fikk kraft av Faderen til å seire. Vi tror at vi blir delaktige i Kristi lidelser og Kristi død når vi vandrer i hans fotspor. (Fil 3, 10). På denne måte kommer også Kristi liv frem ved vårt dødelige legeme. Dette er en stor hemmelighet som åpenbares for de gudfryktige og utløser stor glede og trøst i den daglige troens strid.

---

<sup>52</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1912/02. Åndens drift.

<sup>53</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev. 10 juni 1933.

Vi tror at alt som tjener til liv og gudsfrykt ligger i denne lære. (2. Pet 1, 3). Ut fra denne livslære arbeider Jesus også nå i sin posteksistens, der han sitter som yppersteprest og talsmann hos Faderen, for å styrke oss med tro og kraft til å gjøre motstand mot synden og i stadig dypere grad utfri oss fra dens makt. (Hebr 12, 4).

### 7.3 Rense sin sjel

Vi tror at å rense sin sjel betyr at man ved vandring i lyset erkjenner, hater og døder den urenheter og egoisme som kom inn ved syndefallet og besmittet mennesket sjelsliv. I denne prosess vil et menneske forvandles fra å være jordisk sinnet til å bli åndelig.

Ved Kristi dyre blod ble vi løskjøpt fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene. (1. Pet 1, 18-20). Vi tror at Peters formaning i 1. Pet 1, 22 er en forutsetning for videre vekst og utvikling på den trange vei til livet: «Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet.» Slik kommer den troende til en dypere innsikt i frelsen i Jesus Kristus. Dette er en dypere rensning, slik som gullet blir rensset ved ild. (1. Pet 1, 7).

Vi tror at Hebr 4, 12 beskriver den samme prosess: «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.» I denne kløvning og dom over hjertets tanker og råd blir sansene oppøvd til å skille mellom godt og ondt. Hvis ikke selvmedlidenhet, selvforsvar, selvgodhet osv. overvinnes, vil ikke sansene oppøves så en kan høre Åndens veiledning og finne Guds vilje. Da vil et menneske fare vill i sitt sjelsliv og skape uro ved tanker, ord og gjerninger som ikke kommer ovenfra. «Derfor skal også de som etter Guds vilje må lide, overgi sine sjeler til den trofaste Skaper, idet de gjør det gode.» (1. Pet 4, 19). Ved å vandre i hans fotspor som ikke gjorde synd, han som ikke skjelte igjen når han ble utskjelt og ikke truet når han led, men overlot det til ham som dømmer rettferdig, vil en ved å ta opp sitt kors hver dag komme i samfunn med Kristi lidelser og oppleve Kristi herlighet. Da kommer vi også til endemålet for vår tro, sjelens frelse. (1. Pet 2, 21-23). Det er kun ved sjelens rensning at et menneske kan komme inn til Guds hvile.

### 7.4 Likedannelsen med Kristus

Vi tror at når Paulus i Romerbrevet skriver om at vi skal bli formet etter Guds Sønnens bilde, så er det et annet uttrykk for helliggjørelse. «For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønnens bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem som han forut bestemte til dette, dem har han også kalt. Og dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort.» (Rom 8, 29-30). Vi tror at denne likedannelse er en helliggjørelsesprosess som finner sted etter at vi er forlikt med Kristus, hvor vi får del i det samme liv som var i Jesus, han som sa: «Jeg er kommet for at de skal ha liv og overflod.» (Joh 10, 10).

Sønnen kom full av nåde og sannhet. Vi tror at ved nådens hjelp kan han omskape et menneske fra å være av jorden jordisk til å bli et åndelig menneske, et Guds menneske, fullt dyktig til all god gjerning. (1. Kor 15, 47-49. Hebr 13, 21). For at dette kan skje, må det daglig foregå en rensning fra alt det som sannhetens Ånd gir lys over, slik at det blir en vandring i lyset likesom han er i lyset. (1. Joh 1, 7). Vi tror med Johannes

at den som har det håp å se Jesus som han er, rens seg selv likesom han er ren. (1. Joh 3, 2-3). Dette arbeid utføres av Jesus som yppersteprest med vår fulle viljes tilslutning og hengivelse.

Vi vet ikke hva vi skal be om slik vi trenger det, men Ånden går i forbønn for oss med sukk som ikke kan rommes i ord. (Rom 8, 26). Det vi vet er at de trengsler og fristelser som møter oss ikke er over vår evne. (1. Kor 10, 13). Disse er som porter inn til en dypere frelse og likedannelse med Sønnens bilde. Alt som møter dem som elsker Gud, samvirker til deres beste. (Rom 8, 28). Slik dannes et menneske ved Guds ord til å bli dugelig, satt i stand til all god gjerning. (2. Tim 3, 17).

Vi tror at denne likedannelse skjer når vi har det som Paulus skriver: «Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død.» (Fil 3, 10). Paulus opplevde samfunnet med Kristi lidelser idet han bar Kristi død i sitt legeme, for at Jesu liv skulle åpenbares i hans legeme. (2. Kor 4, 10). Denne vekst i Gud hviler også fullt og helt på Jesu soningsverk. Den død som Paulus bar i sitt legeme, førte til helliggjørelse ved at synden i kjødet ble fordømt og dødet ved Ånden.

Vi tror at det er ved å leve korsfestet med Kristus i det daglige liv, at han vil ta bolig i oss og hans bilde kommer frem i tanker, ord og gjerninger. (Gal 2, 20). Paulus måtte føde galaterne med smerte inntil Kristus vant skikkelse i dem. (Gal 4, 19). Kristi skikkelse kan ikke komme frem ved loven eller ved lovgjæringer, men ved at en fødes på ny og blir satt i frihet ved livets Ånds lov i Kristus. (Rom 8, 1). Da har vi fått barnekårets Ånd, og Ordet er blitt frihetens fullkomne lov som gir oss muligheter til vekst og utvikling, alt ettersom kjærlighetens kraft ter seg virksom i oss.<sup>54</sup>

Vi tror at vi ved å være sannheten tro i kjærlighet, i alle måter skal vokse opp til ham som er hodet, Kristus. Paulus uttrykte sin takknemlighet for de mennesker som hadde tatt imot dette kallet. «Men for dere, brødre, som er elsket av Herren – for dere skylder vi alltid å takke Gud, fordi han fra begynnelsen har utvalgt dere til frelse, ved Åndens helliggjørelse og ved tro på sannheten. Til dette kalte han dere ved vårt evangelium, for at dere skal vinne vår Herre Jesu Kristi herlighet.» 2. Tess 2, 13-14.

Det er lydighet mot Guds ord og Guds Ånd som frembringer Åndens frukt. Det fordrer kjærlighet til sannheten og til undervisningen fra sannhetens Ånd. Da blir det en dypere forståelse av frelsen og en virkelig rensning fra selvets krav. Vi tror at det er til mennesker som er i denne vekst og helliggjørelse i sitt trosliv, Paulus skriver: «Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.» (Kol 3, 4). Jesu herlighet, hans liv og bilde, har tatt bolig i deres legemer allerede under vandringen her nede.

## 7.5 Bergprekenen – og det nye liv

Vi tror at Bergprekenen er kjernen i det budskap Jesus kom med, og at vi får del i evangeliet ved å være Ordets gjørere etter Jesu egne ord: «Derfor – hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygde huset sitt på fjellgrunn.» (Matt 7, 26). Kristus blir da lagt som grunnvoll, og ved å bygge sitt liv etter Ordet, fremstår Guds bygning. (1. Kor 3, 11).

---

<sup>54</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1935/11. Å dåre seg selv.

Vi tror at det ved Kristus kom en ny tid etter at loven hadde hatt sin tid og gjort sin gjerning. Vi tror at den Mosaiske lov var en del av Guds vilje og bevarte Israel som nasjon. Men loven var bare en skygge av de goder som skulle komme og var ikke tingenes virkelige skikkelse. (Hebr 10, 1). Jesus sa: «Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.» (Matt 5, 17). Han sa også: «Dere har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende! Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel mot dem som hater dere.» (Matt 5, 43-44).

På grunn av begjæret i kjødet, var loven maktesløs og kunne ikke føre noen frem til fullkommenhet. Men det gjorde Gud ved at han fordømte synden i Jesu kjød. (Rom 8, 3). Ved livets Ånds lov er det kraft til å forvandle et menneske til Guds bilde. Lovens rettferdighet var en ytre rettferdighet kommet frem ved lovtavlene. Jesus kom med den rettferdighet som var av Gud, Guds rettferdighet, og han åpenbarte dette Guds rike bestående av rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. Han var den første som bar i seg himlenes rike, det nye liv og den innvortes gudstjeneste.

Vi tror at Gud fordømte synden i Jesu kjød, og at Kristus ved en evig Ånd bar seg selv frem som et ulastelig offer for Gud, inntil han på Golgata kors ropte: «Det er fullbrakt». Slik ble loven oppfylt, og han kunne derved løse oss fra loven og dens forbannelse. (Gal 3, 13).<sup>55</sup>

Vi tror at Bergprekenen var i alle deler det liv Jesus levde. Vi tror også at Paulus levde etter Bergprekenen da han skrev: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.» (Gal 2, 20). Kristus i ham var Bergprekenens liv og kraft. Det var denne kraft Paulus ønsket at efeserne skulle komme til forståelse av: «Og hvor overveldende stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft. Det var denne han viste på Kristus da han reiste ham opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen.» (Ef 1, 19-20). I kjærlighetens kraft er det mulig å leve evangeliet slik det fremstilles i Bergprekenen.

Jesus sier at den som hører hans ord og ikke gjør etter dem, bygger sitt hus på sand. Det faller på prøvens dag. (Matt 7, 24-25). Det er som å bygge sitt livs hus med tre, halm og strå. Det verket vil en dag brenne opp, slik Paulus skriver i 1. Kor 3, 15.

Vi tror at saligprisningene i Matt 5, 3-14 beskriver sanne disipler som vil leve etter Bergprekenens ord. Vi tror at det er forbundet med den største lykke og de største løfter å være barn av vår Far i himmelen, han som lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige. «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.» (Matt 5, 48). Dette er en fullkommenhet i forhold til det lys en har, som skal vokse og tilta i helliggjørelsen. «Den rettferdiges sti er lik et strålende lys som blir klarere og klarere inntil høylys dag.» (Ordsp 4, 18).

#### «Fader vår»

Bergprekenen kan kun leves av disipler i nært samfunn med Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Jesus bemerker at samfunnet i bønner ikke skal være preget av å ramse opp mange ord, da Gud ikke er opptatt

---

<sup>55</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1931/04. Åndens lover og skjøgeånden.

av ord, han som vet hva vi trenger før vi ber ham. Han er Ånd, og de som tilber ham, bør tilbe i Ånd og sannhet. Vi tror at «Fader vår» er Jesu eksempel på bønn og bærer i seg det fokus, den lengsel og den Ånd som er en drivkraft i en sann disippel.

Da en av disiplene sa til Jesus: Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte disiplene sine, svarte Jesus: Slik skal dere da be:

«Fader vår»,  
du som er i himmelen!  
Helliget vorde ditt navn.  
Komme ditt rike.  
Skje din vilje, som i himmelen, så òg på jorden.  
Gi oss i dag vårt daglige brød.  
Og forlat oss vår skyld, som vi òg forlater våre skyldnere.  
Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde.  
For ditt er riket og makten og æren i evighet.  
Amen»

Vi tror at «Fader vår» er en stor hjelp til å feste øynene på det himmelske kall og ikke drive bort fra målet, bort fra den åndens fattigdom og ydmykhet som er nødvendig for å vandre rettelig som en Jesu etterfølger. I denne åndens fattigdom formes det ord som forener seg med Ånden, som går i forbønn for de hellige med sukk som ikke rommes i ord. (Rom 8, 26). Disippelens avhengighet av Han som er i himmelen, som har den fulle oversikt, ser alt og hører alt avspeiler seg i den sterke gudsfryktens Ånd som er livsnerven i «Fader vår».

Vi tror at selv om disippelens trang er å få utført Guds gode vilje på jorden som den skjer i himmelen, vil han i sterk grad komme til sine begrensninger og finne sine ufullkommenheter og skyld. Hva han enda ikke har lært, gir seg uttrykk i en nød uttrykt ved disse ord: «Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere.» (Matt 6, 12).

Vi tror at «Fader vår» inneholder den Ånd og det alvor som skal bevare disippelen i et harmonisk og tillitsfullt forhold til Gud, han som er i himmelen, og til menneskene som han omgås på jorden i sin utdannelsesetid. Forholdet til medmenneskene understrekes av Jesus i Matt 6, 14-15. Gud er kun villig til å forlate oss vår skyld, når vi forlater våre skyldnere.

## 7.6 Guds guddommelighet

Jesus, Guds Sønn sier om sin Far: «Gud er ånd, og de som tilber ham, bør tilbe i ånd og sannhet.» (Joh 4, 24). Han er som sådan ikke tilgjengelig for den menneskelige fornuft, idet han er den levende, allmektige og usynlige Gud, før all tid, inneholdende alt hva fullkommenhet, harmoni og skjønnhet kan romme i en udefinerbar sammensetning av skaperevne og kraft som er kontinuerlig virksom i ubegrenset kjærlighet til hans skaperverks bevarelse og utvikling, det synlige og usynlige. «Fra Sion, skjønnhetens krone, stråler Gud fram.» (Sal 50, 2).



Paulus sier: «For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens skapelse av. Det kjennes av hans gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning.» (Rom 1, 20). «Han som alene har udødelighet og som bor i et lys dit ingen kan komme, han som ikke noe menneske har sett og heller ikke kan se. Ham tilhører ære og evig makt! Amen.» (1.Tim 6, 16). Overfor denne allmektige Majestet får et menneske små tanker om seg selv og tilsvarende store tanker om han som kan gjøre mere enn alt, langt utover det vi ber eller forstår. (Ef 3, 20). Paulus ble ved dette syn et intet i seg selv. Johannes sier: «Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham.» (Joh 1, 18).

«Han er et bilde av den usynlige Gud, den førstefødte fremfor enhver skapning. For i ham er alt blitt skapt.» Kol 1, 15-18. Det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham. (Vers 19). Makt og ære tilhører Gud, og han er en hevners Gud. (Salme 94, 1). Denne egenskap deler han aldri med noe menneske. «Meg hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.» (Rom 12, 19).

Når Johannes vil uttrykke hvem Gud er, sier han: «Gud er kjærlighet.» (1. Joh 4, 16). Vi tror at dette er den sentrale del i Guds natur og vesen, den del vi som et menneske best kan forstå og kommunisere med.<sup>56</sup> I denne kjærlighet var Jesus fullt og helt forenet med sin Far også i sitt jordeliv, idet han sa: «Jeg og Faderen er ett.» (Joh 10, 30). Jesus bad den siste kveld sammen med disiplene før sin lidelse og død: «Og jeg har kunngjort ditt navn for dem, og skal fortsatt kunngjøre det, for at den kjærlighet du har elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem.» (Joh 17, 26). Vi tror at etter at vi ved hans nåde er blitt borgere av hans rike som består i rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd (Rom 14, 17), skal dette rike vokse og utfolde seg i oss.

Vi tror at den visdom som er ovenfra er den nye skapnings vesen og den usynlige Guds herlighet som skal åpenbares og stråle frem fra oss. (Jak 3, 17). Paulus beskriver kjærlighetens vesen slik: «Kjærligheten er tålmodig, er velvillig. Kjærligheten misunner ikke. Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp. Den gjør ikke noe usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, glemmer ikke på det onde. Den gleder seg ikke over urett, men gleder seg ved sannhet. Den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. Kjærligheten faller aldri bort.» (1. Kor 13, 4-8). Han formaner oss til å jage etter kjærligheten. (1. Kor 14, 1).

Den samme apostel formaner oss til å «bli Guds etterfølgere som hans elskede barn, og vandre i kjærlighet, likesom Kristus elsket oss og gav seg selv for oss, som en gave og et offer, en vellukt for Gud.» (Ef 5, 1). Det er denne samstemmighet fra Jesus selv og fra hans apostler som legger grunnvoll for tro og visshet om at vi her på jorden kan forvandles og omskapes til Guds og Kristi bilde. Vi tror at hans natur og vesen kan stråle frem fra oss, uten at vi tillegger disse egenskaper den samme fylde og virkekraft som kun Gud den Allmektige har i kraft av sin Majestet, den som intet menneske engang er i stand til å beskrive.<sup>57</sup>

## 7.7 De største og mest dyrebare løfter

Vi tror med apostelen Peter at en etterfølger av vår Mester og forløper, Jesus Kristus, allerede i dette liv har fått løfter om å få del i Jesu guddommelige natur. «Ettersom hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt ved kunnskapen om han som har kalt oss ved sin egen herlighet og kraft, og

---

<sup>56</sup> Smith, Johan O. Etterlatte brev. 13 des 1905.

<sup>57</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1920. Verket priser sin mester. (Efeserbrevet).

gjennom dette har gitt oss de største og mest dyrebare løfter, for at dere ved dem skulle få del i guddommelig natur, etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer av lysten.» (2. Pet 1, 3-4). Peter formaner videre til at vi skal legge all vinn på at vi i vår tro skal vise det rette liv, og at det er vekst i dydene som viser at en ikke er uvirksom eller ufruktbar i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus. (2. Pet 1, 5-8). Slik kommer et guddommelig livs egenskaper fram ved våre legemer.

Vi tror at de største og mest dyrebare løfter er forbundet med betingelser. Peter skriver om å flykte bort fra fordervelsen som kommer av lysten, og Paulus formaner til å «fly fra ungdommens lyster! Og jag etter rettferdighet, tro, kjærlighet, fred med dem som påkaller Herren av et rent hjerte.» (2. Tim 2, 22). Vi tror at lydighet mot Peters og Paulus' formaning i praksis betyr å korsfeste kjødet med dets lyster og begjæringer. (Gal 5, 24). «Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.» (Rom 6, 11). Den eneste måten å fly bort fra fordervelsen, er å akte seg død for synden og stå fast i kampen mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Vi tror at Guds vesen gjenspeiler seg og uttrykkes i alle sine detaljer i Guds ord. Vi tror at i den grad Ordet blir kjødt, og i den grad synden i kjødet blir tilintetgjort, i samme grad vil guddommelig liv bli sannhet i oss, og denne sannhet skal være med oss til evig tid. (2. Joh 2). Derfor formaner Peter til at de åndelige dyder, det guddommelige livs egenart, må vokse og utvikles så man ikke er ufruktbar i sin kunnskap om Jesus. «Så legg nettopp derfor all vinn på at deres tro viser seg i rett liv, og i det rette liv kunnskap, og i kunnskapen selvbeherskelse, og i selvbeherskelsen utholdenhet, og i utholdenheten gudsfrykt, og i gudsfrykten broderkjærlighet, og i broderkjærligheten kjærlighet til alle. For når disse tingene finnes hos dere og får vokse, viser de at dere ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus. Men den som ikke har disse tingene, han er nærsynt og blind, og har glemt renselsen fra sine gamle synder.» (2. Pet 1, 5-9).<sup>58</sup>

Vi skal jage etter det guddommelige liv som Jesus Kristus lar oss få del i, og øve oss i gudsfrykt inntil det gjennomtrenger vårt liv. (1. Tim 4, 7). Vi tror at den guddommelige makt nedlagt i Den Hellige Ånd har muliggjort dette. Fra å være som et nyfødt barn skal vi i alle måter vokse opp til ham som er hodet, Kristus. (Ef 4, 15). Idet vi bærer Kristi død med oss i legemet, er vi delaktige i Kristi lidelsessamfunn, og det skjer en gradvis død over synden. Kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal stråle frem fra oss. (2. Kor 4, 6). Dette nye liv setter oss i stand til å bøye oss ned og bære andres byrder, og å betjene menneskene i Kristi kjærlighet og mildhet. Det er resultatet av å ha kommet til ham og lært av ham i hvem hele guddommens fylde tok bolig. (Kol 2, 9). Det var han som innbød: «Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære. Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet, så skal dere finne hvile for deres sjeler.» (Matt 11, 28-29). Vi tror at guddommelig liv gir oss del i Guds hvile.

## 7.8 Læremessig oppsummering

Vi tror med apostelen Peter at en etterfølger av vår Mester og forløper, Jesus Kristus, har fått løfter om å få del i hans guddommelige natur mens en ennå lever. Det er vekst i dydene som viser at en ikke er uvirksom eller ufruktbar i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus. Men disse største og mest dyrebare

---

<sup>58</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1914/03. Kjærlighet.

løfter er forbundet med betingelser; vi må korsfeste kjødet med dets lyster og begjæringer. Vi skal jage etter det guddommelige livs egenskaper, og øve oss i gudsfrykt inntil de blir vår natur, vårt liv.

Vi tror at helliggjørelse er en livslang prosess, som innebærer at vi skal frembringe frukt for Gud. Vi tror at frelse ved hans liv betyr at Jesu liv skal komme frem i og ved vårt legeme, når vi daglig fornekter oss selv, tar vårt kors opp og følger i Jesu fotspor. Vi tror at det var dette liv Jesus i særdeleshet innbød til. Hans mening er at vi skal komme inn i en læreprosess som hans disipler, hvor vi lærer å holde den nye pakts lover og bud. Det er dette skjulte liv med Kristus i Gud som fører til helliggjørelse.

Vi tror at det i den sanne gudsfrykt ligger en lengsel etter å gjøre Guds vilje. Ånden minner oss om Jesu ord, og når vi tar vare på det, blir det oss til åndelig næring og vekst. Da finner vi Guds vilje, som er vår helliggjørelse. Vi er kalt til å forvandles og få del i Jesu himmelske bilde ved hans Ånd. Dette er i dypeste forstand frelse ved Sønnens liv, etter at vi er forlikt. I denne helliggjørelsesprosessen går Den Hellige Ånd i forbønn for oss; den arbeider for å frembringe Åndens frukt i vårt liv, ved denne vedvarende rensning fra menneskets egoistiske krav.

Vi tror at Bergprekenen er kjernen i det budskap Jesus kom med, og at vi får del i evangeliet ved å være Ordets gjørere etter Jesu egne ord: «Derfor – hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygde huset sitt på fjellgrunn.» Kristus blir da lagt som grunnvoll, og ved å bygge sitt liv etter Ordet, fremstår Guds bygning. (1. Kor 3, 11). Vi tror at den visdom som er ovenfra er den nye skapnings vesen og den usynlige Guds herlighet som skal åpenbares ved oss.

## Kapittel 8 – Menigheten – Kristi legeme

### 8 Menigheten – Kristi legeme

#### 8.1 Menigheten

Menigheten er Kristi legeme på jorden i dag.<sup>59</sup> (Ef 1, 22-23). Vi tror at den hadde sin begynnelse på pinsefestens dag hvor Guds kjærlighet ble utøst i hjertene ved Den Hellige Ånd. Den ble grunnlagt på klippen, som var åpenbaringen Peter fikk om hvem Jesus var, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. «Han sier til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds Sønn. Jesus svarte ham og sa: Salig er du, Simon, Jonas sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbart dette for deg, men min Far i himmelen. Jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.» (Matt 16, 17-18).

Vi tror at Kristi legeme består av alle som tror på Jesus og lever i en trofast disippelpakt med ham, uavhengig av hvilken forsamling man tilhører her på jorden. Det er ved menigheten Gud vil kunngjøre sin mangfoldige visdom for maktene og myndighetene i himmelen. Dette var hans forsett fra evige tider, som han fullførte i Kristus Jesus vår Herre. (Ef. 3, 10-11).

Paulus taler i Ef 5, 32 om en stor hemmelighet eller et mysterium, og uttrykker følgende: «Jeg taler her om Kristus og menigheten.» Denne hemmelighet blir i Guds ord beskrevet på flere forskjellige måter ved hjelp av ulike bilder.

- Et bilde er et legeme, Kristi legeme, hvor Kristus er hode og menigheten utgjør lemmene på legemet med ulike funksjoner. (1. Kor 12, 12-27. Ef 5, 30 og Kol 1, 18).
- Et annet bilde som blir brukt i 2. Kor 11, 2 er det skjønne forholdet mellom brud og brudgom hvor menigheten er bruden og brudgommen er Kristus.
- Et tredje bilde er en bygning av ulike stener hvor Kristus er hovedhjørnesteinen og menigheten er de steiner som føyes sammen til et åndelig hus, en Guds bolig i Ånden. (Ef 2, 22 og 1. Pet 2, 4-6)).
- Jesus taler også om fårene og at han selv er den gode hyrde. (Joh 10, 10).
- Han tar også et bilde av seg selv som det sanne vintre og disiplene som grener på vintreet. (Joh 15, 1).

Gud elsker hele sitt skaperverk. Vi tror at Guds store interesse er menigheten, Guds kjærlighetsgave til Sønnen. Menigheten skal til slutt stilles frem for Kristus i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men skal være hellig og ulastelig. (Ef 5, 27).

«For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» (Matt 18, 20). Dette er en menighet. Å være samlet i Jesu navn, betyr at egen person, eget navn og egen ære er uten betydning. Slik har de det som har oppgitt alt og blitt en disippel. (Luk 14, 33).

---

<sup>59</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1921/10. Kristi menighet og Herrens folk

Menigheten har et misjonsoppdrag: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28, 18-20).

### 8.1.1 De som hører Kristus Jesus til – Kristi legeme

Vi tror at Gud som er rik på miskunn, kan gjøre et menneske levende med Kristus, selv om de har vært døde ved sine synder og overtredelser. (Ef. 2, 1-5). Paulus skriver i Gal 5, 24 at de som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer. Disse tilhører hans legeme. Det korsfestede liv gir kraft til å seire over kjødets åpenbare gjerninger, som nedbryter freden, og som skaper ufred og splittelse i legemet.

Menigheten er Guds kjærlighetsverk, og han har arbeidet og arbeider med menneskene, for å samle de utvalgte fra ulike tidsaldre, kulturer og folkeslag. Kristus er hode for legemet, som er menigheten, og alle disse mennesker som ved Kristus er forlikt med Gud i hans jordiske legeme ved døden, er lemmer i hans legeme. Han ønsker å stille dem frem hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn. (Kol. 1, 21-22.)

Menigheten er i Kristus en Guds bolig i Ånden. (Ef 2, 22). Guds rike er ikke en organisasjon, så man kan si her er det eller der er det, for Gud er selv til stede der han tilbedes i ånd og sannhet.<sup>60</sup> Paulus skriver til sin unge medarbeider Timoteus: «Men i fall jeg dryger, vil jeg at du skal vite hvordan en bør ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll.» (1. Tim 3, 15). De som er oppriktige og elsker sannheten, vil ved Åndens undervisning avsløre den synd og det urene som bor i mennesket og som skal dødes og renses bort.

Vi tror det er avgjørende viktig at det i hver menighet er personer som har et øre som kan høre hva Ånden har å si til menigheten. «Vend øret til meg, du min menighet.» (Jes 51, 4). Vi ser at flere av lederne for menighetene i Lilleasia ikke hadde tatt dette nøye, og til alle ble det sagt: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» (Åp 2. og 3. kap). Vi tror at sannheten frigjør, og at en ved å være sannheten tro i kjærlighet, i alle måter vil vokse opp til Kristus som hode for legemet. (Ef 4, 15).

### 8.1.2 Veksten i Kristi legeme

«Ved ham blir hele legemet sammenføyd og holdt sammen med hvert støttende bånd, alt etter den virksomhet som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser det sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet.» (Ef 4, 16). Vi tror at menigheten skal vokse og utvikle seg ved at hvert lem vokser, og at det er på denne måten samfunnet blir rikere og mer inderlig. Den innbyrdes kjærlighet er også tegnet på at vi er Jesu disipler. Det nye bud Jesus gav sine disipler; å elske hverandre som han hadde elsket dem, er livsnerven i en disippels liv. (Joh 15, 12). Dette bud gjør at mørkets fyrste, våre brødres anklager, avvises. Vi skal vokse i godhet, vennlighet, barmhjertighet og alle andre dyder. Når vi vandrer i lyset som han er i lyset, da ser vi hele tiden noe å rense oss fra, og da renser Jesu blod oss fra all synd. (1. Joh 1, 7). Har vi kjærlighet, kommer våre talenter og nådegaver i virksomhet og til sin rett, og vi strekker oss ut etter de åndelige gaver som gjør oss skikkede til å få del i de helliges arvelodd i lyset og bygges opp til en Guds bolig i Ånden.

---

<sup>60</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter 1926/04. Påskestevnet.

Jesus, vår frelser og helliggjører, hodet for legemet, steg ned til jordens lavere deler. (Ef 4, 9). Han fornedret seg selv og tok en tjeners skikkelse på seg. «Det ble også en trette blant dem om hvem av dem som skulle gjelde for å være størst. Da sa han til dem: Folkenes konger hersker over dem, og de som bruker makt over dem, kalles deres velgjørere. Men slik er det ikke blant dere. Den største blant dere skal være som den yngste, og lederen skal være som tjeneren.» (Luk 22, 24-26). Vi tror at Jesus var det største eksemplet i det å fornedre seg selv. Det laveste trinnet var da han avsluttet sin gjerning på korstreet. Lenger ned kan ingen komme. Også der tjente han. Røveren ble reddet, og hans mor fikk et hjem hos Johannes.

Vi tror at Kristi legeme fungerer og vokser ved at vi ved det samme tjenersinn kan tjene og akte de andre høyere enn oss selv, glede oss med de glade og gråte med de gråtende. «De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene. Og det kom frykt over hver sjel, og mange undre og tegn ble gjort ved apostlene.» (Apg 2, 42-43). Vi tror at når de troende kommer sammen, er det naturlig at de kommer for å tjene hverandre i dette samfunnet, og at alle har noe fra himmelen å dele med hverandre. «Hvordan er det da, brødre? Når dere kommer sammen, da har hver enkelt av dere en salme, en lære, en åpenbaring, en tunge eller tydning. La alt skje til oppbyggelse.» (1. Kor 14, 26). Vi tror at det er på denne måte Kristi legeme blir en levende organisme hvor det går ut velsignelse til lemmene og omgivelsene.

Gud utvalgte det som var dårlig i verden, det som ingenting var, ikke mange mektige og ikke mange høybårne. (1. Kor 1, 26-27). Ved hans skapende hender og ved Jesus som hode tror vi det skjer en forvandling. Menigheten gjøres klar for opprykkelsen for å forenes med brudgommen når han selv kommer ned fra himmelen med et bydende rop. Etter denne forening skal Jesus alltid være med sine brødre og sine søstre. (1. Tess 4, 16-17).

### **8.1.3 Enhet i legemet**

Vi tror at enheten mellom Jesu disipler kommer frem ved lydighet mot Guds ord, og enheten vitner om at de tror på ham. Å leve et korsfestet liv med Kristus og lide og avdø fra alle kjødets begjæringer og krav til sine medmennesker, er veien til enhet. Ved det liv og samfunn som da utvikles i enhets ånd, vil verden kjenne at Faderen har utsendt Jesus for å skape fred og enhet. På grunnlag av denne kamp og seier kan Jesu yppersteprestelige bønn gå i oppfyllelse, «at de alle må være ett». (Joh 17, 21). Her tror vi grunnlaget ligger for Kristi legeme, Kristus som hodet og disiplene som lemmer.

Vi tror at Kristus er hodet for legemet, og Gud satte legemet sammen slik som han ville. (1. Kor 12, 14-27). Alle lemmer er døpt med én Ånd for å være ett legeme. Vi skal i kjærlighet til hverandre bøye oss for Guds vilje, slik han satte legemet sammen. De yngre skal underordne seg de eldre og alle skal ikle seg ydmykhet mot hverandre. (1. Pet 4, 5). Sannheten tro i kjærlighet vokser det enkelte lem i alle måter opp til han som er hode, Kristus. (Ef 4, 15). Da blir det harmoni og Åndens samfunn. Vi tror at det er ved gudsfrykt forbindelsen med Kristus og hverandre bevares og utdypes. Guds virkninger i lemmene samvirker til sammensmeltning så vi kan bli fullkomment til ett. (Joh 17, 23).

Jesus lover at hvor to eller tre er samlet i hans navn der er han midt iblant dem. (Matt 18, 20). Vi tror det formidler viktigheten av å komme sammen. Vi kommer sammen for å bli oppbygget, for å tjene hverandre

og ta oss av hverandre som Kristus tok seg av oss til Guds ære. (Rom 15, 7). Vi skal ikke tenke på egen ære, men søke Guds ære (1. Pet 4, 11), og legge vinn på det som tjener til fred og innbyrdes oppbyggelse. (Rom 14, 19). Vi må ikke forakte noen, men akte de andre høyere enn oss selv. (Fil 2, 3). Det gjør vi ved å betjene hverandre.

## 8.2 Tjenesten i menigheten

### 8.2.1 Lemmenes tjeneste og innbyrdes hjelp

«Men nå satte Gud lemmene, hvert enkelt av dem, på legemet, slik som han ville.» (1. Kor 12, 18). Vi tror at ethvert lem på Kristi legeme har tatt imot formaningen fra Paulus i Rom 12, 1. Ved Guds miskunn fremstiller man sitt legeme som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er vår åndelige gudstjeneste. Han sier videre at det dreier seg om forvandling og fornyelse til å finne og bedømme hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne. (Vers 2).

Da Jesus trådte inn i verden, sa han: «Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud.» (Hebr 10, 7). Denne vilje var hans mat. Ordet ble liv, og Ordet ble kjød. Vi tror at det er slik ethvert lem på legemet virker og tjener. Når alle lemmer på legemet har samme lengsel, vil det vokse frem en menighet i Ordets betydning. Peter beskriver en slik menighet som et kongelig presteskap og et åndelig hus. (1. Pet 2, 9).

Prestene i den gamle pakt stod for ofringene. Nå, i den nye pakt, skal våre legemer være et levende og hellig offer til Guds behag. (Rom 12, 1). Vi har et kjød hvor det ikke bor noe godt, dette skal ofres når vi får lys over det. I Rom 12. kapittel gir Paulus mange gode formaninger, blant annet: «Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre.» (Vers 10). På denne måten kommer alle lemmene inn i en god virksomhet og finner sin plass på legemet, slik som Gud vil. Vi tror ikke det er noe menneskes oppgave å bestemme hvem som er lem på Kristi legeme. Enhver vet med seg selv hva en tror og hvordan en har det innfor Gud. Ved et legeme som er ofret og satt inn i tjeneste for Gud, kan en bære frem åndelige offer som er til behag for Gud. (1. Pet 2, 5). «La oss derfor ved ham alltid bære frem lovprisningsoffer til Gud, det er: frukt av lepper som priser hans navn.» (Hebr 13, 15).

I en menighet er det mange tjenester å utføre, og alle lemmene bør være virksomme og delta med de talenter og nådegaver den enkelte har. Det er nødvendig at det finnes mennesker som lever Guds ord, og har åndelig mat å gi. «La alt hos dere skje i kjærlighet.» (1. Kor 16, 14). Bare de som elsker Jesus av hele sitt hjerte, står i rett forhold til ham. De kan høre røsten fra overhyrden, og gi næring til menigheten. «Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam! Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får! Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!» (Joh 21, 15-17).

Vi tror at det i en menighet av gudfryktige mennesker vil vokse frem «... sønner som er høyvoksne i sin ungdom, og døtre er som hjørnestolper hogd ut som til et slott.» (Sal 144, 12). Det er tjenere som er



grepet av Jesus fra Nasaret og det liv han levde. De elsker det gode og elsker å tjene. Kjærligheten driver dem, uten betaling eller fortjeneste. De er villige til å lide tap på ære og anseelse og på jordisk vinning, og Gud setter dem til tjeneste. De er menighetens støtter, og vil ved troskap være det for all evighet. «Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds by – det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud – og mitt eget navn, det nye.» (Åp 3, 12).

### 8.2.2 Tilsynsmenn – eldste

Paulus skriver til Titus hvordan en tilsynsmann skal være: «En eldste må være ulastelig. Han må være én kvinnes mann og ha troende barn som ikke har ord på seg for utskeielser eller oppsetsighet. For en tilsynsmann må være ulastelig som Guds husholder, ikke egenrådlig, ikke bråsinnt, ikke drikkfeldig, ikke voldsom, ikke lysten etter ussel vinning. Han må være gjestfri, glad i det gode, sindig, rettferdig, hellig, avholdende. Han må holde fast ved det troverdige ord i samsvar med læren, slik at han kan være i stand til både å formane ut fra den sunne lære, og til å gjendrive dem som sier imot.» (Tit 1, 6-9).

Peter formaner de eldste til å vokte Guds hjord og ha tilsyn med den, «ikke av tvang, men frivillig, heller ikke for ussel vinnings skyld, men med villig hjerte, heller ikke som herskere over menighetene som er betrodd dere, men slik at dere blir forbilder for hjorden.» (1. Pet 5, 1-3). Vi tror at det tar tid å bli mønster og forbilde. Derfor sier Paulus også at en tilsynsmann ikke skal være en nyomvendt. (1. Tim 3, 6). Timoteus hadde utvist troskap som var prøvd over tid, og Paulus bedømte han som en som ikke søkte sitt eget. (Fil 2, 20-22).

Da Paulus besøkte efesermenigheten og visste at dette var siste besøk hos dem, gav han de eldste denne formaning: «Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod.» (Apg 20, 28). Hans hjerte banket i kjærlighet og respekt for Guds verk. Vi tror at formaningen om å «gi akt på seg selv og på læren» (1. Tim 4, 16), er en hovedsak for alle som får nåde til å bygge en livskraftig menighet.

### 8.2.3 Tjenere som gaver til menigheten

Vi tror at alle lemmer på Kristi legeme har en viktig tjeneste til hjelp og velsignelse for sine brødre og søstre. Selv om alle troende er kalt til å få del i det samme liv, er det forskjell på personlig troskap, nådegaver og tjenestegjerninger. Vi tror som Paulus at det er Gud som innsetter sine tjenere i menigheten. De er satt der for å tjene og hjelpe de troende til vekst og utvikling i Kristi liv. «Han er det som gav noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning, til oppbyggelse av Kristi legeme.» (Ef 4, 12). De har ved den tillit de har vunnet seg ved sitt liv, sammen med de nådegaver Gud har gitt dem, en spesiell tjeneste å utføre for Kristi legemes oppbyggelse. Slike tjenere må i gudsfrykt stå fast i sin tjeneste for Guds åsyn, uten å ville tekkes mennesker eller å få ære av dem. (Gal 1, 10). De har sett storheten i Jesu tjenerskikkelse hvor den største skal være som den minste og alles tjener og trell. Denne utdannelsen av Ånden har alle de gått gjennom som Gud har gitt som gaver og satt i menigheten. De har vandret gjennom tåredalen, og den har blitt til en velsignelse. (Sal 84, 7). De har kjent Herrens oppdragende tukt, og har ydmyket seg under Guds veldige hånd. (Åp 3, 19. 1. Pet 5, 6).

## Apostler



Apostel betyr sendebud, og de er kalt av Gud og utsendt av ham. Det blir først og fremst en apostels gjerning å kunne føde frem en menighet, gi næring og hjelp til det enkelte lem i meget ulike livsforhold. For å kunne løse denne vanskelige oppgave, må han ha noe av alle de egenskaper en evangelist, lærer, hyrde og profet har. Han skal ved sitt liv og personlige troskap opplære den enkelte i guds frykt, og han skal lære dem alle til å omgås hverandre i Kristi kjærlighet. For å kunne løse denne oppgave, må han kunne høre hva Ånden sier til menigheten.

Apostelen kan gi næring til mennesker som både er nybegynnere og viderekomne troende i Kristus, og rettlede på ethvert utviklingstrinn. Han kan innsette eldste (Tit 1, 5), og også sette andre til tjeneste etter hvert som de ulike lemmer vokser frem. Han kan ved visdom gi råd så det skapes balanse og harmoni i de ulike tjenester. Han skal handle uten fordom og uten å være partisk. (1. Tim 5, 21). En apostel setter egne fordeler til side for menighetens beste, uten å se bort fra ansvaret for sin egen familie. Han må som Paulus utfylle i sitt kjød det som mangler i Kristi lidelser, for at Kristi legeme skal utvikles i samfunn og enhet. (Kol 1, 24-25). En apostel er et redskap for Gud som kan løse og binde etter Åndens virkninger og Åndens lover. (Matt 16, 19).

### Lærere

En lærer i Kristus har nådegaver til å gjøre Guds ord forståelig for menneskene. Slike arbeider i tale og lære. Kristus og hans livslære sammen med apostlenes lære, er deres kjæreste eie. «For budet er en lykt og læren et lys.» (Ordsp 6, 23). Ved dette lys blir veien klar, og verdens tomme og falske lære blir avslørt så fårene ikke går seg vill. De er vel kjent med den lære som ble overgitt til romermenigheten (Rom 6, 17), og har selv erfart at det er ved lydighet mot denne læren at mennesket er frigjort fra synden. (Vers 22). De kan fremføre lærdommene i Ånds og krafts bevis og ikke bare som en innlært kunnskap. Vi tror at en lærer som Gud har satt i menigheten, i hele sin eksistens er en gave, som ikke krever, men søker Guds ære og gir Gud æren. Deres viktigste gjerning er i samfunn med de andre Gud har satt i menigheten, å lære disiplene å holde de nytestamentlige bud og formaninger. Vi tror at en lærer selv må være en Ordets gjører og vokte sine ord, slik at han ikke kommer inn under den dom som Jakob advarer imot: «Mine brødre! Ikke mange av dere bli lærere! For dere vet at vi skal få dess strengere dom.» (Jak 3, 1).

### Hyrder

Hyrdetjenesten er å ligne med gjeterens omsorg for sine dyr. Det er en tjeneste som kan sammenliknes med en øm mors tjeneste for sitt barn. Tjenesten foregår ofte i det skjulte, og er derfor ikke aktet høyt av dem som søker sitt eget. For Gud er hyrdetjenesten av stor verdi. «Så røktet jeg slaktefårene, ja, også de usleste av fårene. Jeg tok meg to staver, den ene kalte jeg godhet, og den andre kalte jeg samband. Og jeg røktet fårene.» (Sak 11, 7). Vi tror at en god hyrde har begge disse «kvaliteter» i sin hyrdestav. Slike har omsorg, øye og øre for menneskers nød og kan tre støttende til i rette tid. De kjenner fårene, har samfunn med dem og er grepet av Jesus Kristus som eier fårene og gav sitt liv for dem. De setter egne behov og nød til side for å kunne hjelpe, rettlede og bære byrder. «Og noen skal dere tale til rette fordi de tviler, andre skal dere frelse ved å rive dem ut av ilden. Andre igjen skal dere miskunne dere over i frykt, idet dere til og med hater kappen som er smittet av kjødet.» (Jud v22-23).

Vi tror at de sanne hyrder kjenner fårestien og fornedrelsens vei, og har det slik som Paulus skriver i 2. Kor 11, 29: «Hvem er svak uten at også jeg blir svak? Hvem voldes anstøt, uten at det brenner i meg?» En sann hyrde har samfunn med overhyrden og hører hva Ånden sier til menigheten. Derved kan en hyrde

bære frem mat i rette tid og lede fårene til de næringsrike gressganger. En hyrde står daglig overfor Jesu inntrengende spørsmål til Peter: «Elsker du meg mer enn disse?» (Joh 21, 15). De hersker ikke over hjorden, men er et forbilde for dem og tjener ikke for ussel vinnings skyld. (1. Pet 5, 1-4). De arbeider for å løse fårene fra urettferdighetens bånd så de i alt kan være en pryd for Guds, vår frelsers lære. (Tit 2, 10-14). Herren var Davids hyrde, og det førte han inn på rettferdighets stier for sitt navns skyld. (Sal 23, 3).

Jesus var den gode hyrde, og han vokter sine får. (Joh 10, 11-15 og 17, 12). Han advarte mot leiesvennen som ikke hadde det rette eierforhold til fårene og som flyktet når ulven kom, han som spredte fårene og jaget dem fra hverandre. Han formante disiplene til å vokte seg for de falske profetene som kom i fåreklær, men innvendig var glupende ulver. De skulle kjennes på sine frukter. (Matt 7, 15-18). Han advarte mot fariseerne som åt opp enkers hus og bar med seg hykleriets surdeig. Han avslørte falsk lære og liv, og ulven fikk kjenne kraften fra hyrdestokken anvendt i kjærlighetens nidkjærhet. Det onde og falske ble jaget bort, så fårene kunne kjenne trygghet og samfunn. Vi tror at slik skal de hyrder være som Mesteren har satt i sin menighet.

### **Evangelister**

Vi tror at hele Guds frelsesverk er et evangelium, men evangelisten har en særskilt oppgave. Han er til hjelp når mennesket føres over fra mørke til lys, fra Satans makt til Gud. Gud har satt evangelisten i menigheten, og har utrustet ham med nådegaver til å tale til syndere. Evangelisten forkynner Jesu kjærlighet, er glad i menneskene og får frem evangeliets lys og håp. Deres tale avslører djevelens løgn og bedrag når menneskene settes i frihet ved forsoningen i Jesus Kristus.

En evangelist kan klart fremlegge de første grunner i Guds Ord, så det vekkes lengsel etter frihet fra synden. Der en ny fødsel skjer, kan evangelisten gi den åndelige og uforfalskede melk. (1. Pet 2, 2). En evangelist elsker menneskene, og hans budskap inneholder tro, håp og kjærlighet, og kan derved vekke de fineste strenger i sjelen. De forstår å finne de rette ord i den sinnstilstand et menneske befinner seg. En evangelists tjeneste er utadvendt. Når et menneske har blitt overført fra mørke til lys og fått sine synder tilgitt, skal han føres videre inn i Kristus. Derfor må evangelistens arbeid skje i samfunn med apostler, hyrder, profeter og lærere som kan gi hjelp til videre vekst og utvikling.

### **Profeter**

En profet er en person som Gud åpenbarer seg for og utrunder til å forkynne hva Gud vil si i bestemte situasjoner. De sanne profeter lever nær Gud og er i sin ånd utskilt fra den ytre verden og fra menneskene så de kan høre Guds tale. Abraham var en profet, og ble innvidd i Guds tanker og råd med Sodoma før ulykken kom. Moses var en profet med hvem Herren talte åsyn til åsyn.

En profet kjenner Gud og hans lover, og kan ut derfra profetere om de kommende ting, da han kjenner Guds handlemåte i større eller mindre grad. Han har erfart at den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn han tar seg av. De har intet i seg selv, men alt i Gud. Guds profeter er velkjent med lidelser og vet hva det er å bli misforstått. En profet er ofte i stand til å hjelpe et menneske til å finne Guds vilje og arvelodd i Kristus ut fra de nådegaver og forutsetninger som vedkommende lem har.

## 8.3 Menighetslivet

### 8.3.1 Misjonsbefalingen

«Da sa han til disiplene sine: Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!» (Matt 9, 38). Vi tror det er et stort arbeid som er gitt disiplene: å bringe evangeliet, det glade budskap, ut til menneskene. «Og Jesus trådte fram, talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til mine disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28, 18-20).

Paulus var grepet og fokusert på denne oppgaven. Da han besøkte efesermenigheten for siste gang, uttrykte han seg slik: «Men for meg selv akter jeg ikke mitt liv et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av Herren Jesus; å vitne om Guds nådes evangelium.» (Apg 20, 24). Paulus uttrykker det også slik: «Jeg står i gjeld både til grekere og barbarer, både til vise og uvise. Derfor er jeg for min del rede til å forkynne evangeliet også for dere i Roma.» (Rom 1, 14-15). Til menigheten i Korint skriver han også om sin hjertesak: «Alt gjør jeg for evangeliets skyld, for at også jeg kan få del i det.» (1. Kor 9, 23).

Jesus selv begynte med både å gjøre og å lære. (Apg 1, 1). Vi tror det er helt nødvendig for en lærling å gjøre det samme. Vi tror at Jesus mente at Bergprekenen skulle praktiseres av dem som ville følge ham etter. Han hadde selv bygget på fjell, så hans ord blir stående når himmel og jord forgår. Det var kraft i ordene han talte, og han lærte som den som hadde myndighet. Vi tror at denne myndigheten ligger i livet, og at en selv som disippel lever Kristi liv. Da bygges huset på fjell etter Jesu egne ord.

Paulus sier: «For jeg har lært å være fornøyd med det jeg har. Jeg vet hva det vil si å leve i trange kår, jeg vet også hva det vil si å ha overflod. I alt og i alle ting er jeg innviet – både å ha overflod og lide nød. Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil 4, 11-13). Det en selv har lært, kan en lære andre og bringe videre som det glade budskap. «Det som dere også har lært og tatt imot og hørt og sett hos meg, gjør det! Og fredens Gud skal være med dere.» (Fil 4, 9).

Vi tror at vi skal og kan lære å holde den nye pakts bud som Jesus har gitt oss. Han fikk dem selv av sin Far, og disse ord, Guds vilje, var hans mat. Han ble et brød, kommet ned fra himmelen, for å gi verden liv. Han sier i Bergprekenen: «Den som da bryter et eneste av disse minste budene, og lærer menneskene dette, han skal kalles den minste i himlenes rike. Men den som holder dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.» (Matt 5, 19-20).

Jesus, vår apostel og yppersteprest, var den første som forkynnte Guds evangelium: «Herren Herrens Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de fattige. Han har sendt meg til å forbinde dem som har et nedbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og frigjørelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren og en hevners dag fra vår Gud, til å trøste alle sørgende.» (Jes 61, 1-2. Luk 4, 17-19). Vi tror at dette også i dag er disiplens oppgave. Det er nåde og tilgivelse for den sørgende synder. Det er en hevners dag over synden og kraft til å seire over den. Begge deler er det nødvendig å forkynne, og det er innholdet i korsets evangelium.

### 8.3.2 Misjonsarbeidet

Vi tror at en selv må være en disippel for å kunne gjøre andre til disipler. Å døpes til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn betyr, i tillegg til den ytre handling, at en i sitt sinn har vendt seg bort fra å leve etter kjødet. En er fridd ut av mørkets makt og har opplevd forløsningen, syndenes forlatelse. (Kol 1, 13-14).

Vi tror at det er ved å følge den lære hedningenes apostel Paulus ved åpenbaring fikk frem, og ved å følge hans eksempel i liv, vi vil få nåde av Gud til også å fullføre misjonsgjerningen. Det var kjærligheten til Jesus som drev Paulus til å utsette seg for farer og ekstreme trengsler for å fullføre det oppdrag han hadde fått av Jesus: å fullføre sitt løp og den tjeneste han hadde fått av den Herre Jesus, å vitne om Guds nådes evangelium. (Apg 20, 24). Etter at Paulus hadde gjort dem til disipler, nedla han et stort og langsiktig arbeid med de troende. Han lærte dem å holde alt det Jesus hadde befalt. Dette gjorde han ved sitt eksempel og ved sitt utholdende arbeid og undervisning. Vi tror at det er på samme måte man i vår tid skal utføre misjonsbefalingen.

I menigheten i Efesus holdt han ikke opp i tre år å formane hver eneste en med tårer. Han elsket og ble elsket. Slik fremstod det menigheter rundt Middelhavet. De var født frem med smerte, og Kristus-skikkelsen kom frem i de troende, så de kom til enhet og kunne oppbygge hverandre også i Paulus' fravær. Han kunne si: «Det som dere også har lært og tatt imot og hørt og sett hos meg, gjør det! Og fredens Gud skal være med dere.» (Fil 4, 9). Slik formante han sin medarbeider Timoteus i hans misjonsarbeid: «Gi akt på deg selv og på læren, og fortsett med det! For når du det gjør, skal du frelse både deg selv og dem som hører deg.» (1.Tim 4, 16).

Vi tror at om det skal være fremgang i misjonsgjerningen, må liv og lære være i overensstemmelse. Slik arbeidet apostlene uegennyttig. Paulus arbeidet med sine hender og hjalp menneskene både i åndelig og timelig nød. Han traktet ikke etter sølv eller gull eller klær av noen. Han mintes alltid Jesu ord: Det er saligere å gi enn å ta imot. (Apg 20, 33-35). Vi tror at når vi arbeider i denne Ånd, vil det være nåde over arbeidet på misjonsmarken. Paulus vekket disippelkallet i menneskene og åpnet deres øyner, så de vendte seg fra mørke til lys, fra Satans makt til Gud. Han arbeidet mer enn de alle, dog ikke han, men Guds nåde som var med ham. Vi tror misjonsarbeidet lykkes i slikes fotspor.

### 8.3.3 Teltmakermisjon – arbeid med hånden og ånden

Vi tror at grunnlaget for et vellykket misjonsarbeid, ligger i et arbeid både i det åndelige og det jordiske. Arbeidet med hånden og ånden må forenes. I det praktiske misjonsarbeid møter en ofte store utfordringer, idet en møter folkeslag og kulturer hvor kristendommens budskap og innhold er lite kjent. Jesus selv tok en tjeners skikkelse og tok den lite ærefulle oppgave å vaske disiplenes føtter. Paulus kunne vitne: «Alt gjør jeg for evangeliets skyld, for at også jeg kan få del i det». (1. Kor 9, 19-23). For jøder var han jøde, for dem som var uten lov, ble han som en som var uten lov. Han strakk seg langt for å vinne dem.

Vi tror som Paulus, at en ved strevsomt arbeid bør ta seg av de skrøpelige. Ofte møter en på misjonsmarken stor fattigdom, også på jordiske goder. Vi tror at en ved kjærlighet kan finne løsninger som på sikt kan hjelpe menneskene så de kan stå på egne ben og bære sin egen byrde. Det å lære seg et yrke og ærlig tjene sin lønn, gir et menneske en god grunnvoll og tro på fremtiden. Menneskene skal løses

fra urettferdighetens bånd og føres inn i et rettfærdig liv, så de i alt kan bli en pryd for Guds og vår Frelseres lære. (Tit 2, 10). En må gå ned på det plan menneskene er og vise stor langmodighet idet en tjener dem og bærer dem i sitt hjerte. Ute på misjonsmarken forkynte Paulus også dette til disiplene: «Den som stjal, stjele ikke lenger, men heller arbeide og gjøre noe godt med sine hender, så han kan ha noe å gi dem som trenger det.» (Ef 4, 28). «Også våre må lære å gjøre gode gjerninger der det er behov for det, så de ikke skal være uten frukt.» (Tit 3, 14). Det tar tid å føre menneskene inn i et liv der man ikke krever av andre, men kommer på giversiden og selv bærer frukt. Å lære troskap i den urettferdige mammon, i det som har med det jordiske å gjøre, er en betingelse for at Gud kan gi noe til eget eie. (Luk 16, 10-12).

#### 8.3.4 Sang og musikk

Sang og musikk utgjør en viktig del på våre menighetsamlinger, og den bidrar til å berede menneskene til å ta imot Guds ord og vekke dem for det himmelske kall. BCC har utgitt egne sangbøker siden tidlig på 1900-tallet. De fleste av sangene er født frem i trofaste mennesker med en sterk lengsel etter Kristi liv. Både «Herrens Veier» og «Mandelblomsten» er to unike sangbøker som inneholder sanger til oppbyggelse av troen på et seirende kristenliv. Sangene er en viktig del av forkynnelsen av evangeliet, og vi opplever at hver sang er en tale eller et vitnesbyrd som kan være til stor hjelp i ulike livsforhold.

Johan O. Smith har skrevet 27 sanger i Herrens Veier. I mange av sangene han skrev, uttrykker han sin dype trang og lengsel etter å bli mer og mer likedannet med sin Frelser, Jesus Kristus. En av de mest kjente sangene er gjengitt i sin helhet nedenfor. Et utvalg av andre sanger av samme forfatter er skrevet i fotnoten.<sup>61</sup>

«Jesus, min frelser, jeg beder:

La meg få hvile i deg.

Alt det som hegner og freder,

Jesus, la bo uti meg.

*Ref:*

*Bøy meg, dann meg!*

*Hjelp meg å holde ditt bud.*

*Bøy meg, dann meg,*

*så jeg kan ligne deg, Gud.*

---

<sup>61</sup> Sangboken Herrens Veier, Skjulte Skatter Forlag.

Nr 101: «O, kom til Guds fredfulle hvile»

Nr 108: «Jeg er en seiler, lodder og peiler»

Nr 109: «Fra dødens velde min sjel er løst»

Nr 114: «Nu gleder seg hvert hjerte i himmelsk harmoni»

Nr 115: «Fremad krigsmenn, til kamp og til seier!»

Nr 139: «/: Syng :/ om min frelser, /: syng :/ om igjen»

Nr 191: «Bryt igjennom veggen, brødre, la ei kalken dåre mer!»

Nr 195: «Jerusalem, Jerusalem, hvem er deg lik i makt?»

Nr 205: «Guds kraft til å vekke hver gammel og ung»

Nr 218: «For Guds åsyn her vi står, ungdom håpefull»

Nr 256: «Blank ditt sverd, du høytidsskare»

Nr 312: «Det dages nå brødre, Guds lys kastes inn!»

Nr 361: «Kristus er mitt hode vorden; uten ham gikk alt i stå»

Nr 362: «Det er herlig å møtes i tro iblant venner i hvile og ro»

Dypt meg din vilje behager,  
skjønt det er motstand i meg.  
Dog i din nåde du drager,  
Frelser, å gå etter deg.

Legemets lover jeg elsker,  
frihet fra synd og fra død.  
Kjærlighets elskov meg smelter;  
lidelsen selv synes søt.

Du er mitt hode, min leder.  
Hvilen er søt uti deg.  
Alt det som tynger og krever,  
Jesus, du fjerner fra meg.

Vandring i lys – inntil blodet –  
det er jo pakten med deg.  
Gud selv ved denne har svoret  
at det skal lykkes for meg.»

*Johan O. Smith, Herrens Veier #242*

### **8.3.5 Omsorgstjeneste (diakoni)**

Det frivillige diakoniarbeid har i alle år stått sterkt i vårt trossamfunn, og ukentlig utføres et aktivt omsorgsarbeid på tvers av alder og generasjoner. Vi ønsker å møte mennesker med nestekjærlighet og respekt. Vi tilrettelegger for arbeid og aktiviteter på ulike nivåer helt fra de tidligste barneårene til seniorer med sine ulike behov og utfordringer.

Vi tror det er spesielt viktig å tilrettelegge for et godt omsorgsarbeid med barn og ungdom, for at enhver kan oppleve å bli sett og anerkjent for den de er, og møtt på sine behov. Veiledning og opplæring av yngre medarbeidere ser vi avgjørende for å kunne være til den støtte og hjelp som yngre ungdommer har behov for i sårbare livsfaser. Kjærlighet, omsorg og interesse for enkeltmennesket er en nødvendig og viktig forutsetning for å lykkes i arbeidet.

Vi tror på viktigheten av forebyggende arbeid for at våre menigheter skal være åpne, trygge og gode fellesskap, hvor den enkelte kan utvikle seg og delta etter sine interesser, nådegaver og forutsetninger. Forebyggende arbeid i forhold til trakassering, utenforskap, vold og overgrep skal vies stor oppmerksomhet.

Frivillighetsarbeid har vært høyt prioritert og verdsatt i vårt trossamfunn, og svært mye godt omsorgsarbeid gjennomføres ukentlig av mange ulønnede forkynnere og andre medarbeidere i alle våre lokalmenigheter. Det gjelder blant annet arbeid med tolking til ulike språk, oversettelsesarbeid, arbeid blant barn og ungdom, søndagsskolearbeid, personlig omsorgstjeneste, veiledning og sjelesorg. Vi tror at en fylde av Den Hellige Ånd, visdom og tro er en nøkkel til et godt omsorgsarbeid til velsignelse i våre

menigheter, enten det gjelder forkynnelse eller praktiske tjenester, slik vi leser om det i kristendommens første tid. (Apg kap 6).

## 8.4 Barnevelsignelse, dåp og nattverd

### 8.4.1 Barnevelsignelse

Vi tror at barna hører himlenes rike til. Dette sa Jesus før han velsignet dem. (Mark 10, 13-16). Evangeliene forteller samstemt om hvordan Jesus tok imot de små barna, la sine hender på dem og velsignet dem. Vi praktiserer ingen sakramental handling overfor de barn som blir født, men legger vinn på å motta dem og behandle dem med den respekt og den kjærlighet himmelborgere bør få. Vi tror at barna hører himlenes rike til helt fra unnfangelsen av, og ikke først ved dåpen blir et Guds barn.

BCC har i alle år hatt som god tradisjon at foreldre som ønsker det, ber menigheten om å velsigne deres nyfødte barn ved å bære dem frem for menigheten. Derved bekrefter de også at de vil ta vare på dem og opplære dem i gudsfrykt, i samme ånd og forståelse som Jesus velsignet de små. På denne måten kan hele menigheten legge dem på sitt hjerte i sine tanker og bønner. Et møte med barnevelsignelse blir derfor en god anledning for enhver til å minnes det ansvar vi har, enten vi er foreldre, omsorgspersoner, voksne eller ungdom som barnet gjerne vil ta som forbilde senere i livet.

Ved barnevelsignelse synger vi ofte denne sangen:

«Velkommen som gjest på jorden,  
velsignede barn av Gud.  
Velkommen til løpet på banen,  
til Herrens tjeneste, du;  
til morens hjelper og støtte,  
husvalse dag for dag;  
til farens yndest og glede,  
og Herren til velbehag.

Gud signe de dager alle  
du vandrer i støvets land,  
at rike frukter du bærer  
med lov- og med takkesang.  
Må Herrens frykt deg bevare  
og fylle deg, Kristi Ånd.  
Han danne deg etter sitt bilde  
og lede deg ved sin hånd.»  
*Olga Olsen, Herrens Veier #158*

### 8.4.2 Dåp

Før Jesus forlot verden ga han oss sin misjonsbefaling. «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.» (Matt 28, 18-20). Dåpen er sentral i denne befallingen: (1) gjøre alle folkeslag til disipler, (2) døpe de som har bestemt seg for å være disipler, som bevisst er kommet til troen på Jesus Kristus (3) lære dem å vandre i troens lydighet mot det som Kristus har befalt oss. I tråd med dette praktiserer vi troendes dåp ved full neddykking av legemet i vann.

Skriftene omtaler Johannes' dåp og Jesu Kristi dåp<sup>62</sup>. Johannes forkynte omvendelses dåp til syndenes forlatelse. Men Jesu Kristi dåp er forbundet med at Den Hellige Ånd tar ledelsen i en disippels liv. «Mens Apollos var i Korint, skjedde det at Paulus kom til Efesus, etter at han hadde reist gjennom de øvre distriktene. Der fant han noen disipler, og han spurte dem: Fikk dere Den Hellige Ånd da dere kom til troen? De svarte ham: Vi har ikke engang hørt at det er noen Hellig Ånd. Han spurte: Hva ble dere da døpt med? De sa: Med Johannes' dåp. Da sa Paulus: Johannes døpte med omvendelsens dåp, og sa til folket at de skulle tro på den som kom etter ham, det er på Jesus. Da de hørte dette, lot de seg døpe til Herren Jesu navn. Og da Paulus la hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem, og de talte med tunger og profetiske ord. Det var omkring tolv menn i alt.»<sup>63</sup>.

En disippel er født av vann og Ånd (Johs. 3, 5); vannet betegner renselsen fra fordums synder ved syndenes forlatelse, det er grunnvollen for at disippelen også fødes av Ånd, for å vandre etter Åndens ledelse. I Apostlenes gjerninger ser vi gjentatte ganger at apostlene døpte dem som var kommet til troen på Jesus Kristus. (Apg 2, 41; 8, 12; 8, 36-37; 10, 47-48, osv). Vi tror at dåpen er en viljesakt for en som har fått syndenes forlatelse og som vil vandre etter Åndens ledelse. Dåpen handler både om en indre overbevisning og beslutning om å bli en Jesu disippel, og en sterk symbolsk fysisk handling som en bevitnelse (bekreftelse) for alle at denne beslutning er personlig og sann, at disippelen inngår en god samvittighets pakt med Gud<sup>64</sup>. «Det som også nå frelser oss i sitt motbilde, dåpen. Den er ikke en avleggelse av kjødets urenheter, men en god samvittighets pakt med Gud, ved Jesu Kristi oppstandelse». (1. Pet 3, 21).

Vi tror at dåpen er en handling som betegner at noe tar slutt og noe nytt begynner. Paulus beskriver den dåp som Kristus Jesus kom med slik: «Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble reist opp fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv.» (Rom 6, 3-4). Her beskrives dåpen som døds- og livssamfunn med Kristus. Det viser dåpens frelsende innhold. Kjødets legeme, det legeme som har syndet, skal avkledes. «I ham er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse, idet dere ble begravet med ham i dåpen, og i den ble dere også reist opp med ham, ved troen på Guds kraft – han som reiste Kristus opp fra de døde.» (Kol 2, 11-12).

---

<sup>62</sup> Johan O. Smith. Skjulte Skatter. 1938/08. Dåp. «Apollos var opplært i Herrens vei, og da han var brennende i ånden, talte og lærte han grundig om Jesus, enda han bare kjente Johannes' dåp. Ap. gj. 18, 25. Det var altså en dåp som stakk dypere enn Johannes' dåp.»

<sup>63</sup> Johan O. Smith. *ibid.* «Dette var Jesu Kristi dåp; for den Hellig Ånd kom over dem. De blev døpt med én Ånd til å være ett legeme, Kristi legeme. Når det gikk så glatt for disse 12, så kom det av at de var disipler i forveien.»

<sup>64</sup> Johan O. Smith. *ibid.* «Alt som heter dåp er en pakt mellom Gud og mennesket. Johannes sier til endel av dem som kom til ham for å la sig døpe: Ormevangel! hvem lærte eder å fly for den kommende vrede? Dersom de da vilde vandre omvendelsen verdig, så kunne de virkelig bli frelst. Det vilde bli opprettet en pakt mellom dem og Gud i dåpen. Derfor bør de som skal døpes, være modne, bevisste vesener.»



Den døbte betrakter seg som død for synden, men samtidig levende for Gud i Kristus Jesus (Rom 6, 11). Som en som av de døde er blitt levende, beslutter han å by sine lemmer frem som rettferdighetens våpen for Gud. (Vers 13). Det legemet som løftes opp av vannet ved dåpen skal ledes og drives av Den Hellige Ånd. Dette er en trosstilling, og troen vil bli satt på prøve, men ved dåpen stadfester en at man vil forbli tro i den pakt man har inngått, at heretter er det ikke lenger jeg som skal leve, men Kristus skal leve i meg (Gal 2, 20).

Vi tror at en personlig tro er det nye testamentets betingelse for dåp, slik det blant annet kommer frem i Apg 8, 12, Apg 8, 37, Apg 10, 43-48 og Mark 16, 16. Dåpen er en stadfestelse av troen, men erstatter den aldri. Vi tror at selve dåpshandlingen er en stadfestelse på at den troende har gått inn i et personlig disippelforhold til Jesus Kristus. Vi opplever at Jesus Kristus er tilstedeværende ved dåpen og bekrefter sin del av disippelpakten; at han som har all makt i himmel og på jord vil være med oss alle dager til verdens ende.

Vi tror at helliggjørelse er den prosess som vil finne sted i dem som tror og ved dåpen har bekjent sin disippelpakt med Jesus Kristus. Dåpen blir et vitnesbyrd om at det har funnet sted et brudd med det gamle liv etter kjødet, og at man i troen på Guds kraft blir man reist opp til å leve et helt nytt liv.

Vi tror at dåpen til Kristus Jesus betyr at man forener seg med de tre mektige guddommelige personer i Guds husholdning – Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Da er sinn og hjerte rent og adskilt fra det som syndefallet har bragt inn i menneskets kjød av synd og urenhet. Denne dåp er en beslutning og en «begravelse» av det gamle mennesket. (Rom 6, 6). Et nytt liv begynner, og ved hjelp av disse krefter kan vi gjøre motstand mot synden like inntil blodet. (Hebr 12, 4). Ved denne dåp til Jesu død vil Jesu liv åpenbares ved vårt legeme. (2. Kor 4, 9-12). Vi har personlig inngått en samvittighetspakt med Gud om å leve et nytt liv. Dåpen blir derfor en hjelp og kraft i helliggjørelsen.

### 8.4.3 Nattverd – brødsbrytelse

Nattverden ble innstiftet av Jesus. Evangeliene beskriver på ulike måter hva dette måltid innebærer. Matteus skriver: «Mens de nå holdt måltid, tok Jesus et brød, ba velsignelsesbønnen og brøt det, gav disiplene og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme. Og han tok et beger, takket, gav dem og sa: Drikk av det alle. For dette er mitt blod, den nye pakts blod som utgytes for mange til syndenes forlatelse.» (Matt 26, 26-28). Lukas fremholder også Jesu ønske om at vi stadig skulle minnes vår frelser og redningsmanns liv og gjerning: «Og han tok et brød, takket og brøt det, gav dem og sa: Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg! Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere.» (Luk 22, 19-20).

Vi tror at brødet er et bilde på Jesu legeme, det legemet som ble brutt, i det han sa: Ikke min vilje, men din vilje Gud, mens han var her på jorden. Han takket og lot seg bryte, istedenfor å leve etter det kjødet han frivillig hadde tatt på seg da han kom til jorden som et menneske. Ordet ble kjød, og vi så hans herlighet. (Joh 1, 14). Én rettferdig led for urettferdige, for å føre oss frem til Gud. (1. Pet 3, 18).

«Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig. Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger.

Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» (Jes 53, 4-6). I hans gjerning som soning for verdens synd kan vi ikke følge ham, men vi tror at Jesu eksempel er en kraftig formaning til oss når vi sammen bryter brødet. Vi vitner ved vår deltakelse i nattverden at vi har lengsel etter å ha samfunn med Mesteren i dette: Vi lar oss bryte, og underordner oss Guds vilje, istedenfor å «leve oss selv» etter kjødet.

Jesus sa: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod.» Vi kan tale om kalken i to betydninger, nemlig: 1. at hans blod har rent for oss (det er hans kalk) og 2: at vi i henhold til den nye pakts lover strider mot synden i kjødet inntil blodet (det blir vår kalk med ham). Når vi da forkynner Kristi død, så forkynner vi samtidig at vi er tro mot den nye pakts lover inntil blodet, for kalken er en pakt med ham i hans blod, og en pakt må nødvendigvis inngås minst av to.

Brødsbrytelsen er et åndelig minnemåltid. Vi minnes Jesu kamp og lidelser for oss. Hans ofrede legeme er en sterk formaning til oss. Når vi deltar i brødsbrytelsen, bekjenner vi uten ord at også vårt legeme er ofret for å gjøre Guds vilje, og vi forkynner ved det Herrens død til han kommer. Brødsbrytelsen er også et samfunnsmåltid, et måltid Jesus selv gledet seg veldig til å ha sammen med sine disipler. Det skal styrke samfunnet med Jesus og mellom de troende, og blir en ekstra påminnelse om vår disippelpakt. Ved å dele ett brød vitner vi at vi alle er lemmer på ett og samme legeme, og når vi drikker vinen, vitner vi at vi tar del i den samme lidelse som han led i sitt kjød.

Vi tror at brødsbrytelsen er et måltid for Guds åsyn og bør være en bevisst handling. Paulus minner oss om ikke å delta på en lettsindig måte. Har man for eksempel imot andre mennesker, eller det er noen man ikke kan tilgi, bør man dømme seg selv og rense seg før en deltar i brødsbrytelsen. Dersom Kristi død ikke er virksom i ens legeme, deltar man i nattverden på uverdige vis, og kan drikke seg selv til doms, slik Paulus skrev til korinterne. «For jeg har mottatt fra Herren det som jeg også har overgitt til dere, at Herren Jesus den natten da han ble forrådt, tok et brød, takket, brøt det og sa: Dette er mitt legeme, som er for dere. Gjør dette til minne om meg! Likeså tok han også begeret etter aftensmåltidet og sa: Dette begeret er den nye pakt i mitt blod. Gjør dette, så ofte som dere drikker av det, til minne om meg! For så ofte som dere eter dette brødet og drikker av dette begeret, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer. Derfor, den som eter brødet eller drikker av Herrens beger på uverdige vis, blir skyldig i Herrens legeme og blod. La hvert menneske prøve seg selv, og så ete av brødet og drikke av begeret. For den som eter og drikker, han eter og drikker seg selv til dom dersom han ikke akter på Herrens legeme.» (1 Kor 11, 23-29).

Vi legger stor vekt på nattverdens betydning for en sann etterfølgelse av Kristus i den troendes liv. Vi har ingen lære verken om transsubstansiasjon<sup>65</sup> eller konssubstansiasjon<sup>66</sup>, men anser nattverden som et viktig minnemåltid og et nærvær av Jesus Kristus. Det er et styrkemåltid av stor betydning for Kristi etterfølgere.

---

<sup>65</sup> Katolsk lære om at det under nattverden skjer en forvandling (transsubstansiasjon) av brødet og vinen, der de etter at de er innviet til nattverselementer, forvandles til Kristi legeme og blod, selv om de fremdeles ser ut og smaker som brød og vin.

<sup>66</sup> Den lutherske kirkers lære om konssubstansiasjon (=samsubstans). Denne går ut på at Kristus er reelt til sted i nattverden, «i, med og under» den uforandrede substans av brød og vin.

## 8.5 Forholdet til andre trossamfunn – økumenikk

Johan O. Smith skrev i 1929 følgende i bladet Skjulte Skatter hvor han selv var redaktør: «Gud er rik, han har nok arbeid for oss alle. Han er allsidig, så hans forgrenede arbeid trenger mange slags arbeidere. Derfor, vær ikke selvklok, men frykt; for ikke alt arbeid er lagt på våre skuldre, så andres arbeid skulle være verdiløst. Om Gud har gitt oss lys, og man i dette lys ser mange feilaktige ting i vårt forrige liv, da kan man vitne ut fra dette lys uten derfor å trekke andre inn i de feiltrinn man selv har begått. På denne måte blir man uten anstøt, og menneskene som hører på, vil ha lettere for å gå i seg selv. Om noen av de eldre brødre har fått lys og nåde til å påpeke og bryte ned på vitterlige galskaper som råder i vår tid, og som hindrer Guds verk, så skal derfor ikke alle andre legge an sin tale for å bryte ned på samme måte. Enhver skal tjene etter den nåde Gud gir. Når enhver av oss gjør det, da blir alt sømmelig, og de som hører på vil bli velsignet.»<sup>67</sup>

Forholdet til andre trossamfunn har gått gjennom ulike faser i vårt trossamfunns historie. På begynnelsen av 1900 tallet var det et utbredt samarbeid med ulike gudfryktige personer fra ulike trosretninger innen frikirkeligheten. Som redaktør av bladet Skjulte Skatter trykket Johan O. Smith mange artikler fra ulike forfattere med ulik bakgrunn. Felles for dem var at de i skrift og tale gav tydelig uttrykk for sin lengsel etter å leve et gudfryktig liv. Mange av dem hadde en tilknytning til hellighetsbevegelsen. Arbeidet var preget av gjensidig respekt og takknemlighet for hverandres utfyllende tjeneste og gjerning.

BCC har sett behov for å stå sammen med andre trossamfunn som kjemper for trosfriheten og kristendommens rammevilkår i vårt samfunn. Vi tror også at de andre kristne trossamfunn har behov for BCC, slik at vi kan stå sammen i dette. Dette innebærer ikke en anerkjennelse av hverandres teologiske forståelser og verdier, men en gjensidig respekt for hverandres forskjellighet og ulike oppgaver i det arbeid som vi ser vil tjene trossamfunnene best i et stadig mer sekularisert samfunn.

## 8.6 Læremessig oppsummering

Vi tror at Menigheten, Kristi legeme, består av alle som tror på Kristus og lever i en trofast disippelpakt med ham. Dette er uavhengig av hvilken forsamling man tilhører her på jorden. Vi tror at Gud har sin fremste interesse i Menigheten, som også betegnes av Guds ord som Kristi brud, Guds kjærlighetsgave til Sønnen, som skal fremstilles for ham hellig og ulastelig.

Skriften betegner også Menigheten som et legeme, hvor de som hører Kristus til er lemmer. Dette legemet er Guds kjærlighetsverk, hvor Kristus legger til menigheten mennesker fra ulike tidsaldre, kulturer og folkeslag, for å danne dem til en Guds bolig i Ånden. I denne bolig er det Guds Ånd som taler til undervisning, rettledning og dom, slik at lemmene kan oppbygges og vokse opp til han som er hodet, Kristus. Vi tror at Menigheten skal vokse og utvikle seg ved at hvert lem vokser, i et innbyrdes samfunn og en innbyrdes kjærlighet som i økende grad blir inderlig og mangfoldig. Oppriktig kjærlighet til alle andre lemmer er livsnerven i en disippels liv, og holder anklage og mørke på avstand. Den fremmer også talenter og nådegaver som utøves til hele legemets oppbyggelse.

---

<sup>67</sup> Smith, Johan O. Skjulte Skatter. 1929/07. Litt å tenke på under den nå pågående vekkelse i Oslo.

Vi tror at enheten mellom Jesu disipler er beviset på at de tror på ham; det er et vitnesbyrd til omgivelsene, ja til hele verden. Denne enheten er et resultat av Kristi kors, som virker i hvert lems liv. Troen kommer av forkynnelsen, så vi tror på viktigheten av å komme sammen for å bygge og bli oppbygget, for å tjene hverandre og ta oss av hverandre som Kristus tok seg av oss til Guds ære.

Brødsbrytelsen er også et samfunnsmåltid, et måltid Jesus selv gledet seg veldig til å ha sammen med sine disipler. Det skal styrke samfunnet med Jesus og mellom de troende, og blir en ekstra påminnelse om vår disippelpakt. Ved å dele ett brød vitner vi at vi alle er lemmer på ett og samme legeme, og når vi drikker vinen, vitner vi at vi tar del i den samme lidelse som Jesus led i sitt kjød.

Vi tror at det er en hovedsak i Kristi legeme å tjene hverandre, uten å kreve, og å akte de andre høyere enn oss selv. Vi tror at alle lemmer på Kristi legeme har en viktig tjeneste til hjelp og velsignelse for sine trofeller. På denne måten blir Kristi legeme en levende organisme hvor det ved Kristi ledelse, han som er legemets hode, utgår velsignelse til lemmene og omgivelsene. I en menighet er det mange oppgaver, og alle kan delta med de talenter og nådegaver den enkelte har, og etter den visdom som er gitt.

For å fremme hvert lems vekst opp til hodet, har Kristus reist opp tjenere som har det samme sinn som han selv hadde til å tjene og gi. Det er slike som vokser naturlig frem, og som er grepet av Jesus som Herre og av det liv han levde. De formes til likhet med ham, har bestått mange livets prøver og blitt bevart i den første kjærligheten til Jesus Kristus. I denne kjærlighet setter de sine nådegaver og talenter inn i tjenesten for å hjelpe andre til å vokse frem og få personlig forbindelse med hodet, Kristus. Disse tjenere står selv i personlig vekst og utvikling i helliggjørelse, og vi tror at formaningen om å «gi akt på seg selv og på læren» (1. Tim 4, 16), er en hovedsak for alle som får nåde til å være med og bygge en livskraftig menighet.

Vi tror at om det skal være fremgang i misjonsgjerningen, må liv og lære være i overensstemmelse. Det er et stort arbeid å forene ulike folkeslag med ulik bakgrunn i det nye bud som Jesus gav sine disipler: Å elske hverandre slik han hadde elsket. Vi tror at når vi arbeider i den Ånd at det er saligere å gi enn å ta imot, vil det være nåde over arbeidet på misjonsmarken. Vi tror også at grunnlaget for et vellykket misjonsarbeid, ligger i et arbeid både i det åndelige og det jordiske, på linje med den måten Paulus arbeidet på.

Vi praktiserer troendes dåp ved neddykking av legemet i vann. Vi tror at dåpen er et høytidelig vitnesbyrd for Gud og for mennesker at man vil inngå en pakt med Gud, i tro på Jesu oppstandelseskraft. Vi tror at dåpen er en handling som betegner at noe tar slutt og noe nytt begynner. Kjødets legeme, det legeme som er fremstilt til syndens tjeneste, skal avkledes. (Kol 2, 11-12). Vi tror at dåp handler både om en indre overbevisning og beslutning om å bli en Jesu disippel, og om en fysisk handling som vitner og bekrefter for alle at denne beslutning er personlig og sann. Ved dåpen stadfestes det at man vil leve et korsfestet liv med ham, lide med Ham, og forbli tro i den pakt man har inngått.

Brødsbrytelsen er et minnemåltid og samfunnsmåltid. Vi minnes Jesu kamp og lidelser for oss. Hans ofrede legeme er en sterk formaning til oss. Når vi deltar i brødsbrytelsen, bekjenner vi uten ord at også vårt legeme er ofret for å gjøre Guds vilje, og vi forkynner ved det Herrens død til han kommer. Brødsbrytelsen skal styrke samfunnet mellom oss og blir en sterk påminnelse om vår disippelpakt. Ved å dele brødet vitner vi at vi alle er lemmer på ett og samme legeme, og når vi drikker vinen, vitner vi at vi står i samme lidelse som han led i sitt kjød. Vårt nattverdsyn er i utgangspunktet sammenfallende med

reformert tradisjon, hvor nattverden er et minnemåltid og et åndelig nærvær av Jesus Kristus. Vi legger stor vekt på nattverdens betydning for en sann etterfølgelse av Kristus i den troendes liv.

BCC har sett behov for å stå sammen med andre trossamfunn som kjemper for trosfriheten og kristendommens rammevilkår i vårt samfunn. Vi tror også at de andre kristne trossamfunn har behov for BCC, slik at vi kan stå sammen i dette. Dette innebærer ikke en anerkjennelse av hverandres teologiske forståelser og verdier, men en gjensidig respekt for hverandres forskjellighet og ulike oppgaver i det arbeid som vi ser vil tjene trossamfunnene best i et stadig mer sekularisert samfunn.

## Kapittel 9 – Kristi gjenkomst

### 9 Kristi gjenkomst

#### 9.1 Opprykkelsen og Jesu gjenkomst

Vi tror som Jesus selv og apostlene uttrykker det at han en dag vil komme tilbake. (Apg 1, 11). Dagen for Jesu gjenkomst er en dag de hellige har sett frem til og funnet trøst ved i de mange trengselstider som har gått over jorden. Mange har prøvd å fastsette dagen, men Jesus selv sier: «Våk derfor! For dere vet ikke hva dag deres Herre kommer. Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.» (Matt 24, 42 og 44). Han kommer for å hente dem som er beredt, dem som hører ham til. Himlenes rike lignes da med ti jomfruer som alle gikk brudgommen i møte. Av disse var fem kloke og fem uforstandige. De kloke hadde olje i sine kanner sammen med lampene. De uforstandige manglet olje i kannene. Lignelsen sier at de kloke gikk inn til bryllupet, mens de uforstandige kom til en stengt dør. (Matt 25. kap).

I 1. Kor 15, 51-52 beskriver Paulus hva som skjer ved opprykkelsen av de hellige: «Se, jeg sier dere et mysterium. Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, brått, i et øyeblikk ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal bli reist opp uforgjengelige, og vi skal alle bli forvandlet.» Jesus selv sa mens han vandret her nede, at han gikk bort for å berede et sted for sine disipler hjemme hos sin Far. Han kommer så igjen for å hente dem, for at de skal være der han er. Var det ikke slik, da hadde jeg sagt dere det, sa Jesus. (Joh 14, 2-3). Disse trøstens ord og forventningens Ånd har båret de hellige gjennom alle tider.

Paulus skriver til tessalonikerne: «For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord.» (1.Tess. 4, 16-18). Jesus vil at de som Gud har gitt ham, skal være hos ham i all evighet. Lammets bryllup feires i himmelen i herlighet og glede. «La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede. Det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine linet er de helliges rettferdige gjerninger.» (Åp 19, 7-8).

Da oppfylles disse ord: «Se, her er jeg og de barna Gud har gitt meg.» (Hebr 2, 13). Da oppfylles den bønn som Jesus bad den siste kveld sammen med sine disipler: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.» (Joh 17, 24).

Vi tror at etter at Lammets bryllup er feiret i himmelen, kommer Jesus, han som heter Trofast og Sanndru, tilbake til jorden sammen med sin brud, og skal opprette et tusenårig fredsrrike. (Åp. 19, 11-16). Denne gang kommer han som konge for Israel, og tar herredømme på jorden, og Satan blir bundet. (Åp 20, 1-3). Lov skal utgå fra Jerusalem. Gud arbeider sammen med de hellige som regjerer med Kristus, og oppretter

fred og rettferdighet. Når de tusen år er omme, skal Satan løses fra sitt fengsel, og han skal gå ut for å forføre de folk som bor ved jordens fire hjørner. (Åp 20, 7-8).

## 9.2 Den endelige dom

Det kommer en regnskapsdag for ethvert menneske. Johannes så en stor, hvit trone og ham som satt på den. De døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. (Åp 20, 11-15). «For han har fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferdighet. Dette skal skje ved den mannen som han har utvalgt til det, etter at Gud har gitt et fullgodt bevis for alle ved å reise ham opp fra de døde.» (Apg 17, 31). «Han bød oss å forkynne for folket og vitne at han er den som Gud har satt til å være dommer over levende og døde.» (Apg 10, 42).

Faderen har gitt Sønnen hele dommen, og han skal dømme levende og døde med en rettferdig dom, og enhver skal få igjen etter sine gjerninger. (Joh 5, 22 og 28-29). Alt blir lagt under Sønnens føtter. «Men når han sier at alt er underlagt ham, da er det klart at han som la alt under ham, er unntatt. Men når alt er underlagt ham, da skal også Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, for at Gud skal være alt i alle.» (1. Kor 15, 27-28). Slik var Jesu ydmyke sinn overfor sin Fader i hans preeksistens, i hans inkarnasjonstid som Menneskesønn, og han er den samme i all evighet. (Hebr 13, 8).

## 9.3 Det evige liv

Det evige liv er et liv utenom tiden, uten begynnelse og uten ende. Vi tror at røveren som på korset erkjente sin skyld, fikk del i evig liv i Paradis ved syndenes forlatelse idet han ble rensset ved Jesu blod på Golgata. De som er Jesu disipler og helliggjøres ved å vandre i Jesu fotspor, har rike løfter om et evig liv sammen med Faderen og Sønnen. Den som seirer likesom han har seiret, skal sitte med ham på hans trone. De som deler kalken med ham, skal sitte ved hans bord i hans rike. (Matt 20, 22). De som lider med ham, skal herliggjøres med ham.

Da skal alle se en ny himmel og en ny jord, og den hellige stad, det nye Jerusalem stige ned fra himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. I denne stad vil Gud selv ta sin bolig, han skal bo blant menneskene. Han skal tørke bort hver tåre, og døden skal ikke være mer. (Åp 21, 1-5). Vi tror at alt da blir gjenopprettet, og alt som kom inn ved djevelen og syndefallet for evig er borte. Det er en frelseshusholdning i tidens fylde, da alt skal samles til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden. (Ef 1, 10).

## 9.4 Læremessig oppsummering

Vi tror at Jesus en dag vil komme tilbake for å hente dem som er beredt, dem som hører ham til, for at de skal være der han er. Bruden har gjort seg rede, og Lammets bryllup skal feires i himmelen. Etter dette bryllupet kommer Jesus og hans hellige tilbake til jorden for å opprette et fredsrrike – det tusenårige rike.

Når de tusen år er til ende, kommer den endelige dom. Vi tror som Guds ord sier at det kommer en regnskapsdag for ethvert menneske. Faderen har gitt Sønnen hele dommen, og han skal dømme levende og døde med en rettferdig dom, og enhver skal få igjen etter sine gjerninger. Vi tror at da vil den harmoni som var fra begynnelsen bli gjenopprettet, og alt som kom inn ved djevelen og syndefallet vil for evig være borte. De som i sitt jordeliv fikk del i helliggjørelse ved å vandre i hans fotspor og derved fikk del i

hans liv, blir som stener i Guds bygning. (Åp 21, 9-11). Det blir en frelseshusholdning i tidens fylde, da alt skal samles til ett i Kristus. «Tiden» er forbi, og evigheten fortsetter.

Da skal alle se en ny himmel og en ny jord, og den hellige stad, det nye Jerusalem stige ned fra himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. I denne stad vil Gud selv ta sin bolig, han skal bo blant menneskene. Han skal tørke bort hver tåre, og døden skal ikke være mer. (Åp 21, 1-5). Vi tror at alt da blir gjenopprettet, og alt som kom inn ved djevelen og syndefallet for evig er borte. Det er en frelseshusholdning i tidens fylde, da alt skal samles til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden. (Ef 1, 10).



## Kildeliste

Bibelen – Den Hellige Skrift i revidert utgave, 2007. (NB 88/07), utgitt av Norsk Bibel.

Smith, Johan Oscar. Stiftelsen Skjulte Skatter Forlag. 2019-2022. Samlede skrifter. Bind 1-6.